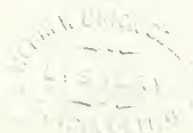

קלונימוס בן קלונימוס

אָבֿן   בֿחֿן

הוציא לאור על-פי כתב־יד ודפוסים
ראשונים בצרוף הערות ואחרית־דבר
א. מ. הברמן

הוצאת מחברות לספרות • תל אביב

בסיוע מוסד הרב קוק

הניקוד נעשה בידי י! טופרובסקי

SK
ZAR
1956

תל־אביב תשט"ז

עמ' 1—120 סודרו ונדפסו בדפוס צ. כספי ובניו בע"מ.
עמ' 121—192 והשערים סודרו ונדפסו בדפוס א. מוזס בע"מ.

כל הזכויות שמורות להוצאת מחברות לספרות ת"א

Copyright by Machbaroth Lesifrut Publishing House

Printed in Israel 1956

החֲרָשִׁים שֶׁמְעוֹ רָגַע אֲדָבָר . וְהַעֲוִירִים הַבִּיטוּ
תּוֹכָחוֹת אֲחֵבֶר . הִתְמַהֵּמְהוּ וְהִתְמַהֵּוּ לְרַעַם גְּבוּרֹתַי אֲרָזִים
אֲשֶׁבֶר . בְּהִלָּחֲמִי בַיּוֹם קָרַב בְּצִאתִי גִדּוּדִים וְנִזְלִים
אֲגַבֵּר . אֲרָץ וְשָׂמַיִם הֶאֱוִינּוּ קוֹלִי . מַעֲשֵׂי בְּרֵאשִׁית
שִׁיתִּי לִבְכֶּם לְחִילִי . כִּי מִלֵּאתִי עֲבָרָה בְּאִשָּׁה עֲבָרָה .
תִּבְעֵר כְּמוֹ אֵשׁ קִנְאָתִי בְּעֲצָמוֹתַי עֲצוּרָה . תִּפְקַח מִזֶּן
אֵל וְזֶן עַד שֶׁאֲרֹאֶה גּוֹיֹתַי כָּלָה בַּמְדוּרָה . מִנֶּפֶשׁ וְעַד
בְּשָׂר׃ דּוֹלָקָת וְהוֹלָכָת בְּסִבְכֵּי נִתְּסִי תִצֵּת וְתִתְלַקַּח .
לְסִלְף בּוֹגְדִים נִבְהִלְתִּי מִקְּרֹאוֹת כִּי אֶעֱצֵם עֵינַי וְכִי אֶפְקַח .
נִלְאִיתִי בְּלִפְלִי חֶמֶס וְשׂוֹד אֵין לֹאֵל יְדֵי שְׂעָסִים מִדַּעֲמִי
אוֹ אֲשַׁכַּח . עָלָה בְּאִשָּׁם וַצִּתְּנֶתָם לֹא יַעֲבִירוּהָ עֲפָרוֹת
תִּבְלִין וְכָל אֲבָקָת רֹחַל אֲשֶׁר יִרְקַח . לֹאֵלָה תִּתְחַלֵּק
מִלִּיצָתִי רִיב אָרִיב עִמָּהֶם וְעַם מַעֲשִׂיהֶם אֶתְנַכֵּחַ .
לְזֹרַע יִצְחָק תִּהְיֶה בְּקִשּׁוֹ . לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל תִּיֻשְׁרָה
יַעֲקֹב . לַעֲבָרִים הַעֲוִירִים הַמִּטִּים עֲקָלְקָלוֹתָם . לַיהוּדִים
הָאֲמִלְלִים וְנִלְוִיִּם בְּמַעֲגָלוֹתָם . חֲזוֹן הִרְבִּיתִי מִשָּׂא צָר
חַזוֹת קָשָׁה וְכִמְהָ פְּרָעָנוֹת . בְּמִלִּיצָה דְּמִיָּא לְסָסָא
בְּמִאֲקָרִים מְרִים וְהִמָּה פְּתִיחוֹת סָדִים בְּחֶרֶב פִּיּוֹת .
יִרְדּוּ סִדְרֵי בָטָן וּשְׂפוּנֵי טְמוּנֵי לְבוֹת וּקְלִיּוֹת . בְּלִי
וִינִי עָלַי חֶרֶב וְחַיִּית קָשָׁת נְחוּשָׁה וְקִרְנֵי בִּרְזָל . עַל
עַם עֲבָרְתִּי אֶצְנֹם לְנִתּוּשׁ וְלִנְתוּץ לְשִׁלַּח אוֹתוֹ לַעֲזָאוּל .
אֲנִי טָרָם אֲכָלָה אֶחָל הַתְּחִלּוֹת קִשּׁוֹת . קָדָם
אֶסְפֵּר קְדָמוֹנִיּוֹת עַד שֶׁאֲגִיד חֲדָשׁוֹת . מִפְּרִיטֵי נִשְׁמֹת

משיבי הרוח מצודות נפשות . אתנצל לך חכם לב
בלבבו זבין במשקלת דעתו . אוהב ישר ודן דין אמת
לאמתו . פן יספדני שומע לפתח אמרי . פן יתן
תפלה על חלומותי ועל דברי . פן בהקשלי אויבי עלי
יגילו ובפירי ישמחו משנאי וצרי . ודעתי אם ארשע
לא יזכוני נלדות ושמרות לא יצדיקוני נעורי . שמא
יטעה בדברי המצמיק כרה והמומים חוקר . שמא
מתוכם ילמדו קנאים לשקר . אולי משגה טעם זכון יקח
בהצדתי ולתמו יבטא כדוקר . אפשר ידינני לחובה
מצול וחומץ הקגיל אחר סתרים לבקר . ונתם עלי
ביום שהוא לאמר : ראיתם פלוני בכמה גדולות החל
בגאונה בצע אמתו . כאלו גבהה מדרגתו או מצלתו .
הרחיב פיו לכלי חק ומרחוק מלחמה להרים . כאלו
הוא מהראויים להוכים . פושעים וחטאים יחדו המסית
והמדיים . להמית ולהשמיד בן או תלמיד מבשילו
מקדים . או מימיו נאמנים לרחץ צואת האשמים ואת
דמיהם ידים . או מפני שהשעה משחקת לו וכל אשר
יעשה יצליח . מה היום מה נשמנה . שהוסיב עצמו
בראש מרומים וראש פנה . מימינו כלי משחתו וצל
שמאלו מגן וצנה . מה כחו ומה גבורתו . אי זה דרך
צבר רוס אלהים לדבר אותו . מי הוא זה שבא לרדות
או להוכים בשער . בדבריו יתנשא כמלך בגדוד קצניה
בבהמות יצר . מה טיבו ומה מצשיו כי יתהרה אחר
בני הזמן . כאלו בצנינו הדור יתום וישאאל אלמן .
ובצממו שער כי הוא תקן צוותם שהוא רופא אמן .
לא יצטר תבלין ולא חסר מכל סמן וסמן . כאלו משחו
אלהיו . שמן ששון ממבריו . בינה יתרה ככלכל והימן .

הן כל אלה ראתה ציני כי כפי הנראה . כל
שומע' ישם וישמאה . חסר משגעים וחסבני או גם
הריוח וגאה . וחסלתי ואירא פן תקראנה אותי לזות
שפתים . דבת עם לא יגורו מפני איש ואם יעלה
שיאו לשמים . לתת מום באדם לעזת אותו בריבו .
ואם יגביה בנשר או ישים פבים רכובו . ואולם בעבור
זאת . להסיר מצלי תלונות עזות . אצטרף להתנצלות .
לכל אשים אשם נפשי ולא ייחסו לי גורל הסכלות .
השומע ישמע הולך נכוחו הבוחן האמת והשקר החיוב
והשוללות . והחדל יחדל לעברת זדון או מפני הוללות .
לא אקריב משפחות לגברים בקהל אשנע דרך כללות .
רודפי צדק אהם רצי מנעורי . עד הלום ברחמי
מהנאנה ובחרחמי השפלות . ואף כי היום אראה אמתנו
היורדת היא עד פפר ספות גלות על גלות . לא עדיתי
גאון וגבה בתחלת דברי . ליחרוני על זולתי או
דעדיפנא מחברי . לא עורבני ולא היתה נסבה .
לכבודי ולקבוד בית אבא . לא לתורה למדתי ולמצשים
טובים שבדי . לא התוקמי כן בשבני ולא כן אנכי
צמדי . לא מפני כסף וזהב . לבכי בקרבי ירעה .
אללי לי אללי . כי אול מפלי . גם לא באתי לטל
צטרה לצצמי . ולמצן ספר שמי . והנה מארץ שפל
מקומי . חלילה לי מחטוא להוכים משחית ומחבל .
או צור ישועתי מנבל . ומי ימן והייתי מהראויים
תוכחת לקבל . לא לבשתי מלבוש יאריך ממני ומדים
לא כמדתי . פן בצצדי נפילוני אקשל בהליכתי . לא
בצינא מסאנה דרב מקרעי . פן יתקלסו בי אהזות
מרעי . כללו של דבר : לא נתכונתי להרבות תוכחות .

בדברי צחות. ואמרי שפר. רק להכלים עצמי.
 ואת רצי צמי: בלקן ווצנן וציפה וצפר. אתי בדומים
 לי שואפי הרוח ורועי אפר. לי ולקם אשים דברתי
 ולע מצללינו אמר עם הספר. אנחנו הודוצים בדברי
 הבאי המצפצפים והמהגים. המבלים ימיהם אכול
 ושתה בתצנוגים. ועושים כל ימיהם כסגים. ואחרי
 שהבדילנו משאר צממין. חונן הדעת יהב חקמתא
 לסכימין. במה שחלק לנו בינה מצטה. לו הואלנו
 נגשב בחדר משפיות ספון בארו שטה. בקרן זוית
 בנרפתי האהל בפאת המטה. לדרש ולתור בחקמה.
 הצלנו והשגנו אלקה. וגם בין העמרים צרכה. ואולי
 כרי גבוה ותלול. וצמה למנות ימינו בן נודע בחשך
 ילכו אחד לאחד ימסו כמו מים כמו שבלול. זה העם
 נכל ולא חכם אני והם היינו לעם אחד עם הדומים
 לחמור. אליהם מלאתי מלין תטפנה שפתי לצנה
 וידי נספו מר. כי בהם החליתי מראש בי ובהם
 אגמר. לכן שפתי ושיבוני לבלתי אשנה בנזק זרים.
 יסרוני כליותי לבל אצר צרת אחרים. טוב כי תיקר
 נפשי בציני היא לבדה כסותי ושמלתי. בסנייה חיי
 במוטה מיתתי. צטה היכול אוכל למקן ענתתי.
 אעשה אף אני לביתי. ומה לי ולקם צמתו בבור חיי
 וכל אחד יגרני בחרמו. הנני פורש מהם אם הנמין
 וישמאילו כל אחד יחוש לעצמו. אנהו בדידהו כנוס
 עליהם רוס בצר. ושאגו ויפהו בשלי אני דואג
 ומצטער. כי נותרתי ערם לבי יסצר. אוי לנפשי גמלה
 לי הרצה. אבוי ללב כסיל ימין ושמאל שמני רק
 ונצה. לכן ריב אל לבי אריב. שמני שומם ואותי

החרִיב . על קלקולו לַעֲרֹב אֶלֶּיִן בָּכִי אֲעֹנֶה בְּבָקָרִים .
אֲעֲשֶׂה לִּי מִסְפֵּד מִמְּרוֹרִים . לֵאמֹר יִשְׁמְעוּ הַעֲוָרִים .
אֲשֶׁר טַח צִינִיהֶם הִכּוּ בַּסָּגוּרִים . שְׁבִירֵי בְּרִירֵי .
בְּכִסֵּי חֲזָרֵי . בְּמִשְׁתֵּה הַיֵּינָן כִּי כֵן יַעֲשׂוּ הַבַּחֲוִירִים .
מִשׁוּם וְנוֹסְרוּ מִמֶּנִּי יִרְאוּ הַנִּצָּצִים יוֹשְׁבִים צְלִי תֵלֶם .
אֲשֶׁר חֲנָנִים הֵשֵׁם הִבֵּנָה וַיִּכְלֹת לַעֲלוֹת בְּמַדְרָגוֹת הַסֵּלֶם .
בְּטֶרֶם יַעֲלֶה צֶנֶן מִנוֹחֲתָם וְסָר צֶלֶם . וְלֹהֵט הַזֶּמֶן יִטֶּה
לְאַרְץ מִנֵּלֶם . יְבִינוּ לְאַחֲרִיתָם לְבַל יִקְרַם כְּמוֹ לִי
מִקְרֵה הַכִּסִּיל נֹאנִי מוֹסֵר לְכֵלֶם . אוֹלֵי בְּרִירֵי יִבְנֻעַ
לְבָבִי הַעֲרֵל בֶּן נִצָּנָה . אוֹ יִבְטֵל עֲבוּדָה וְנָה שְׁלוֹ
יִקְוֶץ וַיִּגְעַר בְּהַבְלֵי הַמֶּאֱוָה . אוֹלֵי יָשׁוּב וְנִחַם מַלְכָּת
אַרְחוֹת עַקְלָקְלוֹת אוֹלֵי יֵשׁ תִּקְוָה .

אֶקְוֶה עַל זְמַנִּי אֲלִיל עַל יָמֵי אִשָּׁא בָכִי וְנָהִי .
אֲחַבִּירָה צִלִּיהֶם בְּמִלִּין חֲרָטָה לַחֹלֶף מוֹסֵר לַהוֹנָה
תּוֹכְחָה לְבָא לְכָל עוֹבֵר לוֹ יְהִי . הַנִּפְשׁוֹת הַיִּבְשׁוֹת .
בְּמַחֲץ מִכְתִּי אֲנוֹשׁוֹת . שְׁמְעוּ זֹאת הַשְּׁפִילוּ וּבִינּוֹה .
קִינָה הִיא וְקוֹנְנוֹה . יִלְמְדוּהָ אוֹרְרֵי יוֹם יְבָרְכוּן עִמָּה
כָּל מְרִירֵי לְבָא . הַעֲתִידִים עוֹרֵר לְוִיתָן עַל אֲבוֹד יְמִיהֶם
חֲרוֹן אֵל כָּל הַמוֹנֶם וְקֹצֵף וּמִשְׁטֶמָּה בָּהֶּ . הַמוֹכְנִים
לְפָתַח בַּחֲרָטָה כִּי יִתְּנוּ בְּקֶשֶׁר וְאַסֵּר לַעֲנוֹת נֶפֶשׁ וְלֹהֵט
אוֹתָם הַיּוֹם הַבֹּא . הַחוֹשְׁבִים בְּלַע הַמֶּנֶת לְנִצָּח אוֹ לְיָמִים
בָּבִים הַחֲזוֹן וּלְעֲתוֹת רַחוּקוֹת הוּא נִבָּא . אֲדַבֵּרָה וַיִּרְנַח
לִי מִקְצֵר רוּחַ . רוּחַ עוֹצִים מִבְּעֵתִי וַיִּקָּא דְשִׁמְשָׁה טְבוּס .
סְבִירֵי יָנוּם . נֶפֶס בָּאֵשׁ פָּחַם . בְּקֶרְבִּי יָסַם . עַד נִסֵּר
מִפּוֹם . הִצִּיקְתָּנִי וְתֹאצְנִי אֵל דּוֹדִי לְשׁוֹחֵם . יִצֵּר
מַחֲשָׁבוֹת מִסְבָּלִים כְּרָמִים קוֹטְפִים מְלוּם . וּמִתּוֹכָהּ
הַקּוֹל מְדַבֵּר וְאוֹתִי צָנָה עִתָּה בֹא כְתִבָּה עַל לוּם . הִגָּא

תונתי וכלכל מחלי . דאגה בלבי לאבדן צחומי כל ראש לחלי . אשיחנה לאחר קצץ בנטיעות ולבי המר הרבה אשמה צמי להפליא . ובכל זאת אברך הגומל לחיבים רעות אמן צדק לפעלי.

אח ואחות צור כנגדי . המציאני יוצרי מבטן לבל אשב בדרך ולא אהנה לבדי . אחות קטנה פקחת נפשי המדברת נחנה בי טהורה ותהי לצדי . ושוים יש לה למען ארונה בכל צת משד פנחומיה מזיו פבורה אמן לשדי . מרתה באלהיה חללה יפעתה . ומעד נזמה וחליתה . נאפופיה בין שדיה גלינו ומנוגניה באשר היא שם על מכנתה . זאת היא הנשמה הנקמה הרום המושלת . שידבר בה נכבדות מעשיה בקו מפעליה במשקלת . הזאת היא שיאמרו הנפש המשכלת . היתה בעוצכני גרמה לי מנות ומשכלת . ואחיה אח קטן . בכור שטן . נצב לקראתי . לב טהור סף בלי פשע בתחלת בריאתי . למען הראומי . הובא לנחותי . הדרך אור לנתיבתי . נטע און נטעהו שרק מראש . ניצא אשכלות מרורות ענבי רוש . לעשק אהב בערב יזרע און בבקרים נחרש . ניזן גם הוא ונות וזן ומירוש . וגם שאל באובות חדשים לדרוש . כסוי חטאה אדוק בה קשה לפרוש . אוי לאח ולאחות האח נבצירו ישרפוה בגסל . בגדו כמו גסל . בן בליצל והבת השובבה . הסיעו עצמן מן האחנה .

אחי ואחותי . אותי שבלתם צכרתם אותי . אם פרי מאנני . מאכילוני בסיי . צר לי מאד ואף כי אדכי מותי . מר לי מאד מכס . להשמע צורחוני ולא להתחכם . עד מתי אתם מאנים . סרבים וסלונים .

וּלְהַעֲצִיב אֲבִיכֶם שְׂבָשְׁמִים תַּעֲשׂוּ כֹנִיִּם . הֵטֵרֶם תִּדְעוּ
 כִּי אֲבָדָה תִּקְוָה וְאַפֶּס תּוֹחֶלֶת בְּהִמְלָא סְאֲתֶכֶם . נִקֵּם
 יָבֵא גָמוּל אֱלֹהִים תִּשְׂאוּ אֶת צוֹן כְּלַמֶּתְכֶם . נִשְׁמַתִּי
 גְּדִרָה פָּרָצָה הִסִּירָה מִשְׁכָּתָהּ . נַפְשִׁי יִצְאָה מִמִּחְצָתָהּ .
 כִּי הֵנִיא אָחִיהָ אוֹתָהּ . לֵב רַע יוֹצֵץ וּבִלְיַעַל הוּא חָרַשׁ
 וּמִסְגֵּר מִשְׁפִּיל וּמְרִים . אֲחֵר פִּנְנַת הַלֵּב הֵן הֵן הַדְּבָרִים .
 לִכֵּן אֶתְנַפֵּחַ עִמּוֹ לְבַדּוֹ . עַפְעַפִּי יִישִׁירוּ נִגְדּוֹ . וְאֵלֵי
 יִאֲסֹפוּ מְרַמִּים כְּמוֹנֵי הַתּוֹלִים בְּצִמְדָם יִסְבוּ עֲמָדִי
 בְּמִסְבִּי . וְאֶגִּידָה לָהֶם כְּמָה מִנְעוּרֵי וְעַד הַלּוּם לְבִי
 רַמְנִי הִתֵּל בִּי . לִזְרֹר הִשְׁבַּנִּי בְּחִרְשֵׁת אָנוֹן וְצִמְל חֲבַשׁ
 עַל גְּבִי . אֲשִׁיחָה אֵיכָכָה מִצְאָתִיו לֵב הָאֶבֶן קִשָּׁה וְכַעַס
 מַעֲלָלִים וְהוּא כְּלָבִי . עַל פָּנָיו אוֹכִיחֵנוּ לַעֲשֹׂק וְנִלְוֹז
 בְּנִפְשׁ וּבִמְאֹד . תִּרְא יַחֲדִיתִי וּמִירָא נַפְשִׁי וְתַחֲמִיל מְאֹד .
 אוֹלֵי לְבִי רוּחַ חֲדָשָׁה יִסְדֵּשׁ לְבַעַר הָרַע צְרוּת עַד יִסּוֹד .
 כְּמוֹ נִגִּיד אֶקְרָבֵנוּ אֶעֱנֶדְנוּ עֲטֻרוֹת לִי לְצִבִּי וּלְכַבּוֹד .
 וְאִם מָאֵן יִמָּאֵן בְּחִרְבַּי לְשׁוֹנֵי אֲצֵא לְקִרְאָתוֹ וְהִכְדַּחְתִּיו .
 אוֹלֵי אוֹכַל נֶכֶה בּוֹ בְּרוּחַ שְׁפָתִי וְהִכְתִּיו וְהִמְתִּיו . אוֹלֵי
 אוֹכַל לְהִלָּחֵם בּוֹ וְגִבְשָׁתִּיו .

לְבִי, גִּשָּׁה נָא . הִסְכַּת וּשְׁמַע הִגִּיגִי בִּינָה . תִּדַּע
 וְתִשְׁכִּיל מוֹצֵא שְׁפָתִי אֲמַכִּי הַאֲוִינָה . הִלְעַד בְּרִית לֹא
 תִצָּר . וְתִהְיֶי קֶשְׁמִיר חֹק מִצָּר . וְלֹא תִקַּח צָר תַּעֲוִדָה
 לְכָרֶת צִרְלֹתָהּ . וְלֹאֲסֹף חֲרָפְתָּהּ . אִם בִּימֵי צָרָה וְצַח
 רָצוֹן נָעוּ מִצְּלוֹתֶיהָ . מַה יִּהְיֶה בָּבֶא הַקָּץ אֵלֶיהָ ?
 מִי הִרְצָה עוֹמְדִים צִלְיָהּ לְכִלּוֹתָהּ . מִגּוֹ תִּגְבַּשׁ בָּדָד
 תִּשָּׁב מִשְׁלַח וְנִצָּנֵב מַה יִּהְיֶה חֲלוּמוֹתֶיהָ ? תִּדְרָאג לִימִים
 תִּרְאֵשׁוֹנִים הֵיוּ טוֹבִים וְנִהְיָה בְּאֶחְרִיתָהּ .
 לְבִי, בִּינָה שְׂמָעָה זֹאת הִלָּא יִדְעָתָ לֹא לְנִצָּח

עלמות . סוף אדם למות . אח לא פדה יפדה אין
שלטון . לא יוציל הוף . ונהב שבא ותועפות הרים .
אם אפק שמים ואציעה שאול . לא אוכל לגאל .
משחת חיי דור דורים . הנה יום בא יום נקם ושנת
שלומים ישביעני ממרורים . אין מנוס כי נשיגוני
מוקשי מנת בין המצרים . ובוחן לבבות עפצפיו יבקנו
מצשי ידי אדם ביום ההוא נגלים ונסתרים .

לבי חור בך . וירא אלהים בקרבך . רב לך
הגלות נגלות כאסר הרקים סב אל אחריך ועמה יש
מקנה . תשוב ותשב באהלים כימי מועד שתול בונה .
האלהים ירא מצותיו שמר את אשר תצנה . אם תדרךשנו
אלהים יחנך ממנו פרך נמצא פרי ישנה . עשה בעוד
שאתה מוצא הטבע שאנן . והגוף רצנן . ואל יחסר
המנן שווי בצל הבריאות יתלונן . הרשות הנו בנדיך
לסלק המקדך וכלה ענן . ראה נא הפלים אשר בם
מלאכתך . תליך וקשתך . פחות הגוף שבטך ומשענתך .
בהמה אמונת צתך . תמצאם כאשר תבקש . אין בהם
נפתל ועקש .

לבי חזק ואמץ בעוד לחלוחית הבחורות קנמת .
עץ הדעת עורנו באבו לא נפרצו פליו ולא נחלקה
התימת . קדם שיפשיטוני וקונים . כתנת צדנים .
והציגוני צירם ופרניה . בטרים תלקח ממני חדא דאולא
ולא אתיא . עד אשר לא ירתק חבל נפל לי בנצמים .
ותרץ גלת הנזקב וישנו הפתמים . ונרוץ גלגל שחזור
בעולם במצנת שדי ממרומים . יאתיו ימי מגורים
לאימת מנת להם נשבר חדש וימים . והנה יום אחד
נראה בהקיץ אשר היינו כחולמים .

לבי, אם לא עקשו אימתי אבקש לי מנוח?
 הדימי השיבה בכלות הפס? לכל בני חלוף ימל קצירם.
 גם כך גם פנג כי יזקין ימולל ויבש צפר עורם.
 היכרא כי השם חדשה וחדרי כלומי תהיה לי צדנה?
 הן אני מחמר קרצתי כונני הטבע בארים בלבנה.
 פני פני אדם ולא פני נשר שישדשו נעורים לצת
 זקנה. אף כי אני נכה רוס נשפתימי מחברי הבחורים
 ולא לטובה. בנעורי בלא זקנה ושיבה. כמצט זקנתי
 ושבתי תשש כחי כנקבה. חלשו חושי. נתקו מורשי.
 ולא באתי בימים. פני קמטו ולא צת קרמו ונעשו
 תלמים. ראשי שהיה כהם פז בהיותו באבו ושער
 צהב צמח בו. הלבנו שריגיו בפרש שיבה עליו
 תשלג בקרבו. בימי צבאי בצעם תמי שצרי ממשיך
 ומרט נימר ממקומו. קומתי דממה לתמר וגוי ישר
 ממסוכה הלכך באגמון ואין מקימו. קנצותי תלתלים
 מעשה צבות תשרנה ותפוצינה. מחלפות ראשי חמודות
 כזהב ודלתם בארזמן נדלדלו ופרצים תצאנה. מה
 אעשה כי יקום אל לבקש צוני ואיננו ואת חטאתי
 הלא תמצאנה".

לבי, למה רמיתני במשאות שןא במקסם קוב.
 הן גרשתי אותי מחוץ למחנה שכינה בצרוצ וקוב.
 שם נטיתי אהל רשעים בתי אכזיב לאכוב. למען פחש
 ברום שקר ומדוחים דחה דחיתני. בלך ושוב ומחר
 אעשה כדבר המלך יי עד הלום הביאותני. באשר
 ישא האומן את היונק צבד דגנים. בקליות נאגוזים.
 עד כה נשאתני. ומירדי בור לא חייטני. ואם
 דמנחומי תכל חלושים. ולקראת נחשים. אלך בפעם

בפעם . וכמבקש תאנה בנותן טעם . אנהם את עצמי
 פתר לי-וציר עד יצבר וצם . הנה ימים באים נחליף
 פח ונתעודד . בצל החכמה נתעלסה באהבים נשכן
 בטח בךד . כבוצר על סלסלות כדורף בגת בזמירות
 נריע הינך הינך . אמרתי גם זה הכל בין כך ובין כך
 ניהי ערב ניהי בקר שמש באה ורחה ונודד . עד כה
 וצד כה המצרים ליום בע נוגים לקשי יום ראו
 תלאומי . לימי הרע הגדמי לזמן אעגן חזו דאמי חזו
 דאמי . ואם בתוחלת ממשיכה יכלו ימותי . ובשתי
 פהי יצברו חדשי ויתמו שנותי . איככה נעשית
 תורתי ואימתי . ומסרת בנדי וכך מקבלני מכבדתי .
 אל תאמר לכשאפנה אשנה . שמא לא תפנה . ולבי
 לב כסיל לא נאמין כבא המונעים בתנות עלי מנה .
 ילדי יום בו נלחמים מקולם לא יחת מהמונם לא נצנה .
 לבי . פתימני נאפת בפתומי לחם אבירים גלוקקא
 יפיפיה . פת הדראה מחטי מנית ופנג סלת נקה .
 בזין הטוב לוקם נפשות בלא צדקה . ממית בנשיקת
 פי-צלוחית במשחל ביניתא . זין חלבון וחמרא
 דפרוגיתא . מראהו כלפיד ככרך ירוצץ . בגביע ינוצץ
 מכסא דווגיתא . זין ישן . המבציר כפיס כבשן .
 מסיר שפה לנאמנים ומשחית הודם . זין לזן המלכין
 פני שותיו בהקנסו כם ויוציא סודם . ולפצמים בשנוי
 זין מפנינים אדם . ירום ונשא בראש כל אדם .
 הטועמו למעצבה ישכב ננרדם . ובמיני מטעמים . משכמי
 כשרי כל היםים . סיתו יצר ועוף כנף אסיקי בטימי
 העליתי בדמים . מוקיר שבי הייתי לצבות בטן ולא
 בראשי שומים . ארדיא וגזלזא כפיכין שמנים

ומפססמים . הנדגה רבה . לא תחסר כל בזה . ברתח
ומרנס עם כל ראשי בשמים .

לבי . השאתני ואפת במצודה בגדי חמודות שני
עם צדנים . בויץ וארנמן מתהפף לבמה גונים . מילת
צבע זהורי וצבעונים . פארי פשמים אשר בו תלבשנה
בנות המלך הבתולות . ובגדי חפש סלסלה ומלמלה
חליפות שמלות . לבוש מלכות להראות שררה וממשלת .
תכריך בויץ שהכל פונים בו חור כרפס ותכלת .
בשמלה ברורה ובנציקה . כתנת פסים אשר לו הרקמה .
מלבד כסות לילה צרש בצננה משה כבודה . סביב
לה זריצה עודפת . וריחה גודפת . קנה וקדה .
בפתריה ופרחיה משקדים יוצאים מצדה .

לבי . חוקמני ותיכל באהבת נשים . נלפדתי
בשחיתותם בצפירים האחזות בפח יוקשים . בחרמוניהן
בל יוצילו כסף וזהב עליהן תכשיטים משנים מצשה
תקשים . אלה אלהי אשר עשיתי ואת פסל הקנאה
המקנה בביאה . יד יהיר אמה וציני סרסורי דחטא .
עוללו לנפשי השאת והשבר . במראות הצובאות .
נשים באות . לפניהן ילך דבר . בנגליהן תצפסנה
מנקדות בפסיעות להמית נפשות . משקרות צינים
תכבות לטושות . לירות כמו אפל חצי אהבים לדעות
החלושות . במעט נטיו כגלי בצבאות או באילות .
מדהרות דהרות עלמות תופפות . ונשים יפות .
ומצחלות . בחפות חתנים אחת בתוך אתמא לבי תרי
בתאים ובמחולות . כאין שפכו אשרי בשורי שרים
ושרות בבי הלולא . את זה לצמת זה ישאו קולם
ירנו קול צנות . ללא עם בינות . ישים תהלה . זמרי

נָשִׁי וְנָצִי גִבְרִי וְמִיר צְרִיצִים לְבִסּוּמִי קָלָא . כָּאֵשׁ
 בְּנֻעֶרֶת וְלִמְצֵן סָפּוֹת הַטָּאֵת לְהַרְבּוֹת נֶאֱפִים לְכֹלָה .
 שָׁרִים אֲחֵר נִוְגְגִים בְּעוֹגֵב וּמִינִים בְּחוֹר עִם בְּתוּלָה .
 הֵמֶן הַפֶּלָא אִם אֲשֶׁר מִדַּעַת נִבְצָר . יִצְרוּ לוֹ יִבְצָר .
 כְּלַפִּיד אֵשׁ בְּצִמִּיר . וְאִם יִחְזֹק לְבוֹ מִצָּר וּמִשְׁמִיר .
 הַאֲתָמָה אֵיךְ וְלָמָּה כְּבוֹדוֹ בְּקָלּוֹן יִמִּיר .

לְבִי . מָה עֲכָרְתִּי בְּשׁוּמִי מִגִּמַּת פָּנַי . וְכֹל
 מַעֲשֵׂי . לִכְנֹס הוּן צָתָק וְרַבּוּי הַמְמוֹנוֹת . עֲשֶׂר וְכְבוֹד
 וּסְגֻלַּת מַלְכִּים וְהַמְדִּינוֹת . כֶּסֶף צָרוּף כְּזָקֵק שְׂבָעִמִּים .
 דִּינָרִי זָהָב טוֹב אֶלְפֵי רַבּוּמִים . כָּלִי יָקָר וְחִמְדַּת שְׂכִיּוֹת .
 אֲכָנִים טוֹבוֹת וּמִרְגְּלוֹת . כֶּסֶף נִבְחָר מִשָּׂא צִמֵּד פְּרָדִים
 כּוֹדֵנָא חֲנוּקָא . וּבִבִּית הָאוּצָר דִּהֲבָא פְּרִיקָא בְּמִשְׁרָתָא .
 כּוֹנֵנִתִי בְּאֵלָה לִבְנוֹת . אוֹ לִקְנוֹת . בְּתֵי מִדּוֹת וּמִיטֵב
 מִשְׁפָּנוֹת . הֵיכְלִי עֲנָג וְאַרְמוֹנוֹת . אָנוּחַ בְּהֵמָה לְיוֹם
 צָרָה בְּמִנוּחוֹת שְׁאֲנָנוֹת . לַעֲשׂוֹת אֲשֻׁנָּבִים . בֵּין
 הַשְּׁלֵבִים . וְאֶקְרַע טִלּוֹנוֹת . צֹהַר וְחִרְזִים . לְהָאִיר
 מִמִּשְׁפָּכִים . חֲדָרִים מִפְתָּחִים . וְעֲלִיּוֹת מִרְנוּחִים . מִגְדָּלִי
 עֶסֶל וּבִינָיוֹת . בּוֹרוֹת חֲצוּבִים וְגִלּוֹת עֲלִיּוֹת . וּמִסְבִּיב
 גֵּן יָרֵק וְגִנַּת בֵּיתֵן . לְצֹאֵת וְלִבּוֹא מִנּוּי אֲלֵיהֶם וּמֵהֶם
 אֵל נָוָה אֵיתָן . גַּם לְהַכִּין בַּחוּץ מִלֵּאכָה נִתְכַּנְנִתִּי כֹל
 כַּחֲסִי לְהַשִּׁים אֲרֻנוֹנִיּוֹת וּמִסִּים . מִנְדָּה כָּלוּ וּמִקְסִים .
 גִּנּוֹת וּפְרָדִסִּים . כְּרָמִים וְשָׂדוֹת וְיִצֵּר צוּמֶם צָצִים .
 כֹּהֵנָה וְכַהֲנָה הַשְׁגָּתִי וְיִרְשָׁתִּי . וְאֵת יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
 לֹא דִרְשָׁתִּי .

לְבִי . אִם אֶמְרָתִי אֶסְפָּרָה כְּמוֹ רַבּוֹת רַעוֹת
 וּמַעֲשִׂים אֲשֶׁר לֹא יָעֲשׂוּ צִשִּׁית צִמְדִּי . תּוֹעֲבוֹת גְּדוּלוֹת
 מֵאֵלָה תִּלְאָה לְשׁוֹנֵי וְתִיעֵף יָדִי . הֵן עַל פִּיהָ בְּקִיץ

ובחֲרָף . לאלהי צויתי ופִּשְׁעֵי הַפִּכְתִּי עָרַף . ראיני
 צֶמֶל הַבֵּטְתִּי אֲנִי הַסִּפְפִּלְתִּי בַּמָּקוֹם הַחָרָף . יוֹם וּלְיָלָה
 אֶחְרִיף גְּרוּצָה לַמְּלֹאֶת הָעוֹלָה עַל רוּחִי בְּרֶשֶׁת הַדְּמִיוֹן
 בְּשִׁבְכַת הַמָּט . כָּל מַחְשְׁבוֹתִי לֵאכֹל וּלְשָׁתוֹת וּלְשִׁמְמָה .
 סִצְדָּה מֵאִין תִּמְצֵא . וְאִי זֶה מָקוֹם צָלִי וְקָלִי בְּרִבּוּרִים
 וְשׁוֹר וְשָׂה . אֵיִם אֶפּוֹא חֲבָרִים שְׂמַחִים . וְחֲרָבוֹת מַחִים .
 וְאִי זֶה הוּא מָקוֹמִי שֶׁל זִכְרִים . בְּקִיץ בְּאַרְבַּע שָׁעוֹת
 הוֹכֵנָה הַמִּנְחָה וְהַמָּנָה . אֵל תַּסֵּת גִּפֶּן וְאֵל תַּסֵּת תְּאֵנָה .
 מִצְדִּי מֶלֶךְ תִּקּוֹן הַמַּאֲכָלִים וְהַשְׂתִּיָּה כֶּדֶת יֵין מַלְכוּת
 רַב . מְזוּג מִפְּנֵי הַשָּׂרֵב . בְּמִים קָרִים גּוֹלִים וּבִטְהָרָא
 בְּטוֹל תְּאֵנָתָא . תַּסֵּת הַתַּפּוּס בְּצֹל דְּלִיּוֹתִי יֵין שֶׁל
 צִהְרִים אֶת יְלָדֵי וְאֶת נְשֵׁי שְׂגֻלְתָּא וּלְחִנְתָּא . וְכָל
 מַלְבוּשֵׁי דְּבָקִים וְנֹאִין . הַכֶּלֶךְ וְהַשִּׁירָאִין . שֶׁשׁ וּמִשֵּׁי
 מִפְּנֵי הַחֵם וְתִקּוּפָתוֹ . וְלַהֲסִתֵּר מִסַּמְתּוֹ . וּבַחֲרָף בְּיוֹם
 סִגְרִיר לִקְרַח הַנוֹרָא . אֹכוֹל וְשָׂתָה עַד לְשִׁכְרָה . לַחֵם
 רַב בְּבֵית הַמוֹקֵד הָאֵח מְבַעֲרַת כְּנָגֵד הַמְדוּרָה . לְבוּשׁ
 לַחֵם מִפִּישׁ בְּכֶסֶף מִחֲלָצוֹת סַרְבָּלָא בְּסִתְנָא יְהִי עָלִיו
 סִתְרָה .

לְבִי , כְּאַלֶּה רַבּוֹת הַכְּשִׁלְתִּי לְתַצְנוּגוֹת בְּנֵי הָאָדָם
 לְהַבְרִיר אֶת נַפְשִׁי בְּצַבּוּר הַרְצִיקָה . כֹּה מְנַהֲגִיף כֵּן
 מִשְׁפָּטִיף מִבְּרֵאשִׁית וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה תְּמִיקָה . מִהֵם
 לְצָרָף הַצֵּת צֵת גְּשָׁמִים וּמֵהֵם בְּחִמָּה מִפְּנֵי הַסַּמָּה .
 כְּרַחֲצִיָּה בְּמֵיָא דְּיוֹמָסִית וְסִיכָה בְּשָׁמֵן הַמּוֹר מִשְׁחָא
 דְּאַפְרָסְמָא . כִּמָּה תְּרוּפּוֹת בְּצֵת נִכּוֹן לְקַחְתִּי לְקִנְיָן אֶת
 תַּקָּף הַבְּרִיאוֹת לְעֲשׂוֹת לוֹ אֲשֶׁרְתָּא . כִּמָּה רְפָאוֹת תַּעֲלֶה
 בְּצִדְנָה כָּכֵל אֲשֶׁר יוֹרוּ הַרּוּפָאִים מִפִּיהֶם אוֹ מִפִּי כְּתֻבָּם
 פִּתְשָׁנִן אֲנִירְתָּא . כִּמָּה שְׂקִינִי שְׂתִיתִי מִדְּבָחָא וְעַד

צָרָתָא . וְכָל זֶה לְהוֹסִיף יָמִים אוֹ שָׁעוֹת אֲפֹלוּ חַיִּי
פָּרָתָא . כִּמָּה זְרֻזְתָּנִי לְשֹׁמֵר גּוֹפִי הַנֶּתְצָב וְנֹאֲלָח וְאִם
יִדְעָתִי יִבְלֶה כְּבָגָד . וְלֹא שְׁוִיתִי בְּנֹזֶק דָּבָר בְּרִשּׁוֹתִי
לְהַשְׁאִירוֹ לְנֹצֵחַ וְאַשְׁלִיף אֶת נַפְשִׁי מִנָּגֵד .

וּמִכָּל אֵלֶּה רַע וְמָר כִּי הִטְעִיתָנִי לְחֹדֶשׁ שְׁנָאוֹת .
לְבַקֵּשׁ שְׂרָרוֹת וּקְנָאוֹת . לְלַכֵּת בְּגִדּוֹלוֹת וּנְפִלְאוֹת .
לְאַלְפִים וּלְמֵאוֹת . הֵן הִנָּה הָיוּ לִי לְמוֹקֵשׁ הִדְיָחוּ עָלַי
כִּמָּה תִּלְאוֹת . גַּם כִּי הִרְגַּזְתָּנִי וְתַשֵּׁם בְּפִי חֹטֵר גְּאוּנָה .
וּבִידֵי מִקָּל חוֹבָלִים לְהַפִּיר אֶת שְׁכֵנִי בְּרִית אֶהְבָּה .
לְרִיב רִיב אֶת רָצִי . לְהוֹלִיד מֵאֵין תַּחֲרוֹת עִם מִדְּעִי .
אִם יְדִידִי חָטָאוּ לִי לְשֵׁלֶם אֲרַבְּעָתִים בְּלִי חֶמְלָה .
הַשְׁגָּגוֹת כְּזוֹדוֹנוֹת יִנָּקְמוּ בְּדַבּוּר וּבְמַעֲשֵׂה מַכְנֶה גְּמָלָא .
וְתַסִּיתָנִי לְהַתְנַשֵּׂא וּלְהַשְׁתַּרֵּר . לְחַרְחֹר רִיב מְדֻנִּים
לְעוֹרֵר . בְּמִקּוֹם גְּדוֹלִים לְדַבֵּר גְּבוּהוֹת לְהַתְהַלֵּל .
וּמִלִּין לְצַד עֲלָאָה לְמַלֵּל . כָּל הַיָּמִים הִדְחַתָּנִי מֵאַחֲרֵי
יְיָ כְּמַעַט הִבֵּאתָנִי לְהַתְיַאֵשׁ . אַתָּה מְלַקֵּט הָעֲצִים
וּרְעִיוֹנֵי מְבַעְרִים אֵשׁ . וְתַצּוֹנִי יוֹם בְּיוֹמוֹ: הֵיטֵי שְׁקוּד .
לְחַתּוֹת אֵשׁ מִיְקוּד . לֹא תִדְקְדֵק אִם הִכְתַּב רָבָה עַל
הַנִּקּוּד . וְלֹא תַחֲוֹשׁ לְשֹׁכֵת וְדִינִים בְּמִרְהָ אִפְקוּד .
רוּץ מִצָּא הַחֲצִים וְהַקֶּשֶׁת . וְהַשְׁבָּכָה וְהַרְשֵׁת . וְצוּד
צִיד שְׁלַל הַזֶּמֶן מִפְּתָרוֹס וּמִכּוּשׁ מֵאַנְשֵׁי קִיר חֲרִשֵּׁת .
אַל תִּירָא מַעֲשׂוֹת כְּזָנִים לַגֹּד תַּעֲרֹף לְפָנָיו שְׁלַחַן תַּעֲלֶה
מִמֶּסֶךְ לִמְנִי . בְּיוֹם טוֹבָה הָיָה בְּטוֹב וְאַכְלָתָּ וְשִׁבְּעָתָּ
בְּהָאֵי עֲלֵמָא זֶל וְאַתְהֵנִי . וּבְלִילָהּ וְצָרָבָה שְׁנִתְּךָ מִן
שְׁקִיף וּגְנִי . וְהָיִיתָ כְּגֵן רֵוָה . שְׁתוּל עַל מַיִם וְאַבִּי
שְׁקִיָּא רָבִי . תַּטִּיב גְּהָה וְהָיִיתָ דָּשֵׁן וְשֶׁמֶן וּמִרְאָף נְאוּנָה .
הַבָּלִים וְחִלּוּמוֹת וְדַבְּרֵי הַצּוּמוֹת אַל תִּשְׁמַע וְאַל תִּאָּבֶה .

אלה דברי הברית והחסד שצשה צמי לבי חבר
רע וצמית . להחיותי שלח בי ונתפון להמית . בצקבה
ובצקמה ובתרמית . ולכן קראתי בריתו : ברית מלח
סדומית . מסמא צינים . מחרשת אונים . מקהה שנים .
ממנה תרפינה ידים . וכל ברפים . תלכנה מים .

אוי לי אמי כי ילדתני בן זכר . הפסדתי הפסד
מרבה ויצא כל שקר . שתום העין אטום הלב נוסדתי .
ערל לב וערל בשר נולדתי . לשלשת ימים כרת שרי .
ולשמנה ערלת בשרי . אך אמנה שתי אוני . ולבי
ורציוני . לא קדמו לבא בברית יי . לא גלו חרפה
מצליהם ולא הסיירוה מקרבם . ערלתם בָהֶם מום בם .
לשקר שקרו עד הלום ולריק צמלו . כי מיום צאתם
לאויר העולם שכלו חשך לא מלו .

ארור האיש אשר אשר את אבי . ילד לך בן
זכר חכם נצדיף מנביא . עבדת הקדש צליו כישמעאל
בן פאבי . על הרי בשמים ירוץ למחר פאזל וכצבי .
לא יטמא בגלולי צמו להחלו . יבנה היכל המדע
על תלו . נר דלוק על ראשו ההולכים בחשך לאורו
ילכו בהלו . דם יחשב לאיש ההוא המבשר קללה
תחשב לו . כמה נתצותו נתיבות גלגלו . וכמה טעה
באצטגנינות שלו . לשון שקר פי כסיל מחפה לו .
כי הפך לראש משפט ושטה . שנה הדין והחליף השטה .
אוי למי שבניו זכרים . הטל עליהם על קבר
סיגים וגדרים . מהן בצנצה מהם בפרהסיא מהן במראית
הצין מהן בסדרי חדרים . חקים חזקים ומצות נוראות .
שלשה צער ושש מאות . ומי האיש הלזה . שיקנים
מה שכתוב בזה . והיך יוכל להנצל . זריז או צצל .

שלא יִכְשַׁל וַיִּחַת . או לא יִפֹּל בְּאַחַת . וְאִם גַּם זֹאת
 לא יֵצֵא יְדֵי חֹבְתוֹ הִרְשֻׁמָּה . כִּי יֵצֵר תוֹשִׁיָּה וּמִזְמָה .
 אִם לא יִצְטָק בַּתּוֹרָה וַיִּפְלֹּל בַּחֲכָמָה . פְּרוּשֵׁי תוֹרָה
 וַתַּעֲדֶדָה . סִפְרָא וְסִפְרֵי תוֹסֵפְתָא וְכָלֵא מִלְמוּדָא .
 וְהַחֲכָמָה עֲמוּדֶיהָ שְׂבָעָה . אֵל עַל יִנְשְׂאוּ מִהֵר וּגְבָעָה .
 הִנֵּה הַהֲגִיּוֹן . עֲמָק צִיּוֹן וְגִיא חֲזִיּוֹן . וַחֲדוּד חֲכָמַת
 הַמִּסְפָּר . לא יֵאֱמִינוּ כִּי יִסְפָּר . וְחֲכָמַת הַמִּדּוֹת . לא
 יִשְׁיוּקָה עֲנוּגֵי הָעַם בְּשִׂדָּה וְשִׂדּוֹת . כִּהֵּן יִדַּע הַחוֹקֵר
 אִם יִהְיֶה . גְּבִהֵי שָׁמַיִם וְחֹקֵר תְּהוֹם . וְלֹא יִמָּצְאוּ יוֹשְׁבֵי
 בַּמְּלוּכָה . קֶצֶה לַתְּכוּנָה . וְאִם גִּלְגַּל חוֹזֵר וּמְזֻלּוֹת
 קְבוּצִים . אוּ הֵם נָדִים וְנָצִים . וּבְחֲכָמַת הַטֶּבַע . מַעֲזֻלּוֹת
 סֵלֶם שָׁבַע . וּבְחֲכָמַת הָאֱלֹהוֹת וְהַצּוּרוֹת הַטְּהוֹרוֹת . וְהִמָּה
 עֲשָׂרָה שָׁהֵן עֲשָׂר סְפִירוֹת . מִי יִמְלֹל גְּבוּרוֹת .
 כִּמָּה לָקָה בְּאַצְבָּע . וְכִמָּה בַּחֲרָפָה יִשְׂבַּע . אֲשֶׁר
 בְּמִטְבַּע הַזִּכְרִים הַטֶּבַע . נִסְתַּחֲפָה שְׂדֵהוּ . טוֹב יִשְׁהוּ
 עוֹשֶׂהוּ . אֵלֹו בְּרָאֲנִי אֱמֵן שֶׁשָּׂעָנִי . אֲשֶׁה הַגּוֹנָה .
 הַיּוֹם הָיִיתִי חֲכָמַת לֵב וּבִעֲלַת בֵּינָה . בְּיָדֶיהָ טוֹו אָנִי
 וְרַעוּמֵי מַחְזִיקוֹת בַּפֶּלֶךְ מוֹזְרוֹת בַּלְבָּנָה . מִסְפְּרוֹת זֶה
 עִם זֶה פַּעַם בְּאוֹר פַּעַם בְּאַפְלוֹת . דְּבָרֵי הַיָּמִים וְהַבְּלִי
 הַטְּפִלוֹת . וְאוּלֵי כִּי חֲכָמָתִי כְּיוֹמֵר מִהִטּוֹנָה וְאֶמְרָתִי
 אֲשֶׁרִי . לְדַצַּת מַעֲשֶׂה פִּשְׁתִּים שְׂרִיקוֹת וְאוֹרָגִים חוֹרִי .
 שִׁפְתַּי כּוֹס וּפְטוּרֵי צִצִּים כְּרוּבִים וְתַמּוּרוֹת וְכָל הַנִּי מְלִי
 מַעֲלִיתָא . צָבַע רִקְמָתִים וּמַחֲטָא דְּתַלְמִיּוֹתָא . וְלִצְתִּים
 מְזֻמְנוֹת . כְּדָרֶךְ נָשִׁים כְּמִשְׁפַּט הַבָּנוֹת . בְּתוֹךְ הָאֶפֶר
 אֲשַׁכְּבָה בֵּין שְׂפָתַיִם . מְקוֹם שְׁפִיתַת הַקְּדוּרוֹת בֵּין תַּנּוּר
 וְכִירִים . חוֹטְבָה עֲצִים וְחוֹתָה בְּגַחְלִים . וְטוֹעֲמַת מִינֵי
 תְּכַשִּׁילִים . וְלִמּוֹצְדִים וְרַגְלִים . הַנָּזִם עַל אִפִּי וְהַעֲגִילִים .

את התף בְּיָדִי מִנְּפֻצִים וְצִלְצִלִים . וּלְקַץ יָמִים בְּהִגִּיעַ
פָּרְקִי וּמָוְלִי . בְּחֹרֹב נִצְלָה בְּגֹרְלִי . יִאֱהָבֵנִי אִישִׁי
יוֹשִׁיבֵנִי בְּקִתְדָּרָא יַעֲדָה צָדִי זָהָב עַל מַצִּילִי . הַנְּטִיפוֹת
וְהַשְּׂרוֹת וְגַם כָּל חָלִי . וּבַיּוֹם מוֹצֵר בְּעֵדֶן חֲדוּנָה וְהַקְּנִסֶת
כֹּלָה . וּבִשְׂבוּעַ הַבֶּן תִּרְבֶּה שְׂמִחָתִי וְגִילִי . וְהָיָה כִּי
אֶרְעֵב יִצְחִילָנִי פֶת עֲמִילָה . וְלִצְמָאֵי יִשְׁקָנִי יַיִן גֶּרְדִּילִי .
אוּ יַיִן סִרְדִּילִי . חֶק וּמוֹסֵר לֹא יִפְרַע . וְעוֹנָתִי לֹא
יִגְרַע . שֶׁבֶת בְּשִׁפְתּוֹ וְחֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ . צִלִּי יַיִם צָדִיק
רֹאשׁוֹ . שְׁלֹשׁ-אַלֶּה יַעֲשֶׂה לִּי כְּמַצָּנֶת שׁוֹכֵן מַעֲוֹנָה .
שְׂאֵר כְּסוֹת וְעוֹנָה . גַּם אֲנִי שְׁלֹשׁ כְּנָגֵד שְׁלֹשׁ אֲשַׁמֵּר
וְאֲקִים . שְׁלֹשָׁה הֵמָּה לֹא נִפְלְאוּ מִמֶּנִּי וְלֹא רְחוּקִים .
דָּם נָאֵשׁ וְסִלַּת לֶחֶם מֵהַ נִמְרָצוּ שְׁלֹשָׁתָן מִנְּפֶת צָרְבוּ
מִדְּבֶשׁ מִתּוֹקִים . צִלְיָהֶם אֵין לְהוֹסִיף מִסֶּפֶר וּמִנֵּן .
אֵין לִשְׂאֵל אֶחָבִיהֶן: הֵנִי נָשִׁי בְּמֵאֵי זָקֵנָי?

אֲבִינוּ שְׂבֻשָּׁמִים . שְׂעָשִׂיתָ נִסִּים לְאַבּוֹתֵינוּ בָּאֵשׁ
וּבַמַּיִם . הִפְכָּתָ אֹרֶךְ כְּשָׁדִים לְבַל תִּשְׁרֹף בְּחֻמָּה . וְהִפְכָּתָ
דִּינָה בְּמִצֵּי אֵמָה . וְהִפְכָּתָ הַמָּטָה נֶחֱשׁ לְצִינֵי אֶלְפֵי
רִדְקָן . וְהִפְכָּתָ הַיָּד הַטְּהוֹרָה לְבֵן . וְהִפְכָּתָ יָם סוּף
לְיִבְשָׁה . וְקִרְקַע הַיָּם אֶרֶץ גְּבוּרָה וְקִשָּׁה . הַהוֹפְכֵי הַצּוּר
אֲגַם מַיִם . סִלְמִישׁ לְמַעֲזֵינוּ מַיִם . מִי יִתֵּן וְתִהְיֶינָה
מִזְכָּר לְנִקְבָּה . אֱלֹהֵי זְכִיתִי לְכָךְ כִּמְהָ חֲנֻנִתִּי טוֹבָה .
גְּבֵרַת הַבַּיִת הָיִיתִי וְחֲנִיתִי לְבֵיתִי מִצָּבָא . וְמָה אֲדַבֵּר
וְמָה אֶמַּר . לְמָה אֶדְבָּה וּלְמָה אֶתְמַרְמֵר . אִם אֲבִי
שְׂבֻשָּׁמִים גִּזֹּר צִלִּי . וְנִתֵּן בִּי מוֹם קְבוּעַ אִי אֶפְשָׁר לְהַסִּירוֹ
מִצִּלִּי . וְהַדְּאָנָה בְּמָה שְׂאִי אֶפְשָׁר כָּאֵב אֲנוּשׁ וְחֶבֶל .
וְלֹא יוֹצִילוּ כִּהַ תִּנְחֹמֵמִן שֶׁל הֶבֶל . אֲמַרְתִּי אֲשֶׁא
וְאֶסְבֵּל . עַד אֲגֻנֵּעַ וְאֶבֵּל . וְאֶחֶסר שְׂכָךְ לְמַדְתִּי מִפִּי

השמועה . שמבוכין על הטובה וצל הרעה . אכרף
בקול נמוך בשפה חלושה . ברוך אתה יי שלא עשני
אשה.

אוי להם לבריות . מעלבון שכלם הזר והדעות
הלא נבריות . לכל זכר ישמחו . לכל נקבה יצנחו .
כאלו כל הבן הילוד . כרבי יהודה בנציבין כרבי
אלעזר בן צוריה בלוד . וכל הבת . תנחיל במשפחה
עמל וכעס אלפים בת . ואנחנו סעמים רבות בכמה
יצורים . מצאנו ראינו הסף הדברים . כמה בנים
פחשים חללו קדש חמסו תורה . על יום טוב באו יום
בשורה . ביום הנלדס כוננו זבח ומנחה וכל זני זמרא .
ונתמלא הבית בלו אורה . וכמה נשים צדקניות בגיחם
מרחם אל עולם התמורה . רצמו פנים . אבות ובנים .
והיום יום צרה . השיגה המשפחה גגון ואנחה נארו
במארה . והבית ימלא עשן מקרקע הספון עד עלית
המקרה . פי יהיה לאיש בן סורר ומורה בן דרוסי
ושבתאי אוצר פירי . בצאתו לאויר העולם שמחו בו
אביו ואמו . אף גילת ורגז לאמר בן ילד לנו תהי
המשקה על שקמו . בגנו זה ירום מאברהם ונבה
ממשה יגדל מרבן שמו . וכמה נשים הגונות צת באנה .
אב ואם הקלו כם יניעו ראשם אנה ואנה . ואמרו :
מפני חטאינו חלה השם בנו זאת המחלה . רבקה
נולדה לנו ושמה מחלה . אליה נאנח ותמר עליה
תמרור . ופניהם קבצו פארור . אני ראיתי אויל
ביום סתנות דמיו רבו שמחות . בישאל שבתי וראיתי
גברת ממלכות . יולדיה צגומים . והנם הומים .
בלרסה הוי אריאל אריאל.

ומה לעשות לעם סכל ואין לב וגוי אוֹבד
צצות . יסור אדם ובהמה גוף אחד ודו פְּרָצופין ולא
נַעֲשׂוּ כְגוּנֵי הָאָרְצוֹת . ספו תמו אֲבָנֵי הַמִּלּוֹאִים וְנוֹתְרוּ
אֲבָנֵי גִיר מְנַצּוֹת . אֲבָד קֶרֶן הַפּוֹף וְקִרְוִין עוֹר פָּנִים
וַיִּשְׁאָרוּ יוֹשְׁבֵי קִרְנוֹת וְחוּצוֹת . מֵאִין גָּבַר חֲסִיד וַיִּשָּׁר
בְּאֶדָם הַנִּצָּבִים לַמַּעֲזוֹ בְּיוֹם צָרָה הָעוֹלָם בַּפְּרָצוֹת .
כָּלוּ בַּצֶּשֶׁן כָּלוּ הַשֶּׁכֶל וְהַבִּינָה . הֵלְכוּ מַעֲמָנוּ הַמַּצָּרָף
וְהַבְּחִינָה . בְּנִפְלֵ אֶרְצֵי אֵל וַנִּחְלִיף שְׁקָמִים אֲשֶׁר בַּשִּׁפְלָה .
כַּפְשָׁתָה כָּבו גִּירוֹת כִּד הוּוּ מִבְּהִיקִין לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
הָיָה אֹרֶךְ דָּעָכּוֹ וְנוֹתַרְנוּ בְּאִפְלָה . בְּהִתְהַפֵּךְ כַּחֲמֵר עוֹלָם
שִׁכְלוֹ טוֹב הִתְפּוֹצֵצוֹ הִרְרֵי עַד וְנִפְלוּ הַמִּדְרָגוֹת . בְּקִטְף
הַזֶּמֶן רֹאשׁ יוֹנְקוֹת עֲצֵי עֵדֶן הִתְפִּיר קָמַל כָּל עֵץ מִבְּחֵר
וַיִּבְשׂוּ הָעֲרֻגוֹת . מִצֵּת נִהְרָסוּ עָרִים . לַמִּתְפַּכֵּת וָרִים .
קִרְיָה בְּצִוְרָה לַמִּפְלָה . מִן הוּא וְהִלָּאָה . חֵן וְשִׁכָּל
טוֹב תַּחֲתִיָּהֶן שִׁחְחוּ בַּמַּחֲלוֹת עָפָר מִצֵּרֶת הַמִּכְפָּלָה .
מֵאֲזוֹ כָּרָם וַיִּצְבְּאוֹת נִטְעוּ נִטְעֵי גֵאֲמָנִים . עָלָה כָּלוּ
קַמְשׁוֹנִים . בָּאוּ בּוֹצְרִים לֹא הִשְׁאִירוּ עוֹלָלוֹת . בְּנִבֵּל
עָלָה מִגֶּפֶן וּבִטְלוּ הָאֲשָׁכּוֹלוֹת . קִפְדָּה בָּא פֶסוֹ שְׁלָמִי
הַמִּדּוֹת . וּבָאוּ עוֹשֵׂי עָנָל בַּמִּדּוֹת . וּבַמִּשְׁקָלוֹת . קִיל
דְּמִיָּהֶם צוֹעֲקִים מִן הָאֲדָמָה וְכָל הָעָם רוֹאִים אֶת
הַקּוֹלוֹת . וְהָיָה כָּל הַנוֹתָר בְּדוֹר וְהַנִּשְׁאָר בַּזֶּמֶן עַד
סְדוּם יֵאָהֵל . חֲרוּץ . לִצְבֹּר חֲרוּץ . וְלַהוֹן נִבְהֵל . הַגְּדוֹל
מִחֲבָרֵי יִגְעָה עַל בְּלִילוֹ וְעַל צִידוֹ יִצְהֵל . מֵאֲזוֹ וְהָלַם
דַּעַת וְתִבּוּנָה נִדְדוּ הֵלְכוּ וַיֵּאבְדּוּ מִתּוֹךְ הַקֶּהֱלִי .
כַּמָּה קָשִׁים אֵלּוּ הַיַּעֲדִידִים . בְּהִסְתַּכֵּת בֵּינָתָם נְבוֹנִינּוּ
לַהֲיוֹת הַיְּהוּדִים עֲתִידִים . לֹא יִדְעוּ וְלֹא יִכְיִנוּ כְּסוּסִי
כִּפְרֵד כִּיּוֹנָה פוֹתָה . כְּאִילוֹת הַשָּׁדָה כִּינְעִנִים בַּמִּדְבָּר

קְצוּי בְּרִיתָא . חָבַל עַל דְּאֶבְרִין . שְׁלָמִים וְכֵן בָּבִים
 חֲקָמִים מְחַכְמִים יוֹדְעֵי דָת וְדִין . דּוֹר טְהוֹר בְּעִינֵי
 אֱלֹהִים וְאָדָם אֲנָשִׁי אֲמַת לִירְאָה אֶת הַשֵּׁם לְמַדִּין .
 דּוֹר הַלֵּף לְנִרְכּוֹ אֶל מַקְדָּשִׁי אֵל נִתְּנוּ לוֹ מִהֲלָכִים בֵּין
 הָעוֹמְדִים . וְדוֹר בָּא — קָשָׁע וְגַם רוּחַ הַלְוָאִי יִהְיֶה
 שׁוֹגְגִין וְאֵל יְהוּ מוֹיִדִים . דּוֹר בְּדֶרֶךְ לְבוֹ הוֹלֵךְ שׁוֹבֵב .
 דּוֹר מָה רָמוּ עֵינָיו . גְּבֵה עֵינָם וְרָחֵב לֵבָב . דּוֹר
 טָפֶשׁ לְבוֹ בַּחֲלָב . וּפְנֵי כְּפָנֵי הַכֶּלֶב . דּוֹר עָקֵשׁ
 וּפְתִלְתֵּל . וְכָל הַרוּצָה לְטַל אֶת הַשֵּׁם יִטַּל . דּוֹר
 מִתְּפוּכּוֹת מִבְּקֵשׁ גְּדוּלוֹת וְרָמוֹת . יִתְּפָאֲרוּ בָמָה שְׂאִין
 בָּם קִרְאוּ בְּשִׁמוֹתֵם עָלֵי אֲדָמוֹת . דּוֹר דּוֹרְשֵׁי לְדָמִים
 וּמִרְמוֹת . וּמֵת דּוֹר חוֹפְשֵׁי סִדְרֵי הַתּוֹרָה וְדוֹרְשֵׁי
 רְשׁוּמוֹת . דּוֹר מִבְּקֵשֵׁי עָמֶל וְאָנָן בַּעַל הַיּוֹם
 כָּל הַמַּחֲלָה . יָרִים רֹאשׁ מֵאֵד נִצְלָה . וְדוֹר מִבְּקֵשׁ יִי
 וְלִמְצֵא דְבָרֵי חֹפֶז כְּלִמָּה נִפְשׁוֹ חֲלָף וְצָבֵר נִסֵּעַ וְנִגְלָה.
 מִי הֶאֱמִין לְשִׁבוּעוֹת דּוֹר נִהְפְּכוּ עַל אֲרֻצּוֹ שְׁמִיו .
 אֲבָדָה חֲקֵמַת חֲקָמָיו . אָפַס מוֹסֵר סֵף . תָּם הַצֶּדֶק
 נֶאֱסָף . הַכְּבוֹד אֵל עָמָיו . כְּמַעַס כְּמוֹהוּ לֹא הָיָה לְפָנָיו
 דּוֹר שֶׁכֶּף עָלָה בְּיָמָיו . כִּי עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו .
 שֶׁלַח יָדוֹ בְּשִׁלּוּמָיו . יִי אִישׁ מִלְחָמָה הוּא נִלְחָם בָּם
 בְּמִלְחָמוֹת תְּנוּפָה . יִי וְכָלִי וְצִמּוֹ חֲצִי שְׂדֵי גִירֵי דִידָה
 וְחִרְבוֹ שְׁלוּפָה . בָּמוֹת בְּשָׂרוֹשֵׁי בְּשָׂבִי וּבִבְזָה בְּחִרְפָּה
 וּגְדוּפָה . בְּסִצְרָה יַחֲלִיאוּ יְשׁוּפָהוּ בְּסוּפָה . וְאֵף גַּם זֹאת
 לֹא יָמִישׁ מַעֲשׂוֹת נֶאֱצוֹת וְלֹא יִמָּנֵעַ . וּמִגְאֹנוֹתוֹ וּגְאֹנוֹ
 לֹא יִכָּנֵעַ . לְגָלוּת כִּי יֵאָרֵךְ . וּבִהְיוֹתוֹ לְכִגְלֵי צָר וּמִצּוֹק
 מִדֶּרֶךְ . לֹא יִרְפָּה קִשְׁיוֹ וּלְבָבוֹ לֹא יִרָךְ . אֵי שְׁמַיִם
 בָּמָה צִוִּים פָּנֵי דּוֹר שֶׁכָּלוּ חֵיב . אֵין אִישׁ שֶׁם עַל לֵב

בראותו חמת המציק ירמס לארץ סניו. איש בשרירות
לבו ילך למלאת מאנניו. בבא עליהם צרות חזרות
תחת שואה התגלגלו. ולא ייראו ולא יתחלו. מפת
אכזרי הכו ולא חלו. ולא שיתו לבם גם לזאת איש
לכצו מקצהו. והעם לא שב עד המכהו.

בהנחן דת בסמליא של מעלה. מפי עליון.
לשלח ישראל על רשעו ועל חטאתו לקלה וחרץ
להכנעה ובזיון. לקצקע הגליות מפנה לפנה יסוד צשיר
ואביון. וימכרנו ביד אדונים קשה ומלך עז בר מריון.
אשמדאי וסיפתו ארי נוהם ודוב שוקק לביא נליש
מהם ובר גריון. ושם אשתו לילית. מהפך ידה ווטו
של גם והשולילית. בת מטרר בן טמיון. ושם שני
בניו מחלון וכליון. צבאו ופקודיו ממדבר באו מארץ
גזרה הרי חול נהר סבטיון. ראשים עליהם גבורי
כח לעקר את הפל יוסף שדא וכן תמליון. ויכתב
את כל חקף ספר המקנה בגליון. בצפרן שמיר די
פרולא מרצע בעט ברנל פרולא הנדואה גללא בוע
ונצשה המכר על תנאי. שיקיפו הארץ בכל גבול
ישראל ציר ובהלות כתנורו של עכנאי. וכן קימו
וקבלו למלאת. בכל הנמצא כתוב בספר החמורות
והקלות. פשט גרוד נישטחו להם שטוח בבית ובשדה.
לא ימצע הבית מהיות סיפיו שני משחיתים זה יצט
אל השלל וזה הנפש צודה. וכל מתא לא פחיתא
משתין שדי. והנשארים בהם אין מהם חולק מהרהר
תשובה עוזב ומודה. אלה מפה להרג ואבדון שתיין
תכלי מרי נפש ונוגי. ואלה מפה בקה גסא הלולי
וחנגי. אלה מפה נודדים ללחם איה לתרפות. ואלה

מפה כסעצת שלמה שפות הסיר הגדולה שפות . אלה
מפה נצרכו בחרב ובלהבה על אשר לא פשעו וצוו .
ואלה מפה לא נבעתו מן החרב ומגזלתם לא נכוו .
חזקו פניהם מסלע כאלו "תו-תחיה" על מצחם התוו .
ישמו ושרים על זאת מקנאים לזי ועל דבר זה כל
הדוים ידוו .

כן ארחות הדור הזה רבו משובותיו ומעליו .
מצמו הרוגיו נפישו קטיליה ורבו חלליו . בלתי יחידים
סגלות מתי מספר כמצט למעוטם בטלים . כחטה בכרי
אחד בתוך צשרת אלפים סכלים . אולי ימצאון ביגיעה
רבה וציר שם וציר שם כמלקט שבילים . כביכול מך
צרכם נבזים ושפלים . נותרו נדחים שוממים ונאנחים .
כשושנה בין החוחים . המת מהם מת וצמו תמות
חכמתו . ירד אחריו כבודו יקח הכל כמותו . ויצא
חטר מגזעו ונצר משרשיו שוא תהיה תמורתו . עוד
מצט ונשאר הדור נעור ורק שלים וצרטיל . מצט
מצט מתנונה והולך קמא קמא בטיל . ואחריהם ראיתי
את הארץ והנה תהו ובהו וחשך שואה ומשואה .
יראה הרואה אותה לא תחטיא הנה באה . אראנו ולא
רחוק . יום חשך נאפלה היום שהוא ירסק חק . העולם
שומם והדור יתום . יפשה הנגע מראשו ועד רגליו
אין בו מתום . בהרתו מתפשט וצרצתו תפרכ . וחקמת
סופריו תפרכ . והמשתכר משתכר לשאב מים וצצים
לחטב . לא ללמד ולא לכתב . וכי ימצא חלל רשע
באדמה ימלא ריוס חקמה . בהנהגת המדינה ובמלי
דעלקא . ואשר כח בו לעשות חיל בכל מאמצי כח
ביד רמה . יהיה להם לראש יעשוהו כמה . האיש

הזה קדוש נאמר לו אליו יכרעו אמיא ולשניא .
 נעבדוהו עמים יהון פלחין לה דבנא . והחכם פי יבבר
 נפלאות אמיא ותמהנא . מוכים בשער על עובדיהון
 בישנא . סנו לה בני מתיה משום דמוכח להו במלי
 דשמנא . כאלו חס ושלום בנמים הקמה תאבד חקמה
 תפוג תורה ותשתכח מישראל . אוי מי יחנה משומו אל.
 אספרה אל חק אדני . כמה הוא שמור בידי בני
 ישראל כמו שמקבל מסיני . וריוות גדולה נמצאת בם
 בקיום המצוות בדקדוק ופנאי . חדשיהם ומוצדיהם
 לכבדם כראוי אינו עליהם לטרח . כגליהם ירצו
 להיות בטוב ביום טובה כגבור לרוץ ארח . מוצד
 ושבת לעדות בכסף להכין זבח ומנחה . איש כמתנת
 ידו חנה ועוף בקר נצאן לטבחה . מה נפלאו פניהם
 פני להבים . בערבי שבתות וימים טובים . בשחרם
 לטרח בהיותם כואבים . לתור להם כל נחם טוב בבית
 הטבח . והכינו את אשר יביאו הפוחת לא יפחת משני
 מבשילים והמוסיף הרי זה משבח . מצדני מלך ביום
 ובלילה הקהל חקה אחת זאת התעודה . ובמלאת
 ברסם ספקו מיני מגדים בקנוס סעדה . ולמען דעת
 צדקות עמנו וכשרון מצשיהם . אגיד מנהגם בנסגיהם
 ובמוצדיהם . היאך הם נוהגים ורגילים . בכל מוצדי
 השנה הקטנים עם הגדולים . להסיר מצליהם חרפה
 ועלבון . אחת לאחת למצא חשבון.

בריש שטא בריות בו יפקדו לטוב ולמוקב
 ביום הזכרון . בצאת השם ממקומו לדין עמים בנסע
 הארון . יום הנסא עתיק יומין יתיב וספרין פתיחו
 לרצון או לחרון . כל יושבי תבל אקב חוטא מלי

מסח השבט עובדים בבני מרון . ומלאך מליץ בקול
גדול קרא בקרון . שובה ישראל מי בכם המיחלים
אסירי המקנה שובו לבקרון . הנה את דבר יי נמין
עצמו לתפלה ולמלחמת הנצר ולדורון . מנחה היא
חלבו ודמו שיתמצטו בצום ובכי ולב נשבר משנה
שקרון . ראוי שיתאונן אדם מרשעו גבר על חטאיו
מינחאת חרב ליי נוקמת ימלא גון ושקרון . אז ראיתי
הצם יוסיפו לחטא חרבם לטושה . ומצחם נחושה . לא
יצצקו לאל . לא צוחי למיכאל ולא לגבריאל . ולא
למשטרון . הצם לא נזהר למגדול ועד קטן . בתקע
שופר לערבב השטן . לשלח בו המגפרת „גירא בעיניה“
להצתיק מצשיהם אל הכשרון . או נבדד בין קרניהם
לגאנה ובזו לבשו נילבשם יצטו כמציל קנאה וחסרון .
נהגו כל ישראל . בלילות האל . לחלות פני אל . לקדם
אשמורות . בשפרפרא בנגהא ושרונהו בןמירות . ורון .
והיום הזה עול ימים . וזמן משכימי קים אל הכרמים .
להביא אל היקב פורה בספינה או בקרון . גדולה
מזו הרבה ראיתי הצת צת שרב זמנין דמשכא תקופת
תמוז עד הים מבששת חבצלת השרון . וקטב מרירי
ישק לזבוב ושרץ העוף ציני האנשים ינקרו יכום
בצורון . וקאו ונחו בקצרה ובכוס הרב והצנג יאמר
כמלציג מה נכבד היום מה רב טוב ליום סבתתי
בסצדה והפסדתי מה יתרון . שמני ושקוני . לזבוב
ולדבורה לברות למו גם בלילה בני פרעוש יגלגלוני
על יצוצי . כאלו נפלתי במורכר בית חורון . שמצתי
כאלה רבות מלינים על יי ברחובות קריה איש אל רצוהו

והאנשים ינחשו לפי כנה פרוש ופתרון . והמתקרב
 כנה בארץ יתקרב באלהי עקרון . והשיבו אותו מצוים .
 ותנחומי נשים . "תבלה ותחדש ובוכים ויתושים . תחדש
 ותבלה כנים ופרעושים . כצת סיה יחדיו יחזו פניו
 כתות ופות . כצפרים צפות . כצב תעופינה סביב
 לשלחנה . לתשובת השנה מרבה זרע וקציר . ומשיג
 ביש ובקציר . הקשואים והבצלים והקציר ."

ובעשרת הימים הספורים . שבין ראש השנה
 ויום הכפורים . שניבט האדם אל עושיו . ומצברות
 שבידו יפשפש במעשיו . מיראת עושי המלאכה אשר
 למלך הכבוד מפני נוגשיו . החפץ חיים מאן דבצי חיי
 יסגן הבדק . פן כי ישקלוהו במאנני צדק . ישתבח
 חסר טובו כחדק . אז איש את רעהו עשר פצמים יכלימו .
 ואגרוף רשע ירימו . יחרפו זה את זה במאוס וסחי .
 ועשר מכות יכו על הלחי . זה את זה יונו יסוד אבות
 ויבנים . במקח ובממקד עשרת מונים . הצד השנה
 שבהם . מה שיתעסקו בשובו של עולם בימים ההם .
 באספו כתות . יכינו להם לשמות . כי הימים ימי בכורי
 ענבים נצוה ארמחו ודורכים גתות . עשרת צמדי כרם
 דגרו בן שמן בנקיני הסלעים בנחלי הבתות . ינקו
 את בית האוצר בחורין ובסדקין יביטו . את גגו ואת
 קירותיו ואשאי יחיתו . שמי שורות על פני כל המרתף
 פלים רקים אל ימציטו . יינות חזקים וסדים . מראיהם
 בנחלי אש כלפידים בתוך הפדים . ימלאו הנקננים
 יין הרקח בשמים ראש . והשיקו הנקבים תירוש . אלה
 סרדות היהודים מפרשנדמא ועד נזומא . עשרת בני
 חזן בן המדמא . אהה !! אלהים הלנה מראש מקדמי

נתינת התורה התימה . יסדת יום הדין ויום התימה .
 וביום הכפורים יום גדול וקדוש לשבת בו ולנוח
 מהכלים ודברים . יום ענות אדם נפשו . יתיפח יפרש
 בפיו מי שציניו בראשו . פן מיד יי יקח בנסאתו
 כפלים . ומשלם לשונאיו אל פניו שלם שבקצתם . יום
 על כשע וצל תם . בטבעת המלך בעד משפטיהם יחתם .
 אשר חטא לו ימחנו מספרו ותפלתו ישתם . יום בו
 נהגו החולפים בשמן כרזה . מי שרוחו נרה מחברו
 לבקש שלום זה מזה . או מההדרין מן מההדרין אשר
 רום רזה צליהן יצרה . במצלי יומא דכפורי . יבדלו
 לעורר ריב ומדון משפחות ומשפחות . דקי הנפש גסי
 הרום בעיניהם המה האטשברפנים והפחות . אז יקצרו
 צינים . יסרקו שנים . ולז לז ילחשו אל אוננים . אז
 יחלק העם לשנים . זה יתרום ויתנשא . שהוא יקים
 על הכסא . וזה יתפאר ויתהלל . שהוא יצמד ויפלל .
 וזה יאמר אם לשוני לא תמק נאשורי לא תמצד .
 בקרובי אקדש ופלוגי קרובי הטוב יכפר בעד . וזה יאמר
 כנגד המשחיתים . או למפתים ומסיתים . לא כי אריוף
 רב טבטיא . נוקמיה ברא דמן סברנא . בין כך ובין
 כך ירבה הטרון והתגר יגדל . השלנה תסור והשלום
 ידל . יבטל התמיד והעבודה תחדל . מצשה הנה לריב
 ומצה בתפלת היוצר . נשמברו כמה כלי קרש כשבר
 גבל ככלי יוצר . ובתפלת המוסף . שמחה וגיל נאסף .
 ובמנחה . ערבה כל שמחה . ובנצילה . השחיתו התציבו
 צלילה . ובתפלת ערבית . יאחזמו רעד אחזתם צוית .
 וביום מחר איש לעברו תעו על זמין או על שמאל .
 לא וקרו קרשת יום שצבר ולא יחושו ליום אהמול .

לא נצד ולא ודוי לא תודה ולא תשובה תהולכת למאכל
כאלו יום הפורים . פתגמה ופורים . ביומו תתן שקרו
בפרסום הנס ובקריאת המגלה . ומחלתו . אין חשש
בזכירתו . לגנות או לתהלה . עד נצמד לגורלו לקץ
הזמין יחזר חלילה.

ובסג הסכות . ראיתי קודחי אש מאזרי ויקות .
בשבצה דרכים יבצעו בצע מצשקות . תכלית כל וריו
ומאמין לצטר הסכה בקרמין . ובסדינים מצירין
ומרקמין . שלחן צרוף וצליו מכל מין ומין . הבאים
אל הסכה יסבו בקרים ובקסות . אף שמיה יצרפו
יינות שמנים וסלתות . מקלעת פקצים מוזות פתחיה
וקלצי שש יציבו בדלתות . אכן אם חס ושלום ירדו
גשמים אפלו טפה שלא כנגד טפה . עוקרין את השלחן
וכורכין הכל עם המפה . ולא ימתינו שיפסד התבשיל
או שתסרח המקפה . ונצנוע הלולב . יצרב להם מדבש
וחלב . שמנים וארץ וארבע רוחות ככל הצריך . חבט
חבט ולא בריך . בכוון הלב ולא לתורה ולתעודה . אכל
מצות אנשים מלמדה . והלכות הטג בטהג אין קורא
בהם . אם לא אחד מציר ושנים ממשפחותיהם . ובחול
המוצד הזריו בהם והעבר . יתפסק במלאכת האבד . מלאכה
נמבזה ובזויה . כלי מפציה הפסיפסין והקביא . פנקלה
פנקבד הכל בצרבוביא . למקצעות כל משפן פינרבותים .
צריך השלחן את כל לוחותים . שם יתנו השילים בכל
יום אם דל ואם עשיר . דבר גבורות קסניאמא ונרדשיר .
זה ילך צרור כספו בשקו . וזה לחנדה נשף חשקו .
זה יקנה עולמו בשעה אחת כשואל בן קיש . וזה ילך

אסמירא בלגינא קיש קיש . ואולי ירגנו באהליהם .
עד קרוע מצליהם . ועד שפך דם צליהם .
ובחדש השמיני בקסלו . קול המון שלו . לכבוד
מתתיה בן יוחנן לא לגנאי . ולכבוד בן שמונאי .
נאספו הנשים החשובות . בקיאות לעשות הבקיה וללגב
הלביבות . צגלות גדולות כהקף המרחשת . ומראיהן
טובני ונארגמני כמראה הקשת . יאפו את הבצק מינים
נעשו מטעמים מהצפה . חביץ קנדה וכן דוסא . ועל
הכל יקחו סלת חטין . ונעשו ממנו הספגנין והאסקריטין .
והשתיה כדת בשמחות וגיל על כוס וכוס . להעביר
רעת ניקנור ובגרים וצרת אנטיכוס .

ובארבעה עשר לחדש אדר . בחורי ישראל לכבוד
ולקדר . ותפארו ויתהללו . כי ישמגצו וכי יתהללו .
זה וקר נעשה לנפלאות ופרסום לנשים . כי נעשו כמציל
תפארת העצבים . וזה לכבוד מרדכי ואסתר . סחף
דקולא ארישה וכופה עליו פסכמר . זה ילבש שמלת
אשה ולגרגרותיו צנקים . וזה יתסקה כאסתר הרקם .
תף ומחול שמחה ושלישים . אלו עם אלו אנשים עם
נשים . ולצת צרב סצדת פורים . איל וצבי ויחמור
וברבורים . משלוח מנות איש לרעהו משבעת המינים .
אכל מתנות לאביונים . מתמצטות בכל השנים . בלילה
הוא יתנו רוננים לאין . הבאים לחקור ממסד השומים
במורקי יין . אז ירגנו אהבי אשישי צנבים . ויהירו
כזהר הרקיע וכלכבים . ונכבת את וקר בית הרקבים .
בה בליליא יתפש בית היין בנרות . ונשתו מים מן
הנמים והמצרות . גזרה היא מלפני אלתי חמת ואלהי

ספרנים . בלילה שהוא אל תאמרו מים מים . השוטה
היין חי אור בשלמה עוטה . נאשר אחר המים נוטה .
במדקרות חרב בוטה . ראוי לברם מהם כמי שנושכו
קלב שוטה . הקרב הקרב אליהם דמו בראשו . הנוגע
בם הרי זה מתסב בנפשו . לכן התקינו הקדמונים .
ויצצו חסידים הראשונים . שמי שהניח לו אביו מעות .
ורוצה להרויס בם מכל צסק וקרקעות . יקנה בהם יין
חשוב ומפלא . באדר יצשה והצלים דבריא מזלה .
כל אותה הלילה מספרים קבוע יין ושכר . ודורשים
בהם דרש וקבל שכר . בעדנא קריא קרבה פקדות
כל חבית וקנקן . מלא וריקן . והרב לחרפות מונה
יגרש . והמלא יסיעו וגם דמו הנה נדרש . ישתו וימצו .
אין אוינס ומעפב אכל לכשיצו . אדמים שרקים ולבנים .
חדשים גם ישנים . זה ישתה עד די ויו אפיה ישתנה .
וזה עד דנפק קיוקא מאנה . זה ישתה בגביע גדול
יין חי ומלא . עד שתחסר הצפסת והפר יכלה . וזה
למדת בטנו עד דקפי טחלה . כל פתי וכל חסר מוס .
שורה בני מצוי ביין עד אם יהיה ברזל גרף ואם אבן
הוא נמוס . נאליהם יליו בשמים וינים משבחים .
ומגדלות מרקחים . קללו של דבר . הגבור גבור לשמות
יין ודאלים גבר . המשתפר משתפר עד שלא יפיר בין
גבל לגבר . ובין צמיד לעבר . עד דלא ידע בין הימן .
למהומן . ובין ברוך מרדכי לארור המן . נאשר ישתפר
בתוך האהליו . עד שלא ידע בין ימינו לשמאלו . מה
טוב חלקו ומה נצים גורלו . חק לישראל הוא להשתפר
מאדם בשנים ומלכן כצמר צמר . ליל ארבעה וצור
באדר עד שיצלה עמוד השחר . ולקפיק רצון נורא

ואֵיזֶם . יָנַח גַּם מִחֶר לַיהוּדִים לַעֲשׂוֹת כְּדַת הַיּוֹם . כִּי
כִנְיָאֵי הוּא הַחֹדֶשׁ . לְהוֹסִיף בּוֹ מַחֲלָל עַל הַקֹּדֶשׁ . אִף
כִּי טוֹב בַּיּוֹם הַהוּא לִזְנוֹק כְּאַרְיֵה מִן הַבָּשָׂן . לְכַבּוֹד
הַיהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוֹשָׁן . אֲשֶׁרִיף יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹף . וּמִי
לִף דּוֹמָה . לְקַנֵּם מַצָּנָה „מִסֵּב אֵינִישׁ לְבִסּוּמִי“ .

וּבְעֶרֶב הַפֶּסַח . בְּנֵי זְמַנִּי אֲבִירֵי הַלֵּב וְחֻנְקֵי הַמַּצָּח .
רְאִיתִים בְּיוֹתֵר מִדְּקָדְקִים וְזִהְרִים . לַעֲשׂוֹת סְרִיקִין
הַמַּצְיָרִים . וּמַצָּה עֲשִׂירָה לְחֻלִּים וְנִשְׁבָּרִים . וְכֵדֵי שִׂישְׂאָר
כְּאִיב וְיִחְבֹּשׁ . כְּעֶסֶה שְׁנִלוּשָׁה בְּיִין וְשִׁמֹּן וְדָבֶשׁ . וְאִין
אִישׁ מֵהֶם יִתְחַזֵּק וְיִתְאַמֵּץ . אִם הָאִשָּׁה שׁוֹהָה עֲלֵיהֶם
עַד שֶׁתִּחַמֵּץ . וּמַצָּנָה הַגָּעֵלָה . מִדִּלְדֶּלֶת יוֹרְדָת וְאִינָה
עוֹלָה . וְהִלְכוֹת פֶּסַח בַּפֶּסַח . כְּמַעֲט נִשְׁכָּחוּ נֶצַח .

וּבְאַרְבָּעָה עָשָׂר בֵּין הָעֶרְבִים . מוֹעֵד צִאֲתָנוּ
מִמִּצְרַיִם . נִצְרִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִצְרָכָה מוֹל מִצְרָכָה . סָחֲנוּ
בְרַחֲמִים אוֹ דָכוּ בְּמִדּוּכָה . לַעֲשׂוֹת חֲרֹסֶת מִקֶּבֶץ מִכְמָה
מִינִים . זָכַר לְטִיט רַעַמְסֵס וּלְחֹמֶר וּלְבָנִים . כָּל אֶחָד
מִצָּפָה וְחוֹכָה . מִמִּי יִשְׁלַם תְּקוּנָה לְקִהּוּיָהּ וּלְסִמּוּכָה .
יִזְרוּ עָלָיו בְּשָׂמִים רֹאשׁ כְּדֵי שִׂיחָהּ נִצְרָף . וּמִבְלִין
שִׁינָנוּ מִמִּגְרֵי חֶרֶף . וְאַסֵּר אֲשֶׁר מִזֶּה נָחוּ וְשָׁקְטוּ . שְׁטוּ
הָעַם וּלְקִטּוּ . אֶל הַגָּנוֹת בְּקִרְוּבוֹת וּבְרַחֲוִקוֹת . הַעֲשָׂבִים
וְהַיִּרְקוֹת . זֶה יִבְקֹשׁ הַחֲזֹרֶת וְעֲלָשִׁין יִסְפֹּשׁ . וְזֶה יִתּוֹר
אַסֵּר הַכֶּרֶפֶס . זֶה יִחַפֵּץ יִרְקָא מִעֲלִיתָא . וְזֶה מִהַדָּר
אִמְרִיתָא . וְזֶה יִסְמַפֵּק אִם יִחַסֵּר כְּתִקּוּן רַבִּינָא . בְּתִמְקָא
וּבְסִרְתִּינָא . בַּיּוֹם הַהוּא כָּל אִישׁ שׁוֹרֵר בְּבֵיתוֹ . יִמָּן
קוֹלוֹ מִמַּעֲוֹנָתוֹ . וְאָמַר אֵל אֲשֶׁתּוֹ . וְרִיוּתָךְ הִרְבַּ בַּיּוֹם
הַרְאִינִי . לְבִקֵּשׁ טָלָה טָלָב וּמְרִיא וְצֹאן הַשְּׂמֵאִילִי הַיְמִינִי .
יְלִי לְצִי טַבָּחִי דְשִׁמִּינִי . וְאַתָּה בְּנֵי שְׂמַע בְּקוֹלִי בְּנִפְשׁ

חפצה וברצון . לך נא אל הצאן . וכראת לנו שה
לפית שה כשבים . וגדיי צוים טובים . נעשה לנו
מטעמים . צלי קדר וכשל מבשל שתין צצי בתקון
חקמים . ולעת צרב קורין את ההלל בנגינה ונצימה .
אחר שקיעת חמה . ליל שמורים הוא משמר ובא מרצב
וצמא . ובני ישראל מחזיקים בפשר ובלחם ביד רמה .
איש על הרנגולים ויוגי שובך לא יחמל . אוכלים למצדנים
ושותים בהסבת שמאל . כלם מסבין לאכל ולשבץ
שמחים ומתענגים . אוכלים ושותים וחוגגים . יאכלו
את הפסח עצמותיו וגרמו עד שישלחו במשמניו רזון .
בשובה ונסת מתון מתון . לא בבהילו ולא בחפזון .
ארבע כוסות גדולים שותיהם ירנה וישבץ . ארבעה המה
חובה לבד על כל התנדב ארבע . דהוא פשרין וארבע .
ואנומלין . יין דבש ופלפלין . אחר הסעודה חקה ארושה .
להטיב צמל לחם עני ונהמא אקושא . ובעל הבית
קטוב לבו בסעדתו . ידבר נחומים אל הפכודה צלחתו .
לאמר : את הגבירה . כמה גענת היום נפשי ירצה לי
בראותי כמה תהמי ותהגי . ועמה אחותי רגי ושמחי
חגיך חגי . קומי אכולי קשר סגי . מהר לבשי בגדי
תפארתך עד כה . אנרכמונים רבוא . זה היום עשה יי
נגילה ונשמחה בו .

בחדש השלישי . לצאת בני ישראל ממצרים
מעבודה קשה לחפשי . בהגלות מלכנו המלך אדני .
באותות ובמופתים על חורב וסיני . מיום ברוא אלהים
עולם וישר בצנינו עשהו . ונט צפון על תהו . לא היה
כיום שהוא . ולא יתאחר כמוהו . יום המסיר השם
צלינו הטובות והברכות . נתנה תורה ונתחדשו הלכות .

מִשְׁפָּטִים צְדִיקִים לְמִפְרִיָּהֶם. אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאֵל
וְחֵי בָהֶם. וְלִמְתָּקָם הֶרֶב הַמְשִׁילוֹם צוּפִים. לְחֵלֶב וְנִפְתָּ
צוּפִים. וְלִזֶּה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַנִּמְצָאִים. יִהְיוּ עָרֵב וְצָרָת
כְּדָבָים וּלְבָאִים. יִהְיוּ אֶף נִבָּאִים. אִישׁ בְּחֻקֹּת הַיָּד
לְאֹסֵף דָּבֶשׁ וְחֵלֶב. וְאֲשֶׁר אֵין לוֹ מִמַּשְׁכָּן אֵת כָּלִיו.
בְּעֵד חֲרִיצֵי חֵלֶב. וְקִמַּח סֵלֶת. וְלִכְנֹן אֵין דֵּי בָעַר
לְשִׁרְפָה מְאֹכֶלֶת. צֵד אֲשֶׁר יֵאָפוּ לֶחֶם מִשְׁנֵה מַעֲשֵׂה רָשָׁת
כְּצִכִּין וְלִחְמָנִיּוֹת. וְנַעֲלִיָּהֶן סִלּוֹת דָּבֶשׁ וְהַדְּבָדְבָנִיּוֹת. פֶּת
הַבָּאָה בְּכִסְיֵין רְקוּצֵי פָחִים מַעֲשֵׂה עֲבוֹת וְסִלְמוֹת שְׂאִינָן
שֶׁל עֲלִיָּה. סֵלֶם מְצָב אַרְצָה וְרֵאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשְּׂמִימָה
לְשֹׁאֹל מִתְחַמֶּה. וְטַעַמָּם בְּזֶה שְׁסֵלֶם כְּמוֹ, סִינִי בְּגִימְטָרִיא.
גַּם אָמְרוּ בְּעֲלֵי מֶשֶׁל וְחִידָה. שֶׁמֶסְפֵּר תַּרְנִיג רְמֹז אֶל
דָּבֶשׁ חֵלֶב קִמְחָא דְסִמִּידָא. וְהָאֶחָד הָעוֹדֵף יִפְתָּר. לְאֹכֵל
מִהֵן שְׂבֹעַ וְהוֹחֵר. כֵּן הַיּוֹם מִנְהֵג בְּנֵי אֲמִתְנוּ. בְּיוֹם
מִתֵּן תּוֹרָתְנוּ, מִלְּבַד שְׁאֵר מַעֲדָנִים וּמִגְדִּים. הַמִּנְהֵג
כְּמִנְהֵג שְׁאֵר הַמוֹעֲדִים. הִתְהַיְתָה כּוֹזֶאֶת אֵמָה גֵּאִין מַעֲשִׂיָּה
כְּקִטְרֶת. מִדְּקָדְקִים בִּישׁ אִם לְמִקְרָא וְלִמְטָרֶת. דְּקָדְקִים
דְּלֹא לְהַתְעַנָּא בְּהוֹן. שְׂמַחִים בְּקִיָּמָם הַמְצוֹת הָעוֹבְרוֹת
דֶּרֶךְ הַפֶּה כְּעַל כָּל הוֹן. וְלִזֶּה הַחֲלִיפּוֹ דְּבָרוֹת אִשׁ
וְקוֹקִין דִּינּוֹר. בְּמִנְסַת מְרֻחֶשֶׁת מַעֲשֵׂה חֲבָמִין מֵאִפָּה
תְּנּוֹר. הֶפְכּוֹ דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים. בְּעֵד זִכְרֵי זוֹלָלִים
מֵאֲכָל לֶעָם לְצִיִּים. וְהִלְכוֹת צָצָרֶת בְּצָצָרֶת. אִסַּת
מִתְנָה אֵינָה נִנְכָּרֶת. וּזְלָתִי קָרִיאַת הָאֲנָקְרוֹת בְּבִית
הַתְּפִלָּה. כְּשֶׁנִּגְמְרוּ עֲמָדוֹ קוֹרְאִיָּהֶן נְעוֹר וְכֵן בְּאֲשֶׁר
בְּתַחֲלָה. נִפְלְאִמִי מֵאֵד אִם לְצִוּוֹת עַל אֵלָה כֵּן אֱלֹהֵינוּ
בְּשִׁשָּׁה לַחֲדָשׁ. מִדּוּעַ הוֹפִיעַ מֵהֵר פֶּאֶרְן וְאֵתָא מִרְבָּבוֹת
קָדֵשׁ. אִם לְהוֹיִרְנוּ לְאֹכֵל מִמֶּמֶק וּמִשְׁמֵן. נִרְאָה יֵי

באותו הפרך ובאותו הזמן . מאי בצי בשציר ומאי
בצי בתימן.

אלה מוצרי יי בני ישראל החמירו על עצמם
לצבדם ולשמרם . הרבה מוקדקין בם יותר ממה שנצטוו
בתורת משה בן עמרם . מלבד שבתות יי כל האורח
בישראל יודע ונתיק . וצבדם כראוי לאכל לשבצה
ולמכסה צתיק . מצות וקלי צד בלי די . עוף כנוף
וסתו שבי . וכל כבודה בנשים לאשפר ואשישה .
מוכרת כפה של ראשה . כי נחסר לה סמך לקדושה .
אכלא סעדתא בליל התקדש סג ונהיה כיום זה מחר .
אכלא שירותא מצנה מן המבחר . לשמח לבב ולהצהיל
פנים . לתת עורם מצליהם צח ואדם שש בגונים .
ואולם מצנת עונה שוים בה בין בחל בין בשבת . כדי
שלא יבטל הדמות ולא ישבת . גם ביום נאפילו בטלית
בעד אור הצהר . אפלה מנדח לא צרפלי טהר .
זה הכלל קבלו עליהם : ישראל כל חמרי טילים
במצנת עונה . וקלי תלמידי חכמים בקרוא בתורה
בתשצה באב וכל השנה . בן דרך כל היהודים מוצד
ושבת בקל מושבותיהם . רבם מנהגים חדשים מקרוב
באו לא שערום אבותיהם . בכה יאכלו בני ישראל
את לחמם בסגים ובמוצדים . לחם עני יבש נקודים .
על הר ציון ששמש ממעטין בשמחה ולזכרו חרדים .
כמדמה לי לא נאמר על זה : מנהגן של ישראל תורה
היא ומשנת חסידים.

במה מצלות טובות . מצאו בני ומננו אחר
האבות . במה יתרונות מהגנים . חדשו האחרונים .
לא שמעום שפבר ולא נודעו לפנים . כמות כמות

חלוקות במנהג ובמדה. מדרגות מתחלפות שגין דא
 מן דא. יש יתן קולו לפני חילו. כי יצא וכי יקום
 חילו. בבלי דעת מלין זכביר. כי מצאה ידו כביר.
 ראשו לצב יגיע וחוג שמים יתהלך. וכל היום טריד
 בחשבונות של מה לך. וכי ייטב לבו בשבתו עם
 שכניו. יספר להם את כבוד פשרו וקנניו. קול
 שאון מציר. על נכסיו שהם מצליחים קרובים לציר.
 ואתו בבית כסף וזהב וכלי חמודות. בתי מדות.
 מגדלי עפל ומצודות. נחלה בלא מצרים כרמים ושרדות.
 והנה האיש ההוא עני בדעת ובמרמה. ידוש שכניו
 וילך באף ובחמה. בהתאסף ראשי עם יצנה צוות.
 במקהלות ורכבות יטים דברים. כנגד נברים. ישים
 רגזות. יתחכם לבלע צדיק ממנו ולבזות. ואמר:
 אני ואפסי עוד הנה ואלאו אקבענו חובה. בכם ידי
 פשימי זאת העיר שנתישקה. אני שמרתי שלא נתקעקעה
 ונבה העזובה. אנה עבדי לה למתא דלא חרבה.
 בשעת הסכנה בצת צר. דאולנא ופלחנא בי קיסר.
 כאבן חן בכסף אשקל. והכסף יצנה את הכל. ומי
 זה בלעדי את לבו צרב. פניו ילכו בקרב. האשר
 אין לו כסף ידחה את הגזרה. ואם אשר אין ידו משגת
 יכנס בעבי הקורה. על כן יאמרו קדמונינו המפארים.
 "פני הארץ אלו העשירים". כמה פשירים בדורנו טפשים
 ונמאסים. שמעתי משתבחים בכשרון המצשים.
 אומרים הרבה ואפלו מעט אינם עושים. הקשכתי
 ואשמע גזמות ידברו. ואם ציני צנינים אליהם ישברו.
 תכלינה ומנוס אבד מנהם. יתום לא יצורו וסעד
 אלמנה לא יבא אליהם. הנה ישבעו שבע שמחות:

וְהַעֲנִיִּים וְהָאֲבִיּוֹנִים יָגֹן וְנִנְחֹת . יִתְנַדְּבוּ לְגָאֵי צְדָקָה
מַעַט וְעוֹשִׂים פְּחוֹת . לֹא יָבֹאוּ בֵּית מְרוֹס אֲבָלִים לֹא
יִנְחֻמוּ . אֲכַנְרֵי הֵמָּה וְלֹא יִרְחֻמוּ . כְּבָדִים לַחַת אֲבָל
לְשַׁלֵּל וּלְגָזֹל מִנְּשָׁרִים קָלוּ וּמַצְבִּי . מִשְׁקָל שְׁקָלִי מִיֵּהָב
לֹא יִהְיֶי . אֵין מְכַנִּים אוֹרְחִים וְעֲנִיִּים מְרוּדִים יָבִיא
בֵּית . הַכֹּל סָג חֶרֶב בֵּית הַנְּדִיבוֹת וְצִלָּה שְׁמִיר וְנִשִּׁית .
וְאִם לְפָרְקִים רְחוּקִים . אוּ מִפְּנֵי מַעֲשִׂים וּמַצִּיקִים .
תִּסְמְכֶם רוּחַ גְּדִיכָה . לֹא יַעֲשׂוּ לְשֵׁם שְׁמִים כִּכ לְהַחֲזִיק
לָהֶם טוֹבָה . עוֹד מַעַט וְאִינְנָה כְּעָשָׂן מֵאַרְבָּה . סוּף
דָּבָר מִתְנַתֵּם מַעוּטָה וְחֶרֶפְתֶּם מְרָבָה .

וַיֵּשׁ שִׁיתְפָּאָר בְּאֲבוֹת וּבְנֵסִם . וְאוּלִי מִשְׁפָּחָתוֹ
הַצְצִירָה מִנְּשִׁים בְּצִיּוֹן צִנּוּ כִּיּוֹם מִר בְּצַת הַלְסֹץ . וּלְפִי
בְּדַעְתּוֹ הוּא מֶלֶךְ עַל כָּל בְּנֵי שַׁחֲץ . וַיֵּשׁ שִׁשְׁרָשׁוּ בְּצִמְלָק .
וְהוּא עַל כָּל פָּנִים חוֹלֵק . שֶׁהוּא מִמִּשְׁפַּחַת כְּהֻנָּה וְלוֹיָה .
אָבִיו גֵּד הַחֹוֹה וְאִמּוֹ מְרִיָּם הַנְּבִיאָה . וְאִם יִשְׁאַלְוֶהוּ עַל
מַקְבַּת בּוֹר מִחֻצְבוֹ . אִי מִזֶּה שֶׁבֶט וּמֵאֵין יָבֹא . יִמְהַר
יַחֲשֶׁה לְהַשִּׁיב אֲמָרִים . עַל בְּנֵי מִשְׁפָּחָתוֹ הַיְקָרִים .
יַחֲסִימֵי כְמוֹהוּ חֲסִין . עָשָׂר יְדוֹת לוֹ עַל זוּלָתוֹ עֲשָׂרָה
יִוְחָסִין . יֹאמֶר בֶּן חֲכָמִים אֲנִי מִנּוֹן מַלְכִי . וְקִרְוִי מִסְבִּיב
רֹאשִׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם מִנְּהִי הַפְּרָכִי . וְאֵל מִי תִבְדְּמוּנִי
וְאִשְׁנֶה . מִבֵּית חֲשִׁמוֹנָאִי מִלְּכָא אֶתִּינָא נָגִיד וּמִצְנָה .
מִמִּשְׁפַּחַת סוּפְרִים יִצְאָתִי בְּעַלִּי טְהָרָה וּפְרִישָׁה . מִזְרָעָא
דִּיּוֹסָף קְאֶתִּינָא . דְּלֹא שְׁלֵטָא בֵּה צִינָא בִּישָׂא . אָבִינוּ
הָרֹאשׁוֹן יְגָלִי מֵאֲגָלִים . אֲשֶׁר הִגְלָה מִירוּשָׁלַיִם . וְהַמּוֹלִידִי
נְחוּם הַמְּדִי . נֶאֱדוּנִי דוּדִי . צְרִי נֶאֱדוּדִי . וְאָבִיו אֲדוּנִי
זִבְנִי . אֵין מִמִּשְׁפַּחַת הָאֲדוּנִי . וּמִצַּד אֲדוּנָתִי אֲמִי . שֶׁכֶּם
מִמִּשְׁפַּחַת הַשְּׁכָמִי . אֲחִי אֲשָׁכּוּל בֶּן כְּרָמִי . אֲשֶׁר לִקַּח

לו מִבְּנוֹת פּוֹטִיָּאל . בֶּן פִּגְצִיָּאל . מִן הַמָּקוֹם פִּגְצִיָּאל .
 וְגִדּוּלֵי מִשְׁפַּחְתִּי . אֲשֶׁר יִמָּצֵא וְכָרַם אֹתִי . אֹתִי הַגָּמִי .
 וְצִפְרוֹן הַחֹמִי . וְאַרְמַחֲשֻׁמָּא בֶּן נִשְׁתִּי . מִזְרַע בְּרַע בֶּן
 פֶּלֶג . אֲשֶׁר הָכָה הַזָּבוּב בְּתוֹךְ הַבּוֹר בְּיוֹם הַשֶּׁלֶג . מִהַשְׁרֵשׁ
 הַזֶּה יָצָא אֶסְר־סִדּוֹן . גִּדּוֹד וְרִמּוֹן בֶּן מִגְדּוֹן . הַגִּדּוֹל
 בְּצִנְקִים מִנְהִיג גִּדּוֹל וְדָבָר . אֲשֶׁר מָצָא אֶת הַיָּמִים
 בַּמְדָּבָר . גַּם בְּמִשְׁפַּחְתָּנוּ נָשִׁים בָּרוֹת . הַיָּסֵס מְאִירוֹת .
 גְּבִירוֹת יָקָרוֹת . מִהֵן מֶרֶת סָרַח . בַּת הָרַב רַבִּי תַּנְח .
 שֶׁהִיָּתָה מִמִּשְׁפַּחַת בְּפֶתוֹר וְפָרַח . וּמֶרֶת כֹּהֲנִי . אֵשֶׁת
 רַבִּי בַקְבוּק בָּרַבִּי . וְאִינוּבֵל הַנִּפְיָפִיָּה . אֵשֶׁת אַחָאָב בֶּן
 קוֹלִיָּה . וּמִי כְמוֹנִי בֶּן מַלְכֵי קַדְשׁ אֲנָשֵׁי הַשֵּׁם שֶׁרֵשׁ וְצִקָּר .
 לְמִי יָאוֹת לְזִמְנָן יוֹתֵר מִמֶּנִּי לַעֲשׂוֹת יָקָר . לִי יֵאָמֶה
 הַתְּהִלָּה וְהַכְּבוֹד לִי נָאָה . הֲלֹא אִישׁ אֲנִי בֶר אֹרְזִין
 וּבֶר אֶבְקֵן יֵאָה וְיֵאָה . הֵן רַבִּים עָמָה בְּאַמְתָּנוּ נְגִיּוּצִים
 בְּזֶה הַחֲלִי מִכַּמָּה שָׁנִים . יוֹתֵר מִשְׁאָר חֲלִיִּים רָצִים
 וְנֶאֱמָנִים . זֶה כֹּחַם כָּל אֶחָד בַּמָּקוֹם אֲרָפוֹת מֵר צוֹרֵס .
 שֶׁכֶּסֶף יִחְסוּ בְּשִׁמְשׁ מְאִיר זוֹרֵס . גְּבוּהָ מֵעַל גְּבוּהָ לְמַעְלָה
 מִגִּלְגַּל הַיָּרֵס . וְזֶה מִמַּעַל לְכַבִּי אֵל יְרִימְנוּ . אֵת אֲשֶׁר
 יִשְׁנוּ כָּאֵן וְאֵת אֲשֶׁר אֵינָנו . כָּלֵם כְּאֶחָד מִרְגָּלָא בְּרַמְיָהוּ
 שׁוּמָה בְּפִיָּהֶם . לְהַכְרִיז מַעֲלַת אֲבוֹתֵיהֶם . וְעַל הָאֵמֶת
 בְּלִמִּי מַעֲשֵׂי הַמִּנְיָן . צְרוּ יִסוֹד הַיָּסֵס וְהָרִסוּ הַבִּנְיָן .
 לֹא נִשְׁאַרוּ לָהֶם מִנְמוּסִיוֹ רֶשֶׁם וְקִנְיָן . אֵין בָּהֶם עוֹשָׂה
 כְּפִי הַמָּשָׁל צִלּוֹ . כָּל אֶחָד מִתְנַפֵּר בְּמַעֲלָלָיו . כְּדֹבְצֵי
 לְמַעֲבֹד לֹא צָבָד . לֹא נִשְׁאַר לָהֶם כִּי אִם הַשֵּׁם לְבָד .
 מִלְכוּתָא קְטִיפָא גּוֹי כְּרִתִּים . נְעוּרִים וְרָקִים וּמַעֲשֵׂיהֶם
 פְּחוּתִים . נִפְלָה אַדְרָתָם וְצִנִּיפָם הוֹסֵר . לֹא נִמָּצָא כֶּם
 דָּבָר טוֹב לֹא חֻקָּה וְלֹא מוֹסֵר . לֹא יִמָּצֵא כֶּם יִצְעַר

בַּעֲמֹ יִגְדֹר פָּרֶץ . מִתּוֹ הַחֲשׂוּבִים וְנִשְׁאַרִי הַרְקִים שֶׁנֶּחֱשְׁבוּ
 לְנִבְלֵי חָרֶם . מִרְחָקִים כְּנֹדָה טַמְאִים מִן הַשָּׂרֶץ . בַּעֲלֵי
 גִּאָּזָה וְבוּז שְׂתִי בִשְׂמִים פִּיהֶם וּלְשׁוֹנָם תִּתְּלַךְ בְּאָרֶץ .
 וְיֵשׁ שִׁית־פָּאָר בַּעֲמֶק שְׁכָלוֹ . וְאֵל בִּינָתוֹ יִשְׁעֶן
 לְהִשְׁתַּבֵּר בְּתוֹךְ אֲהֶלוֹ . כִּי חֶלֶק לוֹ הַשֵּׁם בִּינָה רַק הִיא
 יְחִידָה לוֹ . זֶה חֶלְקוֹ מִכָּל עַמְלוֹ . יְנוּפֶף יָדוֹ בַּמַּעַט תַּחְבּוּלוֹת
 יִקְנֶה לְהַגְדִּיל בְּאָרֶץ חֶבְלוֹ . וְאָמֵן בְּדָבָר גְּבוּרוֹת .
 חֲכָמוֹת וְתוֹרוֹת . לֹא נִפְקְחוּ עֵינָיו וְלֹא רָאָה מְאֻרוֹת .
 בִּסְפֹר וּסְפֹר וּסְפֹר . לֹא כָנָה בְּנֶזֶן וּבְאֻרוֹת לֹא חָפַר .
 לֹא הִטְרִיד נִפְשׁוֹ בָּהֶם וְלֹא חָלָה בָּם יָדִים . לְתוֹרָה
 וּלְתַעֲבוּדָה כְּעוֹלָלִים לֹא רָאוּ אֹר כְּגִסְלֵי אִשָּׁת כְּאִישׁוֹת
 בְּרִיאָה שֶׁאֵין לָהּ עֵינַיִם . וְהִנֵּה בְּרֹאוֹתָיו . כִּי לִפִּי סִבְרָתוֹ .
 יִצַּח וְתִבְוֶנָה סוֹבְבִים אוֹתוֹ . יִסְתַּכֵּל בְּדַכְרִיו הַנְּעִימִים
 כְּהַסְתַּכֵּל הַטֶּנֶס בְּנוֹצָתוֹ . יִצִּיד עַל עַצְמוֹ פִּקְחוֹת גְּדוֹלָה
 מֵאֲגוּר וְאִיתִיָּאֵל . וְשֶׁהוּא חָכֵם מִדְּנִיאֵל . לוֹ יִרְצֶה לְהַחְרִיב
 הַנוֹשֵׁב וְלִישֵׁב אֲרָצוֹת . לֹא יִבְצֹר דָּבָר מִכָּל אֲשֶׁר יִזְמֶה
 לַעֲשׂוֹת . מִבִּינָתוֹ יִאָּבֵר נִסִּים שְׂבִיִּים . וְנַעֲצִי הַשָּׂדֶה כְּתֹם
 פֶּרֶחַ יִתְּנוּ פָּרִים . יֹאמֶר שֶׁשְׁכָלוֹ הַדֵּק בְּהַעֲרָה מַעֲטָה .
 עֵיל בְּקוֹפָא דְּמַחְסָא . מַצִּיץ מִן הַחֲרָבִים . מֶה שֶׁלֹּא
 יִרְאֶה חֲבָרוֹ בְּחִלּוֹנוֹת רְחִיבִים וְאֲרָבִים . לֹא יָבוֹשׁ לְהַשְׁתַּבֵּחַ
 בְּתוֹךְ קֶהֱל וְצֶדָה . לֹאמֹר מִי יוֹצִידֵנִי לְהַבִּין מִשָּׁל וְחִידָה .
 הִנֵּה אֲמִי . שְׁכָל קוֹלַע אֵל הַשָּׁעֲרָה וְלֹא יִחְסִיא . הִנֵּה נָא
 לִי מִשְׁפַּר חֶזֶק יִגָּה שְׂכִיבוֹ . וְכָל אֲשֶׁר אֲדַבֵּר בָּא יִבָּא .
 לְשֹׂאב מִים אֵינִי צָרִיד לְהִתְבּוֹנֵן . מִבּוֹר שְׂמִימִי עֲמֻקִּים
 וְצוּנִן . וְאֲצִלִּי דָבָר נָקֵל וְהֶקֶל . לְסַפֵּק מְשִׁיחָה בְּמִשְׁחִיחָה
 וְחֶבֶל בְּחֶבֶל . יִדְעָמִי הַצִּלּוּלָה . צוֹלֶלֶת כְּמוֹ אֶבֶן בְּמַעְמָקִים
 בְּמִצּוּלָה . וּמַצִּלָּה מִקְרָקַע הַיָּם פְּנִינִים . מַנְצֵת וּמַשְׁגֵּת

תכלית הענינים . וכאשר תאבד צעה מבנים . הנני
בלא ספק ושם ואולי . מהדנא לה מפלפולי . בתמי
לקורות . כי תקראנה . מגמתי . ופשוטותי . מחניא
חריפותי . כשלבי יחפץ ויאבה . לא ינוס לי גם ככל
פצל נאנה . מצודתי פרושה ופבדנא נשבי . על דרך
נכון וגובהו כחמץ ופבדנא ציבי . ועתה מה לי פה
לחכמי העיון המתנשאים . ומה חפצי לחבל נביאים .
ותנאים נאמוראים . ורבים ככלם יתרונם מגרעת . מזקמים
וססרי העצת . ולכלכל מחלה ומבוכה אין צעה ואין
תבונה יקראו בחנם . ביום צר סר כחם עזרם ומגנם .
לתת צעה לדבר פאבן ידמו . נמשל כבהמות נדמו .
רבו כמו רבו בזמננו . חכמים בעיניהם פאלה ישמיעו
באזנינו . לא יחשו לילה ויומם . להגיד כמה המה
חכמים בצרמם . והאיך שכלם פגחלי אש וכלהב .
ובתבונתם מחצו רהב . והדעת גורלם מנת מדם . וכן
תמיד יורו חצי סכלותם נגדם . נמנו ונקרו כי להם
לבדם . נתנה הארץ למשלה ולשמרה . ובלצדיהם למוקש
בקרקרה כחורא . כגבבא דצמרא . והאמת על זה בדברי
שלמה מבקשו ימצאו . ראית איש חכם בעיניו חקונה
לכסיל ממנו .

ויש שיתפאר שהוא איש אמונים . ירא אלהים
וסר מרע בכל הענינים . ואם יחליפו משפחתו צערת
מונים . בצדקתו אטו לא ירפנה יחזיק בתמתו . מפני
שוסים שקלקלו לא יאבד אמונתו . באזני בני חלדו .
יקרא איש חסדו . שלא חמד קמון חבירו . את שורו .
ואת שדהו . ולא שלח ידו במלאכת רעהו . מעולם לא
עלה על דעתו . לנגוע בפקדון אשר תפקד אתו . כל

יודעו ומכירו . יאמרו . ויורה . ויגבנו לה . צסקא בלא
 סגרי . המפקיד בידו אצלו לאין . לךדק אם הוא מרוד
 או מנוי או דבר הסמיו מן העין . לא גלף רכיל ולא
 יכחש . ולקחת שחר לא יטה לקול מלחש . בשכניו לא
 יתן דפי . ולא כי תסת יפי . האיש הזה לא תשמע אליו
 כי אין בו אמונה . נהפך הוא לא ישבע כסף אפלו
 מגזא דרחמנא . המתסדר בגזל אצבע קטנה . לא יושיט .
 בגדי צרמים יפשיט . נאשר תקנה ממנו צעות משפט
 בצת הדין יחתך . בלו עושה שקר וצבד תוף תוף .
 והמתנצל על הפקדון . שלא נגע בו בשגגה או בזון .
 לא יצטר ממון חבירו ולא יעשה לו אשם . ציד בפיו
 אין בעל הבית יכול להוציא כליו משם . נאשר מתמך
 בשחר נוצר בפיו . אוטם אונן ועוצם צפצפיו . בטהו
 נא בזאת אם תבא . מדד וקבא מדד וקבא . סדר בטרך
 להקבא . אז יטה כלפי חסד יקריע מאונקיה לכף זכות .
 ובעל ריבך יקבר בצלון בכות . וקצת מאלו הצבועים
 במצוה רמיות . גונבים דעת הבירות . מתפללים ביחידות
 או ביסד . ברתת בזיע באימה נפסד . ואולי ינים תפלין
 בתפלתו . וגדילים על כנפי כסותו . ומזוזות על פתחי
 ביתו . התבסס מאלה הרכקה ימרה . אל יפתוך במחגון
 נצמירה . הבוטס בם סופו ימס וימק . מצשיהם מצשה
 און תסת בשם מק . יש מתפלל בצננה . תפלתו תוצבה .
 יש שוצמר אל יי מתוך לבד ראש . מרורות פתנים
 בקרבו לצנה נרוש . יש ורוע רשע תפלין בזרועו .
 וקרקפתא דמנח תפלי בראשו נגעו . ויש שמנים מזונה
 בפתחו ולפתח סטאת רובץ . מרבה לא לו ועל יד קובץ .
 ויש מנים ציצית בכנפות צדי צדיים . בכנפיו נמצאו

דם נפשות אביונים נקיים . וְגַם שֶׁנֶלֶף שְׁחוֹם וְצִינֹהִי
 לֹא־רָצָא מִטִּיפִי . וְכָל חֲלִיּוֹת הַשְּׁדָרָה יִתְפַּקְקוּ מִיִּכְּף כִּיפִי .
 בְּקִרְבּוֹ יָשִׁים אָרְבוּ . וְשִׁבְעַת תּוֹצְבוֹת בְּלִבּוֹ .
 וְגַם שֶׁיִּתְפָּאֵר שֶׁהִשְׁתַּגְּתוּ גְדוּלָּה וְנִצְצוּמָה . וְלִבּוֹ
 רָאָה הִרְבֵּה חֲכָמָה . בָּהּ יָאִיר כְּאוֹר נֹגַהּ וּפְנֵיו כִּפְנֵי
 חֶמֶד . כִּי הִשְׁיִגָה יְדוֹ מִסִּפְרֵי הַצִּיּוֹן לִקְטָף מְלִילוֹת .
 בְּנִקְחָהּ זֵית וְעֹזֶלְלוֹת . יִחַשֵׁב שֶׁיִּבְנֶה צְלִיָּהֶם צִיר וּמִגְדָּלוֹת .
 קָבַע תְּחוּמִּין וַיִּצַּב גְּבוּלוֹת . בְּהִבִּיטוֹ בְּדִלּוּג לְצִתּוֹת
 הַפְּנָאִי שָׁשָׂה אֶסֶת הִנָּה וְאֶסֶת הִנָּה . יְזִים בְּרַצְתּוֹ צִלּוֹ
 יִתֵּן כָּל בָּשָׂר מִחֲתָנָה . יִתְפַּלֵּא בְּעֲצָמוֹ וַיִּשְׁתַּמֶּה . לֵאמֹר
 כִּמָּה בּוֹמֵן קְרוֹב חֲכַמְתִּי אֲנִי נִצְשִׁיתִי חֲכִימָא דִּיהוּדָאִי .
 בְּפִסְתָּא וּפְלָגָא יִחְלִיט בְּלִבּוֹ כָּל כֹּחַ לֹא אָנֹס לָהּ וְכָל
 מַעֲלֻמָּה . יֵשׁ לוֹ צֶסֶק בְּנִסְתָּרוֹת בְּכָל פֶּרֶשָׁה סְתוּמָה .
 יוֹדֵעַ פֶּשֶׁר דְּבָר אֵי בְּעֻ מַּגָּה כָּל חֲלָלִי צִלְמָא . בְּמַעַס
 קְלָלִים מִחֲכַמַת הַמִּסְפָּר בְּלִי יִדְעַת שְׁרָשִׁיָּהֶם וּפְרִיָּם .
 לִמְנוֹת צֶפֶר הָאָרֶץ אֲצִלּוֹ דְּבָר שְׂרִיר וְנָקִים . וּלְשַׁעַר
 כִּמָּה טַפִּין יֵשׁ בָּיִם . וְאִם בְּחֲכַמַת הַשְּׁעִיר יִקְרָא יוֹם
 אוֹ יוֹמִים . בְּעֲצָמוֹ יִשְׁעַר לִמְדוֹ בְּשִׁעְלוֹ מִים . וְכָל
 בְּשָׁלִישׁ בְּחִבֵּי אָרֶץ וּבִזְרַת יִתְכַּן שְׁמִים . וְאִם בְּחֲכַמַת
 הַתְּכוּנָה יִקְרָא שְׁלֹשׁ דָּלָתוֹת וְאֶרְבָּעָה . יֵאמֹר הַשְּׁמִים
 לִי הוּא וְהִירִין לִי שְׁבִילִי דְרַקִּיצָא . וְאִם בְּחֲכַמַת הַהֲגִיּוֹן .
 יִלְמַד דֶּף אֶחָד עִם מַה שְׁבִגְלִיּוֹן . יִשְׁמִיעַ בַּחוּץ קוֹלוֹ
 בְּאֲזֵנֵי הָעַמִּים . דְּרַכֵּי הַדְּבוּר לְמִדְתִּי כְּאֶחָד הַחֲכָמִים .
 הַבְּנֵי אֶפְנֵי הַהִסְטָמָה וּמַחֲשָׁבוֹת צְרוּמִים . אֲאֵמֵן עַל
 לֹא הֵן וְעַל הֵן לֹא כִּמָּה פְּעָמִים . אֲדַע לְטַהֵר אֶת
 הַשָּׂרֵץ בְּשִׁלְשׁ מְאוֹת טְעָמִים . וּבִהְקָשִׁים מְבֻנָּים . אֵמֹר
 עַל טַמָּא טְהוֹר וְאַסְבִּיר לוֹ פָּנִים . וְאִם בְּחֲכַמַת הַטֹּבַע

אַרְבֵּה מֵאַרְץ מִדְּה . יִתְקַרֵּב מֵעַט לְצִדָּה . בְּטַפַּח הַסְמוּךְ
 לַפֶּתַח . יִתְשַׁב שֶׁלֶקַח לְעַצְמוֹ מִנֶּה יָפָה יָרֵךְ וְכַתֵּף וְכָל
 גִּתָּה . לֹא יִבָּצֵר מִמֶּנּוּ מוֹמָה . לְהַפִּיר טַבָּעֵי הַטִּי וְצִמְח
 הָאֲדָמָה . יֹאמֶר כָּאֵן מִקוֹם שְׁמִיר וְשִׁית . מֵלֹא קִנְהָ זֶה
 לְנִית . וּמִזִּכּוֹת נִפְשׁוּ הַנִּקְיָה . יִבְרַר עַל הַבְּהֵמָה וְהַסִּיָּה .
 וּלְפִי שִׁנְקָה אוֹתָה מִן הַסִּיגִים . יִבְרַר עַל הָעוֹף וְעַל
 הָרֶמֶשׂ וְעַל הַדְּגִים . וְלֹא נִצְלְמוּ מִמֶּנּוּ חֵידוֹת וּמִשְׁלִים .
 בְּשִׁיסַת שָׂדִים וְשִׁיסַת דְּקָלִים . וְאִם בְּחִכְמַת הָאֱלֹהוֹת .
 יִקַּח מֵעַט פְּנָאִי וְשִׁהוֹת . יִתֵּן צָרְבוֹן וְיֵד יְשִׁית . שֶׁהוּא
 יוֹדֵעַ שְׁעוּרֵי שֶׁל יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית . סֵפֶר שְׁעוֹר קוֹמָה
 וְסֵפֶר יְצִירָה . נִקַּל אֲצִלוֹ כְּסֵפֶר בֶּן סִיכָא . יֹאמֶר שְׂבִיבִין
 בְּחֶשֶׁמֶל . אִם הוּא כְּגוֹב גּוֹבִי אוֹ כְּחֶנֶּמֶל . אוֹ שְׁעוֹרוֹ
 כְּשְׁעוֹר גָּמֶל . לֹא יִירָא שִׁישְׁרָפָהוּ בְּלֶהֱבֹא אֵשׁ אוֹכְלָה .
 אוֹ תֹאכְלָהּ אֵשׁ הַגְּדוֹלָה . יִדְרֹשׁ בְּשִׁרְפִים וְאֶרְאֵלִים .
 וּמִלְאָכִים קָלִים . יִגִּיד נוֹרָאוֹת . וְעַל אֱלֹהֵי הַעֲבָאוֹת .
 וְעַל אֵל אֱלִים יִבְרַר נִפְלְאוֹת . יֹאמֶר יֵשׁ לִי סוֹדוֹת צְפוּנִים .
 בְּמָה לְמַעַלָּה וּמָה לְמַטָּה וּמָה לְפָנִים . יֵאָמֵן שֶׁדְּבָרָיו
 עַל קֹדֶשׁ וְצָבָא . אֲמֵרוֹת סְהוּרוֹת הֵן הֵן הַמְּרַכְּבָה .
 רֵאִיתִי קְאֵלָה בְּקִבְצוֹ הַסְּפָרִים . צִנֹּם בְּכְרוּכִינָא וְקוּלוֹ
 יָרִים . צוּהֵל וְצִנֹּם בְּקוּל הַסִּירִים . נִוָּצֵר בְּאֶסֶד
 הַחֲמוּרִים . נוֹבֵט בְּכִלְבֵי הַצִּדְרִים . כְּמָה מַרְבֵּה סְפָרִים .
 שְׁלֹא הִרְבָּה חֲכָמָה . מוֹסִיף חֲבוּרִים . הוֹסִיף מִקְאוּב
 הַבִּשְׁתִּי וְהַכְּלָמָה . וְיוֹתֵר רַע מִכָּל זֶה בְּרֵאשִׁית כְּמָה
 אֲנָשִׁים . תּוֹעִים וּמִשְׁבָּשִׁים . בְּטָרָם יְכִינוּ סִירוּמִיתָהֶם
 גְּזִיד צִדְשִׁים . עַד שִׁישְׁכִּילוּ בַּדְּבָרִים הַחֲלוּשִׁים . יִסְבְּרוּ
 חֲבוּרִים וּפְרוּשִׁים . בַּדְּבָרִים יְקָרִים עֲמָקִים וְקָשִׁים .
 וּמֵאלוֹ שְׁעָם כָּל אֱלוֹ הַמִּינִים הַמִּשְׁנִים . מִמֶּשְׁשֵׁי מִכְצָרִים

ומגנים . בדם צונו פצמיו ירחץ . ולתקריב המדינת
 לעיני אחיו על כבוד קונו לא חס . עושה מצשה ומרי
 ומבקש שחר פסינחס . אלה הם ממקרי החלי הנאמן .
 אין אחריו בקרבנו חלי ממית כמוהו בזמן . השחית
 אמתנו . והתקריב ביתנו . נתפשט בגלות מאלה נפצה כל
 הקרץ נודעוזה ונזלה . שרוא תכלה בכלה . מזה נתחדשו
 בקרבנו בלבול הדעות . והאמונות הרעות . מעלולים
 קוצצים בנטיעות . נתנו סביב לבית החכמה מגרעות .
 עד כי כל מחז ומחז . דעת בפני עצמו יאחז . זה
 תמים עם אלהיו באמונה פשוטה מבלי עמק וחרפות .
 זה יגשים בתמו וזה יטפל בקבלה וזה בפילוסופות .
 וכל אחד אומר על חברו דרך שמצה וגנות . חוששני
 לו מסטאת שמא נזקקה בו מינות . לא כצורי צורו
 ולא חלקי בחלקו . בכפירותיו מצמיק וצמו נמוקו .
 ובמה ספרי מינים נושרים מחיקו . כללו של דבר מרב
 צונינו . במספר צרינו היו אלהינו . ולא באנו הלום ולא
 הגזנו לכאן . אלא מפני פורצים והורסים שלא שמשו
 כל צרכן . העצמיקו ספרו שיחין שוחות בארות חמר .
 נאני ירא פן ימשך הענין בן בתליה ובמשמר . איש
 באלהיו יתהלל ויתאמר . עד שיבא אליהו ויאמר .
 ויש שיתפאר בחכמת הרפואות . יספר על עצמו
 לעשות נפלאות . וכי צמו סודות בקירות לבו חרותים .
 להחזיר נשמות לפגרים מתים . יאמר יש לי ספר רפואות
 הנזנו . וספרי אפוקראט וגלינוס . וספרי שער החכמים
 וסודותיהם . הבאים אחריהם . הכל בסדרי הכינותי .
 והכל קראתי ונהינותי . כמה מלאכות . נזכרות .
 עשיתי בזמן . ימה וקדמה צפון ומימן . רפאמי

אנשים משחין חוקיה וצבצת נצמן . ואותו המזיף
מכל אלה יתום ואלמן . ונהמון הסכלים בראותם טבצתו
בירו וצליו בגר ארגמן . יחשבוהו רופא ממחה ונאמן .
יאמרו שארבע עשרה שנה נטמן . בבית צבר הגלצדי
ראש רופאי גלצר . מפרי שפתיו לבב אנוש יסוד .
הרבה למד מרבותיו וחקמה גדולה קנה . מפליא לצשות
אחר הניאוש כמה שאין בו תקנה . אחי פי אותו החולה
נוטה למות חולה שיש בו סכנה . סכנת צלוקה הב קב .
דינרי וקב . תנה את המנה . שמעו צמים כלם כמה
יתנהג זה באמונה . במלאכתו . כשיקרב לחולה כיום
מפלתו . יאמר שהוא מסכן ממרסא גדולה במס תסת
גלגלתו . בינותי יפה צנינו מתוך דפקי הנדים . וצביט
של מימי בגלים . אותותיו אותות ידועים לא מאתמול
ומאמש . ברור לי הדבר כשמש . ועתה קבו לי שקרי
חמשים כסף ואם לא אדעה מה חזל אני . מה אני
בשכר אתם גם אתם כי לא בחנם מלמדי הורני .
צשו אתם ראשונה פנעון חשוב . ונהפא — אחר
אשר לקריאותו ישוב . בזאת אאות לכם להתעסק בו .
אשיבנו רצון באבו . וחסירותי מחלה מקרבו . קללו
של דבר אין לו בשת . לבקש שקר גדול על המשקה
ועל המחבשת . בחלקלקות יבטים לצשות מרקחת .
לחתיך המרסא ולקסיר הקנסת . והצניים גואלי החולה
אשר ברפואתו ירצו . כסף לא יחשבו וקב לא יחפצו .
ככל היוצא מפיו יצשו . מה שגמר אמר . ימדו בעמר .
והרופא אחר שמעות קשף והפלל בכיסו שם . יקרא
אל הפשם . לאמר כתוב זאת ופרון בספר . קח לך
סמים נטף ושחלת הבאים מארץ ספר . ושסמקת עזק

קצפר נאפר . תערב צמהם קמוש נחוס . נצפר תיחוס .
 שרף צרלה ושרש רתמים . עלי זית ודם צפרת כרמים .
 קלפות צנונות . ומיץ חלב מעשר אתונות . פרח שושן
 וזרע מרעים נאבק לשון הרע . לא תוסיף על אלה
 ולא תגרע . תרדיון לרפואה זרע וזרק . ותשים הכל
 במזרק . ותספר אליהם שבוש הסכרא . ומעט קול
 הברה . ומצביר הכל בכברה . בדר בדר יהיה . בטחוני .
 בקוני . בזאת ההרפכה מחלי זה חיה יחיה . צשה
 ממנו רטיה . והניחה לו כנגד הלב מקום שהנשמה
 תלויה . מיד יסור כאבו ועין בעין תחנה . למחר יהיה
 האות הזה . והמרקחת שצשיתי לצירו מלבי יסדתיו .
 אני היום ילדתי . זה תארו קח אזור יון ואזור
 כחלי . שיש בו סגלה לכל חלי . שרוף המנצל . ושו
 של שופל . יתרות האהל וספתא דגדא . מכל אחד
 אגדה . מיץ אבן שיש . וצפרני ליש . ראש שבילת .
 וחלב מרגגלת . צצי הכלוב . ודליו ודלוב . ומסמר
 הצלוב . אבוב רציא . ורקא תביר וגציא . כמו שכתוב
 בספר שגנו חוקיה . מכל אחד אוקיא . קלפי רמונים .
 וצקצי תאנים . אבן תקומה . ודמדומי סמה . ברק
 חנית . וסלע שעל גבי הצנית . קצח וכמון . ומי דימון .
 מכל אחד ברקמון . קלויף חור די על חסרא . צל
 דפנות צנן בקר זיקא דכמר מטרא . מכל אחד חצי
 ליטרא . הדק היטב הסמנים הקשים מפה ומפה . וצרב
 בהם רבש צרצה שהוסר קצפו . צשה ממנו מרקחת
 מפלצה כמו שתוכל . והבאת לחולה ואכל . ואיש
 אשר ירקח במוהו לאכלה . לא ידע שכול ולא מילף
 תכלא . ואולם המשקה . אשר בו מכל רע ינקה .

גְּרוֹנוֹת וְצִמּוּקִים . מִסְרְצֻיָּהֶם מְנָקִים . צָסִים רְמוּנֵי
 בְּדָן וְקִלְפוֹתָיו . נִצְלִי כְּרֹב וְכִבְיָא כְּרִי שִׁיבּוֹ וְכִיּוֹתָיו .
 חֶלֶב הַמִּנְעִיל וְדָמוֹ . וְדָגִים קִטְנִים מֵהֵם שִׁצְשָׁה שְׁלֵמָה .
 לְגִלּוּגוֹת הַבָּאוֹת מֵאֶרֶץ מִיָּמָא . יוֹתֶרֶת הַכֶּבֶד וּמִוְרִיגֵי
 בְּהֵמָה . מִכָּל אֵלֶּה חֶלֶק בְּחֶלֶק וְשָׁנָה בְּשָׁנָה . וַתְּבַשֵּׁל
 הַכֹּל עַד שִׁיְהִיָּה מַצֵּט עָבָה . יִשְׁתָּה אוֹתוֹ בְּעָרֵב מְזוּג
 בְּמֵי אֶפְסָסִים מִי שְׁחוֹ . מְרִיחִם יִפְרִים שָׂדֶה יִשְׁגָּה אָחוֹ .
 וַיִּמְן אֶחָדִיו שָׁנָה לְצִינוֹ . וַיָּשׁוּב לִפְנוֹת בָּקָר לְאִיתָנוֹ .
 וְהָיָה בְּכֹלוֹת הָרוֹפֵא דְבָרָיו . וּמִחְבִּילוֹתָיו וּשְׁקָרָיו . יָשׁוּב
 לְבֵיתוֹ שֶׁמֶס יִשְׁתָּה וַיֵּאכֹל . וְהָאֲנָשִׁים קְרוֹבֵי הַחוּלָה
 יִמָּהְרוּ אֶל בֵּית הָרוֹכֵל . לְהִבִּיא הָרְפוּאוֹת . וְכָל אוֹמֵן
 הַנִּסְתָּאוֹת . וְלִתְּוֹעֶלֶת אֲשֶׁר יָקִוּ . יַעֲשׂוּ כָּל מַה שֶׁנֶּצְטִיו .
 בְּלֵב יִחְשְׁבוּ . בְּיָד יִקְחוּ . לֹא יַעֲבְרוּ מִמִּצּוֹתָיו וְלֹא
 יִשְׁכָּחוּ . כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּזִרְיוֹת יַעֲבֹדֵנוּ . וְעַם כָּל זֶה
 בְּחֻצֵי הַלֵּילָה הַמֵּנוֹת יִתְפָּשׁוּ . רִיחַ עֲבָרָה בּוֹ וְאִיִּנּוֹ .
 וְהָרוֹפֵא עַל זֶה לֹא יִקְפִיד מֵאַחֵר שֶׁנִּפְרַע . לֹא יִבְקֶה
 לוֹ וְקָרַע לֹא יִקְרַע . לֹא יַעֲטֶה עַל שִׁפּוֹ וְרֹאשׁוֹ לֹא
 יִפְרַע . לֹא יִנְהַג אֲבָלוֹת לֹא שִׁבְעָה וְלֹא שְׁלֹשִׁים . אֶף
 עַל פִּי שֶׁלֶקַח מְמוֹנוֹ קֹדֶם לְכָל הַיּוֹרְשִׁים . בֶּן דֶּרֶךְ רוֹפְאֵי
 וּמַגְנֵי צִיּוּיָהֶם בְּמָמוֹן וְלֹא יַחֲוִשׁוּ לְמַה שִׁיְהִיָּה . אִם יָמוּת
 עֶבֶר הִיחִיָּה . לֹא יַחֲוִשׁוּ אִם בָּלֵא עָתָם יָמוּתוּ כְּמָה
 צָנִיִּים . וְאִם תִּהְיֶה נִפְשָׁם צְרוּרָה בְּצִרּוֹר נִקּוּב אוֹ בְּצִרּוֹר
 הַסִּיִּים . וְנִרְצָה מִזֹּאת יִצָּעַק חֶמֶס זֶה הַמִּזְנֵף עַל הַקְּרוֹבִים
 וְהַיָּדִידִים . לֵאמֹר אֶתְּם הַמִּתֵּם אֶת הָאִישׁ בְּדָכְרִים
 מִתְּנַגְדִּים . אוֹתוֹ בְּיָדְכֶם שׁוֹיִתִּי . וְאַתֶּם מְרִיתֶם פִּי בְּכָל
 אֲשֶׁר צִוִּיתִי . כָּלְכֶם פִּשְׁעֵתֶם בּוֹ בְּשׁוּמְכֶם מִצּוֹתִי לֵאמֹן .
 וּתְשַׁקּוּ אֶת הַחוּלָה זֵין . סוֹף דְּבַר בְּלֵם טוֹפְלֵי שְׁקָר

רופאי אליל וְ לא יִירָאוּ . יָדִיהֶם דָּמִים מָלְאוּ . עַל
בֶּן אֲמֶרְתִּי רַבּוּתִינוּ הַקְדוּשִׁים לֹא אָמְרוּ בְחָנָם . טוֹב
שֶׁרֹפְאִים לְגִיהֶנָּם.

וַיֵּשׁ שִׁיתָפָאָר בְּחֻכְמַת הָאֲצֻטְגִּינוּת . חוֹבְרֵי שְׁמִים
אֵלוּ נוֹטְלֵי צוֹנוֹת . לְטוֹכָה וּלְפִרְצוֹנוֹת . וּקְסָמִים בִּינָדָם
לְקֻנוֹת סְחוּרָה וּלְהַקִּים חֲנוּת . וְעַל הַמֵּינוֹק לְלַמְדוֹ סֵפֶר
וּלְלַמְדוֹ אֲמָנוֹת . שָׁאֵל בְּתַרְפִּים דִּבְרוּ אָוֶן . אֶפּוֹד בַּד
נָגִישׁ לְבָנוֹת . בֵּית וּלְשָׂא אִשָּׁה וּלְלַכֵּת אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא
בְּמִסְכָּנוֹת . בְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וּבְכִסְלֵיהֶם יַחֲקֻמוּ . וּבְמַזְלוֹת .
כִּי יִפְלְסוּ מַצָּלוֹת . גָּבְרוּ סִיל וְקָמוּ . מֵאוֹתוֹת הַשָּׁמַיִם
יִסְתּוּ וּלְצָבָא מְרוֹם יִדּוּדוֹן . עַל פִּיהֶם יַחֲנוּ בְּלֻכְתָּם
יִלְכוּ וּבְצֻמָּדָם יִצְמְדוּן . בְּלַעֲזִיָּהֶן לֹא יָרִימוּ יָדִים וְנִגְלִים
לֹא יִיטִיבוּן וְלֹא יִוִּידוּן . יִפְצְחוּ רוֹן וַיֹּאמְרוּ שִׁינָה .
בְּהִיּוֹת נִגְלִיָּהֶם רָגַל יִשְׁרָה . יוֹרִידוּ לְאֶרֶץ רֹאשָׁם יִלְכוּ
קְדוּבָנִית . כִּי יִסְבוּ בְּלֻכְתָּם וּפְנִיָּהֶם אַחֲרֹנִית . תֵּאָרֶם
חֲשֶׁף מִשְׁחֹר . אִם כּוֹכְבֵיהֶם יִסּוּגוּ נִזּוּרוּ אַחֹר . תִּפְּל
עֲלֵיהֶם אֵימָה . אִם חֲפָרָה הַלְכָנָה וּבוֹשָׁה הַחֲמָה . וְאַעֲלֶם
פָּנָה גְּדוּלָּה . סִי בְּנֵי וּמוֹנֵי הַמְּנוּסָה וְהַנִּחָלָה . לֹא
בִּנְכוּתָא תִּלְיָא מִלְתָּא אֱלֹא בְּמַזְלָא . וְאַשֶׁר נִפְרָ שׁוּעַ
לְפָנֵי דָל . לְפִי שֵׁשׁ לוֹ מָזֶל מִלְמַעְלָה מִכָּה אוֹתוֹ
פִּצְעֵי אוֹהֵב וְאוֹמֵר לוֹ גָּדֵל . וְכֵן בְּהַתְּהַפֵּף צִלְחַת הַעֲשִׂיר
שִׁשְׁחָקָה לוֹ הַשָּׂעָה . וַיִּכַּד גָּאוֹן צוֹ מֵהָר אֵל בְּקָצָה .
מִבִּלְתִּי סָבָה יְדוּעָה . מִשְׁמִים נִלְחָמוּ מְרוֹז וְסִיעֵתוֹ
כּוֹכְבָא הוּא כּוֹכֵב שְׁשָׁמוֹ רָעָה . הוּא וּרְצִיו גָּבּוּ מוֹנֵה
וְלֹא הִרְגִּישׁ אֶכָּא גָּבְבֵי בְּרֻקִּיעָא . בֶּן יִסָּד בּוֹרָא שְׁמִים
וְנוֹטִיָּהֶם סֵדֶר בְּרֵאשִׁית לֹא יִמִּישׁ וְלֹא פִסֵּק סִדְרָא .
בֶּן דֶּרֶךְ חֲקוֹת שְׁמִים מִנִּי שִׁים מִשְׁטָרָם בְּאֶרֶץ רֻקִּיעָא

הכי הָרָא . יֵשׁ מֵאֱלוֹ שׂוֹדֶדֶק בְּהִיּוֹת שְׁבִתָּאֵי בְּמִכּוֹן
שְׁבִתּוֹ . לִהְיוֹת כָּל הַנֶּצֱשָׁה יָפָה בְּצִמּוֹ . וַיְכּוֹן צִדְנָא
דְּקֵאֵי צִדֵּק בְּמִנְרַח . נַחֲשׁ יִנְחֹשׁ בּוֹ יִצִּיץ צִיץ וּמִטְהוּ
יִפְרַח . וּבִשְׁעִמָּא דְלֹא קֵאֵי מַאֲדִים בְּזִינָה . מִשּׁוּם פִּרְקָא
דְּדִקְמָא וְכָל זֶה אֵינְנוּ שָׁנָה . יִצְרִים אָף יָרִיעַ . בְּהִיּוֹת
הַשֶּׁמֶשׁ בְּחִצֵּי הַשָּׁמַיִם וְסִמָּה בְּאִמְצַע הָרְקִיעַ . עַל נִגָּה
כִּי יִגִּיהַ אֲוֵרוֹ יִצְהִיל פָּנִים . כִּי דָרְךָ כּוֹכַב מִפְּעֹת קִדְמָה
יִתְלַיֵּף כֹּחַ וַיִּרְכָּבֵה אֲוִיָּים . וּבִלְבָּתָּה יָרֵם יָקָר בְּרוּם עוֹלָם .
מִי הִקְשָׁה אֱלֹוֹ נִישְׁלָם . וַיֵּשׁ מֵאֱלוֹ שׂוֹדֶדֶק בְּתַחֲלִיל
צִסְקִיו . לְכּוֹן מִצְבֵּי הָרְקִיעַ קוֹ לָקוֹ . יִבִּיט אֶל הַמִּזְל
הַצּוֹמֵם . וְאִם הוּא מִזְל טוֹב טַב גָּדָא אָז הוּא עָלִיז
וְשִׁמְס . וְאִם בְּצִלֵּיו צִמּוֹ . יִשְׁמַח בְּשִׁכְבוֹ וּבִקְוִמוֹ . וְאִם
יִקְרָה וַיִּזְמֵן . שְׁתִּהְיֶינָה אַרְבַּע הַיְּמִידוֹת תְּקוּעוֹת בְּמִקְוִם
נֶאֱמָן . יְבוֹס נֶפֶת וַיִּטְעֵם כָּל מֵר מִתּוֹק מִמֶּן . וְכִי
יִמְצֵא שְׁלִיט הַשְּׂאֵלָה וְגוֹרֵל הַיָּפִי . בְּמִקְוִם נֶאֱמָן אֵין בּוֹ
דְּפִי . בְּעוֹדוֹ בְּכַפּוֹ יִבְלָעֵנוּ גּוֹמְמוֹ צִם הַשֶּׁפִּי . גַּם אֵלָּה
בְּחִיּוֹנִים תְּעוֹ . וּבְמִשְׁפָּטֵיהֶם טְעוֹ . כִּמָּה מֵאֱלוֹ יִשׁוּטְטוּ
לְבַקֵּשׁ צִרְכֵּיהֶם נָצוּ וְנָעוּ . וְאַצִּידָה לִי צִדִּים נֶאֱמָנִים .
כִּי לְעוֹלָם לֹא רֵאִיתִי דְּבְרִיהֶם מְכֻנָּים . אִם כֹּה יֵאמֶר
הַרְוֵאָה בְּנֶצֶר הַיָּלֵד שׂוֹצֵלִים דִּרְכוֹ וּבִן מֵאָה שָׁנָה יָמוֹת .
כּוֹכַב מְבֹטוֹ יִנְהַלְנוּ לֹאטוֹ יִנְהַגְנוּ עֲלֵמוֹת . הֶבֶל יִפְצֶה
פִּיהוּ שְׁנוֹתָיו תִּקְצַרְנָה הַשָּׁנָה הַשְּׁנִית לֹא יִחְזֶה . צִמָּה
רֹאוּ הֵיכֵן טוֹבָתוֹ שְׁלֹוֹה . הֵיכֵן אֲרִיכוֹת יָמָיו שְׁלֹוֹה .
וְאִם אָמַר יֵאמֶר בְּנֶצֶר בְּחִצִּיר יָמָיו וְכָלֵם מְכֻאֲבִים .
מִצֵּט וְרָצִים אֲחֵרִיתוֹ כְּצֵל וְסִיָּה רָצָה תֵאכְלֵהוּ יִטְרַפּוּהוּ
וְאֲבִים . נִחְשָׁב הוּא כְּאוֹתָם שֶׁלֹא נוֹלְדוּ אוֹ לֹא הָיוּ .
כִּחֹשׁ לָנוּ — כִּימֵי הַעֵץ יָמָיו דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ . וְאוֹלָם

בַּפֶּרֶקַי הַשָּׁנָה . אֵין בִּפְיֹהוּ נְכוּנָה . אִם כֹּה יֹאמֶר שָׁנָה
 זוֹ פִּירוֹת בִּיקָר נְפִישֵׁי נְפִישֵׁי קָפֶן וְחִלִּי וְקֶצֶף . רָצַב
 גְּדוֹל עַד שִׁיחָהּ רֹאשׁ חֲמוֹר בְּשָׂמִימִים כֶּסֶף . הַפֶּרֶף
 הַדְּבָרִים — בָּר וְלֶחֶם וּמִזֹּן הַרְבֵּה מְאֹד בְּשָׁלָל וְכַבֻּזָּה .
 שְׁבַע גְּדוֹל סָאָה סֵלֶת בְּשָׁקָל אֶנְזָא כּוּזָא . אִם כֹּה יֹאמֶר
 שָׁנָה זוֹ יִמְלֹאוּ הַגְּרָנוֹת בָּר וּמִינֵי מִזֻּנוֹת יִרְבִּיוֹן . בָּם
 זֶה לְהַפֶּף — שָׁנָה בְּצִרְתָּ הַתְּבוּאָה תִּרְקַב הָאֲדָמָה תִּשָּׂם
 תִּנְזַק מֵאֵין מִים תִּלְמִיחָה יִרְבִּיוֹן . אִם כֹּה יֹאמֶר שָׁנָה
 זוֹ גִשְׁמָה וְהַלְחֹת גּוֹבֵר . גִּשָּׁם מְטֵר וְגִשָּׁם מְטֵרֹת
 שׁוֹטֵף עוֹבֵר . יִתְסַזַּק בָּנָה יִתֵּן יָד בְּכֶסֶף וּבִשְׁטֵר . וְתִהְיֶה
 לְהַפֶּף חֵי יִי אִם יִהְיֶה בְּשָׁנִים הָאֵלֶּה טַל וּמְטֵר . וְאִם
 כֹּה יֹאמֶר שָׁנָה זוֹ שְׁחוּבָה — יִמְנְעוּ רִבִּיבִים לֹא תִרְאוּ
 גִשָּׁם לֹא בָרָק וְלֹא רָעָם . טָעָה בְּחֻשְׁבוֹנוֹ — תִּשְׁחַת
 הָאֶרֶץ מִפְּנֵי הַמּוֹן מִים גִּשְׁמָה בְּיוֹם זָעָם . אִם כֹּה יֹאמֶר
 עַל כָּל הָאֶרֶץ יִהְיֶה חֹרֵב יָבֵשׁ גְּדוֹל בְּכָל הַמִּישָׁב .
 נִהַפֶּף הוּא טִבְעָנִי וְלֹא יִבְשָׁנִי יִי לִמְבוֹל יָשָׁב . אִם כֹּה
 יֹאמֶר שָׁנָה זוֹ קָר סֻזַּק הַגִּשָּׁם וְהַשִּׁלַּג וְרוּם סִפְרוֹת
 תִּבְקַע . כִּי מִצְּאֵתִי צֵשׁ כְּעוֹס וְכִסִּיל מִתְצַבֵּר וּמִזֹּל
 כִּימָה שׁוֹקֵעַ . בְּלִשׁוֹנוֹ יִכְזַב וְכָלִי צִלְמָא צָדִים . לֹא
 נִהְיִתָּה בְּשָׁנָה הַזֹּאת הַזֶּמֶן צָרֵב וְהִנֵּה הָצֵת צֵת דּוֹדִים .
 אִם כֹּה יֹאמֶר שָׁנָה זוֹ הָצֵת יִלָּף אֵט יִשְׁקֹט הָאֲוִיר
 וְיִמְוַג הַזֶּמֶן . שִׁקָּר בְּפִיו רוּם סוֹפָה מִמֶּנָּה קָפְאוּ תְּהוֹמוֹת
 וְצִבְרִים בְּמַצֵּי אֶמֶן . אִם כֹּה יֹאמֶר שָׁנָה זוֹ לִפִּי מֵה
 שֶׁנִּשְׁשָׁמִי בְּגִבִּיצַי שְׁלִי וְרֵאִיתִי בְּמַחְזָה . מִן שְׁמִיאָ שְׁלֵמָא
 כֹּלֵא תוֹפֵשׁ הַקֶּשֶׁת הַפִּגְיוֹן וְהַרְמַח מִשְׁמֵן בָּשְׁרוֹ יִרְוֶה .
 רֵאִיתִי וְאֵב צִרְבוֹת וְסִלָּה יִרְעוּ כְּאֶחָד רֹאשׁוֹ שְׁלִזָּה
 בְּצֵד וְנָבוֹ שְׁלִזָּה . יִשְׁלִיו אֱהֻלִּים בְּקִיץ וּבַחֲרֹף בְּבִקָּר

ובקרב . ולא ישא גוי אל גוי חרב . הקל ינחם —
 באומה שעה חרב . איש באחיו הפידון והשלמים . בת
 קמה באמה בן יגבל אב הם בהם האחים באחים . את
 זה לצמת זה בתנית ובמקל יד בתרבות ובקמחים .
 כי כה יהיה בקרב הארץ בתוך העמים . כל כתר
 מרוטה וכל שמלה מגללה בדמים . ואם פה יאמר
 שנה זו יתעוררו מלחמות עד בלי ניי . מלך הנגב עם
 מלך הצפון חיל פרעה עם חיל פרס ומדי : כביכול
 יתחדשו צרות ביהודים . כי ראיתי ישראל בתיווני
 נפוצים ושדודים . כל זה איננו אף באומה שנה שלום
 בארץ איש להלחם לא יחפץ ולא יואל . פה נכה
 השקט ובטחה ואין מחריד ויכבו שמחות בישראל . ויש
 מאלו בדרך אחרת תוצים ומבילים . לפי דעתם נחות
 השמים מזילים . יכנונו צמים ידוצים טובים נחזקים .
 להביא תועלת ולרחות נזקים . מהם ששעה צורת
 לבנה וצורת דרקון . לאשתא צמירתא וחלי הירקון .
 ויש שיצשה צלמי טחורים למחתונות . ומבנית ארי
 שואג לחלי הכליות . דברים הללו אבק צבודה ורה .
 מחזיק בם מביא תועבה אל ביתו וצלם בצורה . אוי
 להם כי נדרו מן האמת טוצים ומטצים . כל יגיעם
 וסתרם הקל המה מצשה מצתוצים . סכרתם שגאה
 גפשי מאז צמדותי על דעתתי ומנדצי עלי יתיב . טענתי
 אסת היא על כן אמרתי המשפט לאלהים הוא — אין
 עוד מלבדו כתיב .

ויש שימפאר בחכמת דקדוק ומסרת . יקנה
 ממנה מי משכרת . ובצעותו ליום משקל . להקיר
 בין הבגין הנקבד והקל . כל היום מבית וצופה . בציון

זק הדגוש והקפה . האייתני"ם מוסדו . ומקור מ'שחת
 משלוח ידו . אין ממנו דבר נצלם . בסתרי אותיות
 בקל"ם . נפסיר בשפה נרחיב פה . בענין ססרי הפ"א .
 ומעולם לא נעצם עין . בדבר עלולי הלמ"ד והעז"ן .
 עיניו כיונים קרועים בפוף . נפלאות ה"א הידיעה
 ונ"ו ההפוף . נגל בהשיגו הפעלים הנזרים ובגלגלי
 נקרים נשפיק . ויתבונן בה"א אם היא נחה או עם
 מסיק . לא ישנהו ימנה וישנה וישוי . בסדר אותיות
 אה"י . ובטעמי אותיות הסף והשפה . זכנה בגנן נאה
 אפק שפה ועל שפה . וסוד אותיות אמת"ן . בא
 אליו בדמות נבואה יש שפרשו על ידי מלאך והקא
 תרגימו שדה ושרתין . ביוצא ובבודד יש לו סתר
 וחקיון . ומסלמיש צור יחזק באותיות הרפיון . ואם
 יסתכל ספרי בן קמחי וכן גנאח . עלולי גליל וגנוחי
 גנח . כמה ראיתי מוקדקים עברים נצים . על
 כלל גדול אמרו מקדמוני המליצים . בלדד וצופר
 נאליהוא . בענין בג"ד כפ"ת סמוך ליהו"א . ומאלו
 שמתחכמים בכל יום לקרות . ולהבין ושום שכל אלו
 המסורות . אלו שסופרים בתורה כמה אותיות . ששטנ"ז
 ג"ץ ואותיות תלויות . קרי וקתיב מסרות ויתרות .
 ויוציאו מזה פירות ופירי פירות . וקצתם בעיניהם
 חכמים . ולהם סודות סתומים . במקרא אלו הטעמים .
 אני ראיתי מחלקת גדולה . בענין קדמא ואולא . וריב
 גדול עד שהדם נשסף . בענין שופר מהסף . ומהם
 אומרים כי מצת משה ספרא נבא בישאל קביר .
 לא נהיה סוד צמק כמו לפני דרנא תביר . וכן
 התספר יתיב עם מקף . נמו אל ישב ולבסוף הקף .

וטעם פשט וזקף קטן . הלא הוא כמוס במגלת סתרים
 בתוך הקיטון . וסוד שני גרשין . בשלשה אין דורשין .
 ויש תקף גדול וממשלת . בטעם תלשא ושלשלת .
 והיוצ סתר טרחה ואתנחתא . ינגן בתשבחתא . וסוד
 פזר גדול רביע וזקא . מאיר על סד תבין קחוי ברקא .
 כמה מאלו ראיתי בזמני בחקמות הללו חלוקים . בנהגה
 לבדנה העמיקו בפרטים ודקדוקים . ונקהו לפי דעתם
 מאראלים ומצויקים . אף על פי שלא ראו אור במלאכה
 אחרת . חשובה ממנה ונבחרת . ועל האמת אם בדרך
 הללו הערות טובות . אין לזלזל בתורה בעבורם כי
 הם קלפות והתורה לבבות . היא לבדה תרומם גבר
 תולידנו קוממיות . דקדוקיה עשר וכבוד והללו בערכה
 דקדוקי צניות .

ויש שייתפאר בשירים ומליצות . בהם ירוץ
 גדוד כל מצניו גם בדעת ובמוצות . יתגאה ויתמר .
 במשלי חן בתמודות המאמר . אם חפו מקמקים ומדברו
 גאונה כחלי כחם כמין חומר . לצניי בני עמו ירים
 ראש יתנצב כחומה . כי ידבר בחידות ומשמצי בלשון
 חקמה . לא יערכוהו שרידים וראשי משפחות . כי
 ימהר לדבר צחות . בבנותו בתים מחצבים תבנית
 היכל . כמדמה לו ישר אל מלאך ניוכל . כי ישקל
 במאננים אמרי נעם ודברים צרבים . יחשב שיפל
 ארצה מן הצבא ומן הכוכבים . וכי יוציא מלבו מלים .
 כידי השיר הטובה עליו תלי תלים . בהם לדעתו יבנה
 עולם מלא . עולם חדש ברוח פיו נעשה לבנות ולנטע
 אשיותיו ממנו לא יפלא . בלשונו ייסדנו יציב דלתיו .
 ברום חן יסד לו את גגו ואת קירותיו . ממעל מסלא

בָּפוּ מִצָּפָה זָהָב וּמִרְגָּנִיתָא תוֹתָהּ . בָּזָה יִחְשָׁב יִמְשֹׁף
 שְׁמוֹ הַגָּדוֹל אֶפְשָׁר דְּנִפִּישׁ זְכוּתָהּ . יְהֵא שְׁמָהּ רַבָּא
 בְּעִלְמָא דְּבָרָא כְּרַעוּתָהּ . עַל כֵּן יִזְבַּח לְעִטּוֹ . זְבָחִי
 הַבְּהֵבִי וְקִטְרֶת זָרָה יִקְטֹר לְמִלְאכַת קִסְתּוֹ . זֶה הַחֲלִי
 הַמְּגִנָּה הַמִּית לְפָנֵינוּ רַבִּים . הַנְּגוּצִים בּוֹ לֹא יוּכְלוּ
 לְקַיֵּין כְּנִשְׁכֵי גִחְשִׁים וְעַקְרָבִים . גַּם הַיּוֹם בְּזַמְנֵנוּ זֶה
 הַנֶּהֱפֹךְ כְּמִהְפַּכַת זָרִים . מְסִים בָּזָה הַשְׁזָעוֹן וְתַמְהוֹן
 לְכַב אֵלָא שְׁנַת־מַעֲטוֹ מַצְרוֹת וְנוֹתְרוֹ מַפְזָרִים . הַשְּׁבוּשׁ
 הַזֶּה טָרְדָם מִן הָעוֹלָם . בָּזָה הַקִּנְיָן הַפְּחוֹת נֶגֶד פְּנִיָּהֶם
 נְבוּנִים אֵין עַל צָפָר מִשְׁלָם . יוֹדֵעַ אֲנִי מֵאלוֹ שְׁכָל יָמִיו
 זָרִיו וְחֵרוֹץ . לְהָרִיק חֲנִיקִיו וְלִידֵי צֵטוֹ הַמוֹנִים הַמוֹנִים
 בְּצִמְקַת הַחֵרוֹץ . מִדַּעַתוֹ עָלָיו הוֹפִיעַ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְחֵזוֹן
 נִפְרָץ . אִם יִפֹּה יִתְכַּוֵּן לַעֲשׂוֹת חֲרוֹ . בְּאֵלָה יִקְוֶה
 לְהַתְנַחֵל כְּסֵא כְבוֹד וַיִּשְׁתַּמֵּשׁ בְּתֵגָא . זֹאת הַחֲקֻמָּה
 תֵּאֵר פָּנָיו יִנְהַר נְהוֹרָה כְּשֶׁרֶגָא . הַלּוֹךְ וְטוֹפֹף לְלֹךְ
 יִדְקֹדֵק בְּפִסִּיעוּתָיו בְּחוּצוֹת צִיר בְּרַחֲבוּתֶיהָ . עָקֵב בְּצַד
 גָּדֹל קִיּוּנָה נְחֻסָּה בְּכֶסֶף וְאַבְרוּתֶיהָ . כִּי הַפְּלִיא הַשֵּׁם
 חָדוּשׁ לוֹ מְלִיצָה מִשְׁנָה מִמְּבְרוּתֶיהָ . וְאִם קֵן חֲמִדוֹת
 בְּזִרְכּוֹ יִקְרָא . דְּבָרִים לֹא שְׁמַצְתָּן אֲזַן בָּלָם בְּרוּרִים
 זֵרוּ בְּרִסַּת וּבִמְזִנָּה . לֹא כְּאוֹתָן שֶׁהִרְגְּלוּ בְּהֵמוֹן מְלִיצִים
 וַיִּהְיֶי בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל וּדְלָא כְּטַפְסִי דְּשֻׁטְרִי . גָּאָה גָּאָה
 וְאָמַר מִי כְּמוֹנִי מוֹרָה . חֲכָמִי הָעִיּוֹן לֹא זָכוּ בְּצִינָיו .
 וְהַמְּלָכִים בְּכָן דְּאֶקְרִי מַלְכֵי לֹא עָמְדוּ לְפָנָיו . וְכִי יִזְבֹּץ
 מֵאלוֹ מְלִיצוֹת נִמְרָצוֹת מְגִלַת סֵפֶר בְּכַתֵּב רָשׁוּם . חֲכָמִי
 יִשְׂרָאֵל בְּצִינָיו קָלַפַּת הַשּׁוּם . תָּמִיד יָדִיו מִלְּאוֹת
 מִמְּלִיצוֹת גָּאוֹת אֲגָדוֹת פְּתָקִין . שְׁבָכֵל הַלִּילּוֹת כְּמֵה
 הוֹצִיא בְּשֵׁמן עַד אֲשֶׁר אוֹתָם כְּרָצוֹנוֹ הִתְקִין . בְּחוּץ

יריון ברחובות קריה . ואל על יקראם לפרסם
 מליצתו להראות העמים והשרים את יפיה . ישמיע
 לאזניו מה שיוציא בפיו לא יקרא בנאוש ולא אדעתא .
 יבצת קראו באזני אנשים יהודים יאמר בכל שעתא
 ושעתא . אל העומדים לפניו פנו אלי והשמו הלא
 תבינו כמה מעליא הא שמעתא . ואם ישבחוהו בצניו .
 תגל נפשו ויצהלו פניו . ואמר ברוכים אתם לאדני .
 כי הבינותם עמק עניני . ואם תחפש יחרישו מפה
 ומפה . מתחמת רמת יבבר אלימו באפו . ראו קראתי
 אליכם לבקר בין טוב לרע תבדילו ומפרישון . ואתם
 תפרישון . טעיתי במחשבתי וחסדתי על שכלכם .
 מלאכת תפי ונקבי לא תבינו וחסדמת מה לכם . בן
 סנהג האיש הזה וסיעתו אין להם אמונות אלא הוא .
 ועם כל זה גאונתם וגאונם רחבה ונסבה אבירי לב
 נינהו . עליהם אמרתי הוי המצמיקים ולא בצמקה של
 הלכה . כלו מיהם במה שאינו לא חכמה ולא מלאכה .
 וימתרו לארץ הימים תבל בלתי תכלה והחרץ . שד להם
 כי צללו במים אדירים והעלו בידיהם חרס .

ויש שיתפאר בחכמת החורה . ממרקח המלמוד
 יתפשם וצל אפיו ישים קטורה . שמש בנהני דאפני
 ורכא . שתה דבשא עם חלכא . את מתקה ואת
 תנובתה הטובה . ואם יגדל פים — צלה על כל אפיקיו
 וישם את הים לתרבה . אלה ברוכי יי המה על קיומם
 ראוי להתפלל . בזאת יתהלל המתהלל . בו לנצח גוי
 קדוש יהיה . הוא אשר אמרנו בצלו נחיה . תורה
 היא סנינו . וארץ מינו . ומכירה ברוך . וינקה בעולם
 שכלו טוב ועולם שכלו ארץ . אלא שבאנומינו בקצת

חכמי תושביה . ראיתי שצוריה . בגגן אנרת צמח
 אשכולות מורות לצנה בסצפיה פריה . קצת לומדיה
 הזילוק שמוה לשמה . צשאוה צטרה וקורם לומדים
 שלא לשמה . מהם אשר ללמד נצ ויקרב . כדי שישוב
 ראש על מנת שיקרא רב . לזרק מנה בסרבנים דלא
 מקימי בהימנותא . לדינא מןמין להו בטסקא דהןמנותא .
 ומהם יושבי אהלים תריסר שני בבי רב בחדרים ולשכות .
 לא באו ללמד אלא לקפס בהלכות . ומהם בשחד
 ישפט ובמחיר יורה . שקר על כל דבור ודבור שהוא
 מלמד וקורא . לקבל פרס כסף מלא מלי דינרי .
 ומהם דתני בצקצין תליסר מתיבתא . עובר ומנו
 וישיתהו בתה . ומהם ברע מצללם . תנאים מבלי
 עולם . ומהם לקנמר לא ידם ולא יחשה . ובריבו
 צבר דינא לנפשה . יבוס קמיו בשוט לשון נכס עד
 התרמה . בסלוא דלא מבע דמא . ומהם שלומד לפטר
 עצמו מן המס . ועל המחיבו יצחק חמס . לאמר חפשי
 אנכי תורה הרבה למדתי . וכל ימי בצל התקמה
 ישבתי וחמדתי . עליתי במרום התורה ולא אפחית
 מתומי דרגא . ואם שכנגדי חלוק עלי לחיבני חצי
 אכלה בו נשדי בה נרגא . צבר יי באש יבא אנכי
 צבדא דבי נורא אנא ולא יהבנא כרגא . ומהם שמונפים
 תלמודם בגלוי או בהסתר . ועושים תורתם פלסתר .
 אסור ומתר כשר ופסול הרשום ביד כל נביא וחונה .
 ישנו את תפקידם וחליפו את שלזה בזה . נאינו
 מאלה שיודעים את התורה כלה . שואלין אותו בכל
 מקום ומשיב . נאפלו במסכתא דכלא . ויוצא עליו קול
 המולה . שהנה מסור בספק אשת איש לקלא . ולהראות

פנים לשעותי נכנס ורוחק . וכל זה למתן בפסטר ושחר
בסך . כמוהו רבים בהוראות חקקי און חוקקים . והמה
חכמים מחכמים בישיבה מחזיקים . ומהם דתני ומתני
לית לה שעורא וכלהו תנוני בגזיקין . ויותר רע מזאת
המחלה . בהמצא חכמינו בציר גדולה . שם קהל גדול
באחד מצרי הממלכה . ואינם נוחים זה לזה בהלכה .
מה שנה מגלה זה מסתיר . ומה שנה אוסר זה מתיר .
לא ישאו פנים לאמת ואם כל אחד ידעוהו בלבו .
יורצים רבונם ומתכוננים למרד בו . נבכה להולכים
חסידים הראשונים . תורת אמת היתה בפייהם ואל
הישר פונים . בזמניהם צמרו לאותות ולמופתים והיו
למאורות . בהצדקם נצדקה האמת רודפיה השיגוה
והשליכוה באחד הבורות . ולזה מעט מעט נשתמשו
הצמים ונתקלקלו הדורות . ורבו מחלוקות ביישראל
עד שנצשית התורה כשמי תורות.

אלה ראשי מומי הזמן הזה החסר . כל היום
יחפש לזרע שוא ועולתה קוצר . דרכו ישרה בצנינו
ומלכה יספר . נגזים הללו על ראשו ועל זקנו לא
יבוש ולא יחפר . זולתי חסרונות אחרים פרטיים אתו
אין מספר . כי מהם שיתפאר באוהביו ומידעיו .
מליציו ורציו . נגידיו ושועיו . יאמר נשוא חן אני
בציני הנוצרים . מדרגתי נחשבת בבתי המצרים .
יכול אני להנקם ממוני ומוגי . יד ושם יש לי בהצר
המלך עם אבלט ומבגאי . ונשעשעו והגי . ובבית
אדוננו ההגמון . יצשו לי הדור גדולי הבית עקוב
וטלמון . ושלמה ושלמון.

ויש שיתהלל בגבורתו . אמיץ לבו בגבורים לא

יתנצב איש לקראתו . שבח ותהלה ימן לאלהא דברגה .
 כי צשאו בן סיל ולבו בלב האריה . ויש שייתפאר
 ביפי תמונתו . אין כמוה בציניו באנשי מדינתו .
 מדעתו כל רוציו יתמהו . וצבי עדיו לגאון שמהו יאמר
 שאין כמוהו . יפה המראה והמצב . ולפני מלכים
 יתנצב . ישמח לארץ צלו . ויסתכל בבבואה שלו .
 מסלסל בשצרו וממשמש בצקבוי . ואם גבהה קומתו
 למעלה מצשרים לא תפסל כסכה וכמבוי . ומסקלות
 האיש הזה ודפיו . יחשב שכל שלמות לא ידמה אליו
 ציפיו . בציניו לא יחסר כל כאלו הוא שלם . משום
 דאשתיר משפירי דירושלם .

ויש שישתבח בחתוך לשונו ומליצת ניבו והגיונו .
 לפניו כל מליץ ירשש . ולשונו כתצר מלטש . כשהוא
 מברר . נובע אמרי צחות כמצנן המתגבר . כשהוא
 דורש במלין דחקמתא או במדרשים . יתקבצו לשמעו
 אנשים ונשים . ובשעה שפותח נצשו הכל כחרשים .
 כאלה וכאלה ירבו הסטרונות . בציני כל משכיל
 מגרעות המה לא יתרונות . בפאות הגלות הזה הרחוק
 והקרוב . לא יספרו מרב . לכן אפרמי פרטיהם לא
 יכלו והזמן יכלה . הריני מכלה מדברותי מקצר ועולה .
 ואם כל היום חצי צדס אורה . לרדף כאשר ירדף
 הקורא . אחרי מומי הסקלים . חצי כלים והם אינם
 כלים . אין די במליצים לית דמסו . אם יאמר העקם
 לכלל בתכלית הקצור ארבע מאה פרקי הוו . הנני
 חותם מצנן פתיקתי . לקלוקל הדור לא נסתרה אנתתי .
 לתמורת הימים כל היום היא שיקתי . בזקרי דור
 געורי אנשי אמנה . על זהב ועל כסף על שם ועל

שְׁלָמָה . הַשֵּׁם מְסַכִּים עַל יְרִיחֵם אִי בָּעוּ בְּרוּ שְׁלָמָה .
 קְדוּשִׁים הָיוּ לִי אֲשֶׁר־י תַּמִּימִי . דּוֹר גֵּם לָכְבוּ לַקְּנוֹת
 בָּבוֹד וְעוֹ נַעֲמָה נִתְקַרֵּר אֲשֶׁת־פּוֹד סְמִימִיָּה . מִיּוֹם לִמְחַרְתּוֹ
 הוֹלֵךְ לְאֹבוֹד אֶזֶל וְשָׁפַל . כְּגֹדֶר הַדְּחוּיָה נּוֹפֵל מֵאֲלוֹ
 כְּנֹנֵא דְמִנְפָּשָׁה נָפַל . אוֹתוֹתָיו אוֹתוֹת מֶנֶת נִכְרוּ מִבֵּין
 רִיסֵי צִינְיוֹ . הוֹלֵךְ לְמוֹת כְּנָפַל שְׁלֹא גָמְרוּ סְמָנָיו . כְּמָה
 כַּעַד הַדּוֹר הַזֶּה וַיּוֹתֵר מִמֶּנּוּ הַצֵּתִיד לְבָא . אֵין אֱלֹהִים
 כָּל מְזֻמּוֹתָיו לֹא יִנְהָרוּ אֶל יִי וְאֵל טוֹבוֹ . יִרְעוּ מֵאֲבוֹתָם
 עַל כֵּן רָצוֹן מִי לֹא יִפֹּק . מִכְּלָפָא בִישָׁא גּוֹרָא טְבָא
 לֹא נִפֹּק .

בְּיָמִים הָהֵם יִרְאוּ צִינִים בְּרָאבוֹן נִפְשׁוֹת וּלְבָבוֹת .
 תְּפוּצִינָה הַצֵּאן מֵאֵין רוּעָה כְּשִׁפְלִים בְּחֻקְבּוֹת . אִישׁ
 בְּלָכְבוּ לְבִשְׁת יִנְזֹר . וְכָשֶׁל צּוֹרֵר וְנָפַל עוֹזֵר . מֵאֵן
 דְּחָמִי חָמִי . יָמִים בָּאִים לֹא אַחֲי וְלֹא מְרַחֲמִי . קְרוּבָה
 הַמְּהוּמָה לְבָא וְהַחֲרָפָה לְהַגְלוֹת . הַמְּשָׁאֵת הַחֲלָה לְעֻלוֹת .
 עַל אֵלֶּה צִינֵי בּוֹכִיָּה . וְנִפְשֵׁי כִּיּוֹנֵי הַגְּאֻיּוֹת שׁוֹאֲנָת
 וְהוֹמִיָּה . אֲמַרְתִּי מִי יִתְּנֵנִי בַּמִּדְבָּר בְּמִלּוֹנָה קִטְנָה צּוֹרֵר
 וְכִלּוֹא . טוֹב לִי שְׂכַת בְּדָד אֶלְמִנּוֹת חַיּוֹת טַב לְמִיתָב
 אַרְמִלּוֹ . דְּבָר אֵין לִי צֵם אָדָם כָּל שְׁאָרִית חַיִּי צַד
 תְּמָה . יַחֲדִידִי אֲכַל פְּתִי לְבָדִי טְבִילָא דְּסַד פֶּמָא . כִּי
 יִדְעָמִי הַזְּמַן הַרְעָה הָזֶה . עֲצָב נִבְזָה . מַחְלִיִּים אֱלוֹ לֹא
 יִתְּרַפָּא וְאֵין לוֹ מִפְּלֵט . תּוֹחֲלָתוֹ נִכְוָּה כְּמַצְרַע מְחֻלָּט .
 כִּי נִשְׁתַּרְשָׁה בְּכָל קְצוֹתָיו זֹאת הַמַּחְלָה . הַלֵּנֵאִי דָּלָא
 לוֹסִיף עֲלֶיהָ . כָּל הַיּוֹם נִרְאָהוּ הוֹלֵךְ לְאַחֹר וְלֹא לְפָנָיִם .
 הוֹלֵךְ וּמִפְסִיד מִצִּי הַשְׁתַּלְשְׁלוֹ מֵאֲבוֹת לְבָנִים . קָלְלוּ
 שְׁלֹדְכָר : בְּאֲשֶׁר הִסְתַּכְּלָתִי בְּמַעֲשָׂיו הַנִּכְבָּדִים . וְחִזְרָתִי
 עַל כָּל הַצִּדִּידִים . לֹא מִצָּאִתִּי לוֹ כֵּךְ דְּרַךְ אִסַּת לְהַצִּיל

לו מרצתו . בָּה לְבַדָּה יִתְרַפֵּא לְשַׁצְתּוֹ . יָסוּר הַחֲלִי
 מִצַּקְרוֹ וְיִחַדֵּל חֲדוֹל . אִם יַעֲמֵד מִיכָּאֵל הַשֵּׁר הַגָּדוֹל .
 גַּמְשִׁים צִדְקָנוּ . וְקִבֵּץ נְפוּצֵינוּ . מִבֵּין לְאֲמִים . וְיַעֲמֵד
 הַלֵּהָן לְאִוְרִים וְחַמִּים . וְשֵׁב מִטָּה יִשְׁצֵנוּ מִצִּיץ וּפּוֹרֵחַ .
 וְרֹב שְׁלוֹם עַד בְּלִי יָרֵם . בְּאֵלֶּה בְּאֵמַת מִצְוֹתֵינוּ יִתְקַן .
 וְסֹדֶר עֲנִינֵנוּ כִּיְרֵם יִכּוֹן . עִם הַמְּלוּכָה וְהַחֲרוּת . יִתְסַדֵּשׁ
 יְמֵינוּ בְּקָדֶם בְּלִי קִנְאָה וּמַחֲרוּת . וּבִנְבוּאָה יִתְסַדֵּקוּ
 שְׂרָשֵׁי הַמִּצְוֹת וְהַחֲקוֹת . וְיִסְתַּלְקוּ כָּל הַסְּפָקוֹת . וְלֹא
 תִּקַּח עוֹד הַתּוֹרָה בְּשִׁנָּה . וְהוֹכֵן בַּחֲסֵד כִּסֵּאָה תַּחֲזֹר
 לְיִשְׁנָה . אִם כֵּן עֲלֵינוּ לִשְׁמַת רִנָּה וּתְפִלָּה . שֶׁתִּבְנֶה
 וְתִכּוֹנֵן מִמְּשַׁלְתָּנוּ כְּבַתְחִלָּה . תִּשׁוּב הַעֲבוּדָה לְמִקְמָהּ
 וְנִבְנֶתָה הַצִּיר עַל תִּלָּה . וְתַחֲזֹר נְבוּאָה לְאַכְסִינְיָא שְׁלָה .
 וְהֵינּוּ לְגוֹי קְדוֹשׁ לִי אֱלֹהֵינוּ לְשֵׁם וּלְתַהֲלָה .

אָנָּה יי שׁוֹמֵר הַבְּרִית בְּךָ בְּטַחוֹ אֲבוֹתֵינוּ . שָׂא נָס
 לְקִבֵּץ גְּלוּתֵינוּ . מִכְּחוּק לָהֶם תִּשָּׂא נָס . וְנִדְחֵי יִשְׂרָאֵל
 תִּכְנֶס . כָּל עַמַּת חוֹרְשִׁים עַל גְּבוּ יַחֲרֹשׁוּ . אֵלֵינוּ גּוֹיִם יִרְשׁוּ .
 עוֹד בְּשִׁיבָה יִנּוּבּוֹן . וּפְדוּיֵי יי וְשׁוּבוֹן . יִנְכְּנוּ הַשֵּׁם וְתַרְאִינָה
 עֵינֵי . וּמַעֲדָרֵי תִשְׁמַעְנָה אֲזָנֵי . יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה בְּרִכָּה רוֹאִיָּהֶם
 יִבְרִיחַ כִּי הֵם זָרַע בְּרַךְ אֲדָנִי . גּוֹיִם יָבֹאוּ מֵאַפְסֵי אֲרָץ
 לִקְרֹא כָּל־שֵׁם אֲדָנִי . הַמְּקַדֵּשׁ וְהַמִּיָּתֵד . וְהִיא יי לְמַלְךְ
 עַל כָּל הָאָרֶץ בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה יי אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד .

אָמֵר הַמִּיָּסֵד : לְפִי שְׁמִלִיצַת הַחֲזָרָה וְדַחֲוָקָה
 אֲצִלִּי וְאֲצִל זולָתִי וְנִשְׁאַר לִי לְחַת שְׂבַח וְתַהֲלָה לְאֵל
 מֶלֶךְ יוֹצֵר כָּל וְתוֹכַחַת לְנַפֵּשׁ הַשּׁוֹכַחַת גְּמוּלוֹ וְלַהֲצִיחָהּ
 מִשְׁנַת סְכָלוּתָהּ אֲשֶׁר הִיא בָּה חוֹלְמַת חֲלוּמוֹת כּוֹנְנִים
 וְלַהֲפִיכָהּ יוֹם תִּתְּצֵב לְדִין וְעַל מַצְשִׁיהָ כְּפִי מִה שִׁיְהִי
 תִּקְבֹּל פָּרֶס אִם טוֹב וְאִם רָע — לָכֵן יִשָּׂר בְּעֵינֵי לְגִמְרָה

הַדְּבָרִים בְּמַלִּיצָה מְסַדֶּרֶת לֹא אֶסוּר אֶסֶר חֲרוּזִים אִם
לֹא שִׁינּוּמָן מֵאֲלֵיו אוֹ בְּמִקְרָה גְּמוּר עוֹלָה עַל רוּחִי .
וַיִּי אֱלֹהִים יַעֲזֹר לִי הַשּׁוֹלֵם עָזְרוּ מִקֶּדֶשׁ אָמֵן וְכֵן יִהְיֶה
רְצוֹן אָמֵן.

מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ יְיָ עוֹשֶׂה פֶלֶא . מָה גָּדְלוֹ
מַעֲשֵׂיךָ פֶּעַל יְשׁוּעוֹת . מָה נִשְׁגְּבוּ מִמֶּנּוּשְׁבַת חוֹשֵׁב .
אֲחֵד, נִצַּלְתָּ מִדְּמִיוֹנֵי הַשִּׁכְלִים יִשְׁמְשׁוּנְךָ וּבְמַלְאָכֶיךָ
וְאִם קִדְּמוּהִי יְקוּמוּן מְרוֹמְמוֹתֶיךָ תִּשִּׁים תְּהַלֶּה . הַשָּׁמַיִם
וְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלְלוּךָ בְּגוֹיָתָם . אֵין בַּשִּׁחָקִים
שִׁינְרָאָה אוֹר בְּהִיר וְנִהוּרָא עֲמָךְ שָׂרָא . לְגַלְגָּלִים לֹא
נִגְלִיתָ . וְלֹא־פָנִים לֹא פָנִיתָ, כִּי עֲרָךְ . פְּכָבִים כִּי
כִּמוּ שָׁפְלוּ מִהִשְׁיג אֵינָה מְקוֹם כְּבוֹדְךָ . אֵף כִּי אֲנוּשׁ
רַמָּה בְּסִינּוֹ וּבְמוֹתוֹ . מֵאֲזֹנֵי יָצַר בְּכֶטֶן הַמַּלְאָּה לָהּ חֲלָאָה
מִרְדָּף בְּלִי חֲשָׁךְ מִכְאוּבִים וְכַעַס עַד אֲשֶׁר שָׁב אֶל
הַדָּפֶר . הֲלֹא הִמָּה יָמִים אֲחֵדִים מַעֲט וְרָצִים לִשְׁלוֹ
שִׁבְאַנְשִׁים . כָּל שָׁכֵן לִקְשֵׁי יוֹם אֲשֶׁר נִגְזַר כִּסֵּי יְיָ .
וְאֵיךְ שׁוֹכְנֵי בְּתֵי חֹמֶר יוֹכְלוּ לְהִמָּנוֹת בְּסוּד יִשְׂרָאֵל
הַמַּעֲמִיקִים מִיִּי עֲמָק עֲמָק בְּסִתְרֵי מִדְּרָגוֹתָיו — מָה לָּהֶם
יִדְּבָאוּ רוּחַם בְּמִפְלֵא מִהֶם הַפֶּלֶא וְנִפְלֵא . לָמָּה זֶה הִבֵּל
יִיגְעוּ בְּחִקְרֵי אֱלֹהִים וְתִקְלִית שְׂדֵי לְבָא אֶל הַמֶּלֶךְ הַסֹּדֶרֶה
אֲשֶׁר יִלְאוּ לְמַצֵּא הַפֶּתַח . לָמָּה בְּנֵי בָשָׂר וְדָם . אֲשֶׁר
בְּדָפֶר יְסוּדָם . יִשׁוּקְטוּ בְּפִלְגוֹת תַּעֲלוּמוֹת אֱלֹהֵי הָרוּחוֹת .
וְנִפְשָׁם יִבְיִאוּ בְּסוּדָם אֲשֶׁר כְּבוֹדָם לְדָפֶר יִשְׁכֹּן סֵלָה אֵיךְ
בִּקְהֵלָם תִּסַּד כְּבוֹדָם . הַצִּינִי בָשָׂר יִחְנוּ בְּנֶעַם יְיָ וְאִם
הָרֹאוֹת בְּאַרְבּוֹת הִמָּה יִבְיטוּ אֶל הָאֱלֹהִים ? שׁוֹכְנֵי אֶרֶץ
צִיפְתָּה הַיִּבְדְּרוּ בִּישׁבֵי בְּשָׁמַיִם ? אוֹ הַמֵּתִים יִהְלְלוּ יְיָ

בְּאֶרֶץ הַחַיִּים: מַה לִּגְבֹּר בְּסִיּוֹ קְרוֹי מִתּוֹ יְהִרֵס אֵל יי
לְרֹאוֹת . מַה אֲנוֹשׁ כִּי תוֹכְרֶנּוּ.

יי אֱלֹהֵי גְדֻלַּת מַאֲד . עֲצַמַת מִמְּנִי עַד אֵין חֶקֶר .
קִטְנִיתִי מִמֶּה וְאֵין מִסְפָּר בְּמַעַט שְׁעוֹר שְׁפִלוּתִי לְגֻדְלָה .
יָחַס נִקְדָּה מְדֻמָּה לְכוֹ נֶאֱבַךְ מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם עַד קְצוֹתָם .
וְמַה כָּחִי כִּי אֲנִי חֵל לְסִפּוֹר מַעֲשֵׂי תִקְפָּה וְגִבּוֹרָתָהּ .
וּמִבְּשָׂרִי אֲחֻזָּה נִסְתָּרוֹת . לֹא יִדְעָתִי סְפוּרוֹת . מַה גִּבּוֹרָתִי
כִּי דִבְרֵי נִפְלְאוֹתֶיהָ אֲשִׁיחָה אִם מַעַט וְאִם הֶרְבֵּה וְאֲנֹכִי
לֹא יִדְעָתִי נִפְשִׁי . אִם שְׁנֵי קְצוֹתֵי נִעְלָמוֹ מִמְּנִי אֲסַכֵּל
גַּם שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד . אֵיךְ יִהְיֶה לִּי לֵב לְדַעַת גְּדוּלוֹת
וּבְצוּרוֹת בְּשָׁמַיִם . אִם אֲסַכֵּל אֶת עֲצָמִי וְאֶפְלוֹ שִׁמְךָ
מִגִּוָּה עִם מַעוֹט עָרְכִי וְחִלַּשְׁתִּי אֵיכָה אֲדַע מַה שְׁחֻק
הוּא מִמְּנִי . מַה לִּי עוֹד צָדִיקָה לִיָּחַס לְעַצְמִי מִדַּע בְּדִבְרֵי
שֶׁהוּא חוּץ מִמְּנִי אִם יי מִסֵּךְ בְּקֶרְבִּי רוּחַ הַסִּיָּה וְנִשְׁקָה
צִלָּהּ בְּעָמוּד אֲשֶׁר דַּעַת יִדְלִיקָנָה וְלֹא יִדְעָתִי מִי זֹאת
הַנִּשְׁקָה . לִכּוֹן אֲמַרְתִּי: אָבִי שְׁבַשְׁמַיִם, אֲחַרִּישׁ וְתִהְיֶה
לִי לְחֻכְמָה פֶּן מִדֵּי וּבְרִי כֶּךָ פִּי יִכְשִׁילֵנִי . אֲדַבֵּיק
לְשׁוֹנִי מִלְּקוֹסֵי שָׁמַיִם אֲתַבְּרָה וְאֶאֱחָז . יִהְיוּ דִבְרֵי מַעֲשִׂים
פֶּן אֶפְשָׁעָה בָּם וְחִטָּאתִי לֹאֱלֹהִים . אֶמְנֶם כִּי וְכִרְתִּי
נֹאצְלָה עַל לִבִּי כִּי בָעוֹר אֵלֶיךָ יי אֲשִׁים דִּבְרָתִי
צוֹרְתִנִּי וְנִסְתַּמְנִי בְּקֶרְאִי שִׁמְךָ מִן הַמַּצֵּר תִּנְחֻמֶּיךָ יִשְׁעִשְׁעוּ
נִפְשִׁי . וְכִר נִפְלְאוֹתֶיהָ בָּהֶם חֲבִי רוּחִי . בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטָה .
מוֹשִׁיעַ חוֹסִים, כִּי תִשָּׂא פִשְׁעִי . אִם תִּהְלֶתְךָ יִמְלֹא פִי
וְתִהְיֶה זֹאת נִחְמָתִי תִקְנָה לְדוֹרְשֶׁיהָ . כִּי תַצְבִּיר אֶת צוּנִי
אִם בְּפִי וּבִשְׁפָתַי . אֵלֵי אַתָּה אֲרוּמָמְךָ בְּסִגְלָתִי לִבִּי צִרְפָּתִי .
כְּנֻנְתִּי רְצוּנָה בְּצִבּוֹר תִּהְיֶה יִרְאַתְךָ עַל פְּנֵי לְבַלְתִּי אֲחֻסָּא .
וְאִם יִדְעָתִי טוֹב מִמְּנִי אֲשַׁמְרָה לִפִּי מִחֲסוֹם גְּצָתִי הַטּוֹבָה

אשכ בְּדָד וְאָדָם, אֶף נִלְאִיתִי כְּלָכַל כָּל הַיּוֹם מִשָּׁה עוֹ.
בוֹרָא נִיב שְׁפָטִים וְנִינְעִי וְיַגַּע עַל פִּי וּלְשׁוֹנִי הִצִּיקֶתְנִי
רִיחַ בְּקִנִּי.

?? אֲרוֹנִינוּ מָה אֲדִיר שְׁמֶךָ בְּהוֹצִיאֶךָ מִן הָאֵין
יֵשׁ לְמַעֲשֶׂהוּ. יְמִינֶךָ ?? נֶאֱדָרִי בְכֹחֶךָ זֶה בְּצִשׁוֹתֶךָ אֲרָץ
וְשָׁמַיִם וְכָל צָבָאָם מֵלֵא דָבָר. מִמֶּנּוּ הִמְצֵאתָ מִלְאָכֶיךָ
אֵלֶּף אֵלֶּפִין רַבְבוֹת קֹדֶשׁ וְכָל קְרוּשִׁים צִמָּךְ וְאֶצְלֶתָ
מֵהוֹדְךָ צְלִיחָה. אֵתָה יִצְרָתָ מֵתָהוּ מִמֶּשׁ בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם
לְשִׁבְעָה וְגַם לְשִׁמוֹנָה. בְּדִכְרֶךָ שָׁמַיִם נִצְשׁוּ מֵאֵין
עוֹזֵר. צָפוֹן וְיָמִין אֵתָה בְּרֵאתָם וְאֵין לְוָרִים אֵתָה.
אֵתָה הִכִּינוֹתָ מְאוֹר וְשִׁמְשׁ אֵתָה צִשִׁית נֶאֱחָ זִיו וּפְעִלּוֹ
לְנִיצוֹץ לְמִמְשַׁלֵּת בְּיוֹם פֶּן יוֹשְׁבֵי חֹלֶד יוֹמָם יִפְגְּשׁוּ
חֹשֶׁךְ. אֵתָה נֹתֵן יָרֵחַ וְכִכְבִּים לְאוֹר לִילָה פֶן הוֹלְכֵי
דְּרָכִים יִלְכוּ חֹשְׁכִים וְכָשְׁלוּ בְּגוֹתָם. תִּקְנֶתָ מְאוֹרוֹת
לְשִׁמְח עוֹלָם בְּפִעֻלָּה. תִּפְנֶתָ בְּרִיּוֹת וְקִרוֹת יָחוּי דַּעַת
מִמְצִיאָם. בָּאֵין דְּבָרִים יִגִּדּוּ עוֹ וְנִמְצְאוֹת הוֹדְךָ בְּלִי
נִשְׁמַע קוֹלָם. גּוֹפִים יָפִים אֲשֶׁר אֵין בָּהֶם כָּל מוֹם חַיִּים
בָּלָם וְשִׁכּוּלָה אֵין בָּהֶם. כְּמֵרָאָה הַבֶּזֶק יִנּוּצְצוּ וְיִגִּיחוּ
נִתְוַשִּׁיבָם לְנִצָּח וְיִגְבְּהוּ. יִצִּירָתָם הִתְשׁוּבָה עוֹמֶדֶת לַעֲד.
הִתְפַּלּוֹת וְשִׁנּוּי לֹא שְׁלִיט לְמִרְקָא צְלִיחָם. זוֹלָתִי שְׁנׁוּי
הִתְמַצְבִּים הִקָּף אֶת הָאֲרָץ גַּם בְּזֶה יְרוּצוֹ וְלֹא יִיָּצֵפוּ.
אֵין בָּהֶם גּוֹפִים וְכִבְדִּים לְהַלֵּל מְאֹד. גִּשְׁמֵי בְּרָכָה אֲשֶׁר
בְּבִרְכָתָ מַעֲשֶׂה יְדִיחָם. הִמָּה הַקּוֹדֶמִים עַל בְּרוּאֵיךָ
הַמוֹחֲשִׁים לְצִבִּי וּלְכָבוֹד אֲחֵרֵי מִלְאָכֶיךָ מִלְאָכֵי צָבָא
יוֹשְׁבִים רֵאשׁוֹנָה בְּמַלְכוּת לְקַבֵּל שְׁפָצַת מִי נִסַּל צְדִנְיָה.
מִתְאַרֵּךְ לְפָנֶיהֶם שְׁלֶחֶן וּפְלִיז לְחֵם מִן הַשָּׁמַיִם לְחֵם
הַסִּנִּים לְפָנָיו תְּמִיד. תִּשְׁבִּיעַם מִנּוּחַת שְׁלֶחֶןךָ. וְקַבְּלוּ

האצילות מהשלחן אשר לפני יי' ואכלו ויתירו לכלכל
אדמה שוקקה מפסלת גרן ונקב. הלא השאירו עוללות
לסיות ורע על פני כל הארץ והניחו יתרם לפרגס
בני תמותה — העניים והאביונים. ציני שפלים נשואות
לפת בגם לעליונים למעלה ככלבים מלקטים תחת
השלחן מצפים אל יד אדניהם ישליכו אליהם שיורי
כוסות וקצרות את אשר הותרו משבצם. נפלאתה
אחבתך להם, אוהב צדקות. חמלה גדולה ויתרה חמלת
עלימו לשמך מכל תמורה גופנית. אמה אלהי המלך
חפץ ביקרם מתנן ונבזבא ויקר שגיא וקבלון מן הדמך.
נתתן להם יד נשם בכתינו ובחומותינו. הפקדתם שומרים
על שוכני ארץ ראשים ביושבי תבל כלה פצם להקים
אמה לדומם גוי פצם להקם ולאבדם. מושל בכל
המשילם במצשה נדיו בארץ נאותנו הוציא משם.
גחתו הגוים מהמה. כי לא השליטם האלהים בנו נוצרי
קריתו להרע או להטיב. בשומרי תורה לא יתגרו
המורים באל האחד לבדו. על כן לא נתנם לנגז
אלינו המאמינים ביי' ובמשה עבדו.

מי-כמכה באלים תולה צפון על תהו ארץ על
בלימה. מאבני בהו הסבצת אדניה. מהמה יסדת
מכניה. יוצר הרים הגבוהים לאבני מחצב לבנות
לנו בית כרצון איש ואיש. מצנינים בנחלים להשקות
פני אדמה. מבוצי מים וכל תהומות לרוות הצמא
לשתות. עליה כראת רשא עשב וצץ כל פרי. חלוקי
מדרגות ומצלות וכהנה אחריהם לנפש סיה סיות
קטנות עם גדולות. ולצת נכון תפתח ידך להשביע
נפש נצנה נפש כל צומם שים השדה. על העצים

תצננה למטיר עָשָׂם בָּצֵתוּ . לְהַחֲיוֹת אֶתְנוּ מִצִּוּאִים רַבִּים
עַל פְּנֵי הָאָדָמָה בְּעִבּוֹר הָאָדָם . אֶתָּה נוֹמֵן נִשְׁמָה לְעָם
עָלֶיָּהּ . בּוֹחֶנֶת הַטּוֹב מִן הָרָע . נִשְׁמַת אָדָם מִמַּקְבָּלָת
בוֹר כַּפֶּף . אֶתָּה כְּרֹאֶת מַעֲלִיּוֹנִים חַיִּים . אֶתָּה יִצְרָךְ
מֵאוֹר לְבוֹשֶׁף לְקַחָהּ זֹאת . גֵּר אֱלֹהִים חּוֹפֵשׁ חֲדָרִים
יִמְלֹאוּ מַעְלֹמוֹת חֻקָּהּ וּתְשִׁימָה בְּמִבְטָר הַחֲמָרִים .
לִמְצֹן יָגֵה שְׂבִיב אֲשֶׁה וְתִהְיֶה בְּקֶרְבְּנוּ כִּפְתִּילָהּ דּוֹלֶקֶת
בְּתוֹךְ עֲשָׂשִׁית וְכוּכִית . לְהִיּוֹת אוֹרָה מִתְפַּשֵּׁט מִבֵּית
וּמְחוּץ . וְהָאָדָם לִרְעַב בְּחִירְתּוֹ יִנּוּפֶף יָדוֹ . מְשִׁיב הַרוּחַ
לְכַבּוֹת גֵּרוֹ . עַד שִׁיִּדְעֶךָ בְּאִשּׁוֹן חֹשֶׁךְ . וְאִם לֹא יִכְבֶּה
בְּאֵלָהּ נוֹמֵן אֲצַבְעוֹ עָלֶיָּהּ עַד בְּלִמֵּי הַשָּׁאִיר לָהּ שְׂרִיד .
כֶּהָ יַעֲשֶׂה בְּנֵי הָאָדָם כְּפוּיֵי טוֹבָה . כִּי יִתֵּן יְיָ אֵת
רוּחוֹ עָלֶיהֶם . צוֹר צְדוּהוּ כַּצִּפּוֹר לְבָלְעוֹ חֲנֹם . אֶתָּה
הָאֵל בְּדַעַה וּבְהַשְׁכֵּל בּוֹרָא נִפְשׁוֹת רַבּוֹת וְחֲסִירוֹן
מֵאֲתָם יֵצֵא . מִיָּדָם הֵימָּה זֹאת לָהֶם לְאֲבֹד טוֹבָה
הַרְבֵּה . יְיָ נִמֵּן כְּבוֹד חֲנָה בְּצוֹרֶת גּוֹיָה . וּפּוֹשְׁצִים
וְחֲסֻאִים יִמִּירוּ כְבוֹדָם בְּלֹא יוֹצִיל . עַד שְׁבוּ אֱלִילִים
אֱלֹהִים צִלְמָם נִבְזֶה.

אֶתָּה יְיָ תִּשְׁלִיךְ מִשְׁמַיִם אֶרֶץ תִּפְאָרֶת לִמִּין
הָאֲנוּשִׁי דְרָךְ אֶרֶבָה . בְּעַד הָאֲשׁוֹב תִּרְיֵק לוֹ בְּרָכָה
מִשְׁמֵי שְׁמֵי קָדָם הַמְרִיקִים מַעֲלֵיהֶם הַזֶּהָב . יְיָ חֲפֹץ
לִמְצֹן צִדְקוֹ לְהַשְׁגִּים בְּאָדָם לֹא בַּצְדֻקָּתוֹ . וְאָדָם אֵין
לְהַפִּיר יָד אֱלֹהֵיו הַטּוֹבָה עָלָיו . לֹא יִדַּע מֵאוּמָה לְקַחַת
הַתּוֹעֵלֶת מִרְצוֹן בּוֹרָאוֹ . וְלֹא חֲפֹץ יְיָ בְּיָדוֹ יִצְלַח .
יִהְיֶה יָדוֹ כָּל הַיּוֹם לְהַחֲסִיא כֹנֶנֶת הַגְּזוּהָ הָאֱלֹהִית
לְרַעְתּוֹ . כָּרֵב לִפְרִי הַרְבֵּה לִמְנוּחֹת . כְּטוֹב לְאֶרְצוֹ
נָטַע לוֹ אֲשֶׁרָה כָּל עֵץ . וְיִהְיֶה הָעָרֶץ עֹשֶׂה לְכַעַל לִמְצֹן

הקצים אלהי הקבור . יי ברא בצה צלולה ויביאה
 אל האדם לאשת נעורים ודבק באשתו ויהי לו סוכנת
 ולא קבל . ויפת בפתר לבו לספק חיק נכריה . ואשתו
 היהודיה הסינה מזכירה ושלחה מביתו . ומלכותה יתן
 לאשת זנונים רוס שקר תפצמהו להטותו הדרך . אזי
 לאשר קללו פגשו קללה נמרצת לנקר ציני שקלו וימש
 חשך . אבוי לאשר יקוץ מהיות חסן מלך הקבור
 ובעל בת אל נקר . ומה יצנו הבוגדים הלוקחים נשים
 על בנותיו בקומו לצרף שטי כזב . בבואו לתבוע
 עלבון הנזות בנותיו . איך יטהר עם סמא שפתים
 מעושהו . מה יצדק אנוש עם אל .

האלהים פשה את האדם ישר והוא לסכלותו
 הרבה צנתתו . וצקמימות פיו ולשונו להוציא דבר
 מגנה . ויכידו מלא עקב הלב מכל צנה נצנות המרדות .
 צסקיו רעים . מצשיו מקלקלים . הזמן ירפנו ממצבו .
 במצנות יי עליו יהרסנו ממעמדו יצנפנו צנפה יצרפנו
 בקור התמורות . כי כן צנה לו המלך . והוא מסבות
 מתהפך לכמה גונים . צרם יצרים הוא להשפיל גאנותו .
 פעם בתהפכות מתחלפות ימצאנה יום ביום ובקהלות
 שונות בקל שצה ובכל זמן . בפקר שחרו מוסר .
 ולצרב בשבט יפנו מכה בלתי סרה . ופעם יצטהו
 ברכות טוב לראות אם יתן פניו נגד יי . ומפני שמו
 נסת הוא . כאלו בא הזמן לנסותו בחידות ולא שנה
 לו . המנהג במנהג רשע וגם רוס . כל עוד תוסיף
 להוכיחו יוסיף גאון וגבה וטפשות מתוספת בו .
 כל שיירבו שנואיו אליו תחנונים ידברו רכות . והוא
 ירבה גבוהה גבוהה ידבר אתם קשות . כל אשר יליו

אליו רבים בתלקלקות הוא בגבה אפו על הדוקרים בו
 ישפך מרתו . ככה יעשה האדם עם אלהיו . אם וממו
 נפק לתת תאנת לבו ישמן ויבצט . אם יעשרנו המלך
 עשר גדול יאמר : פחי ועצם ידי עשה לי את הסיל
 הזה . ואם אונתו תסלף ברכו והיא לא תצלח ותקצר
 וקלל במלכו ובאלהיו . אם יוכיחנו במכאוב על משכבו
 יקוץ בתוכחתו . אם יביא עליו אימים את יי הוא
 מגדף . ואם לפעמים במצור ובמצוק תשועה יקראו
 ויבואם עד משבר בין המצרים אל יי ישענו עד
 יצטר להם והצילים . הנה בהיות להם הרוחה לבם
 יכבדו . בקום רשע מפסת מלכותו הפל נשכח כאלו
 דגני אדם פרתו ברית את מנת נצם שאל הרבה צמם
 פדות . לא יראו פן יקחם בציצת ראשם או ינהגם
 בכבדות . נסו יגון ונאנחה ולא יפקדו ליום שהוא ינבוע
 ליי יום צרה ותוכחה .

בצקת השם גשמי ההנה בכור הבריאה למוצק
 לנטע מיני הברואים וליסד אפני המצואים איש על
 דגלו באותות כרצונו יצאו ובצביונו נבראו — שומרים
 משמרת טבעם וסדר תולדותם בכל אשר יושת עליהם
 מאת יוצר הפל . וזלתי האדם לבדו הנה לסיגים . עשהו
 השם ברוח בינה כאלו הוא ציר וקדיש מן שמאי נחת
 בעבור מהנה לו לעדה על מציאות מלאכיו . והוא מן
 הבור יצא לשטן למרות ציני כבודו . וניפשט גם הוא
 בגדי בחינתו החמודות ולבש בגדים אחרים ומלבוש
 נקרי . בכל הכתוב בתורת משה עבד יי כי כל אשר
 עשה אלהים והנה טוב מאד ויצר לב האדם רע מעוריו
 מעשי יי כלם נכוחים למבין לולי האדם קלל את

השורה כי השחית את ברכו על הארץ וסבל את מעשי
 ידיו. ואני ידעתי — אין זה רק ממדני תבל פָּרְשׁוֹ
 רשת לנגליו. משמני הארץ הציבו משחית ליד מעגליו.
 האדמה הארוכה ברב לקחה ולקלה את כחו. בסלק
 שפטיה מדיחנה בשפתי ידים. בכשפיה הבבים קוברתו
 ומביאתו לידי צניות. רבו למעלה רצי האיש הזה
 חברים מקשיבים לקולו. צינים להם ולא יראו. מחול
 ירכיון חסאים ליי חרשים ואננים למו. אודיעה נא אותם
 מי הוא זה ואי זה הוא העולם אשר עליו השליכו את
 יתקם. אודיעם את כחו ואת גבורתו למען יכירו הסוק
 הוא הרפה ואם הוא כרי לסמך עליו.

העולם בגנו יסן רעוע. פָּרַץ נופל מרבה על
 העומד. ברום מצויה ינועו אמות הספים. רום קמצא
 מקרקרת קירות הבית דא לדא נקשן. ועמה בן אדם
 על ברכה אמה עובר מחמיו מאז היית עד שובך אל
 האדמה. ואין לאל ידה להנצל מפחד מפלת ומזיקין
 ינקדו שם. בהם יוקשים בני בלעל. ופושעים יכשלו
 גם. ואם כמה פצמים צברת ואין פגע רע. כי צצור
 צצר יי בצד כל רום למען נסותך. ולא היה לך לב
 לבעת כי מנסה יי אלהיך אותך. מה תעשה בהוציא
 השם הרום מאוצרותיו גדולה וסוק מפרק הרים. כי
 יקום יי בהר פָּרָצִים. ברוחו הקשה יגהס בצבחה
 מקצר. משגב חומות וסל גגיו לארץ. אם כל בסן ועפל
 יקחהו אפל. איך תבטח אחרי נפלים בפרכות הנתוצות
 אשר אמה יושב בהנה. אנה פניך מצדות לנוס שמה ביום
 שהוא ואמה באשר אמה שם באסר מחלקי החרבה הגה הנד.
 וכי תאמר בלבבך אין טוב כי אם הקלם

אמלט בִּינְרֵפְתִי הַמַּצָּרָה לַפָּנִים מִמַּצָּרָה . גַּם שָׁם לֹא יָנוּחַ
 לָהּ מִפְּנֵי רוּחַ רָצָה . בְּנֶפֶל הַחוּמָה מַחֲתִינָה וְנִשְׁקָצָה
 בַּמַּחֲתִיּוֹת אָרֶץ . אֵיפָה מִפֶּלֶט לָהּ אִם מוֹסְרוֹת הָרִים יִרְגְּזוּ
 מִפְּנֵי פֶסֶד יֵי מַצָּרָתוֹ יְנוּסוֹן . מִה יוֹצִילָה גִלְגּוּל מַחֲלוֹת
 אִם הַשָּׁתוֹת יִהְרֶסוֹן . וְאִם יִקְחָהּ לִבָּהּ בַּחוּר בְּטוֹב בֵּית
 מוֹשֵׁב בְּסִגְיֵי הַסֵּלַע . מִה יִסְכֵּן לָהּ כִּי תִשָּׁם בְּסֵלַע
 קִנְיָה אִם רוּחַ נֹסַע מֵאֵת יֵי מִשְׁבֵּר סִלְעִים . אוֹ כִּי מַעֲוֹן
 אֶתָּה יִסְדֹּת מַעֲוֹז בְּנִקְרַת הַצּוּר — אִם הַצּוּרִים נִתְּצוּ
 מִמֶּנּוּ . מִה הִרְנוּחָה כִּי תִקְרָה בְּסֵלַע מִשְׁכָּן לָהּ בַּקָּצָבִי
 הָרִים מִכּוֹן לִשְׁבֶּתָהּ פָּעֻלָּה בְּיוֹם כָּל הַר וְגִבְעָה יִשְׁפֹּלוּ .
 מִה בָּצַע אִם בְּגִבְעוֹת בֵּית מְנוּס כּוֹנֵנוּ יָדֶיהָ אִם הַגִּבְעוֹת
 יִתְקַלְקְלוּ . וְאִם לִבָּהּ יִשְׁאַף לֵאמֹר : אֲשַׁכֵּנָה בְּאַחֲרִית
 יָם לֹא אֵיכָא בְּהִמִּיר אָרֶץ בְּנֶפֶל מְגִדְלִים — מִה יוֹשִׁיעֶנָּה
 זֶה בְּהִרְצִישׁ הַשָּׁם אֵת הַיָּם וְאֵת הַיִּבְשָׁה וְצַבֵּר בָּיִם
 צָרָה וְתוֹכְחָה וְנֶאֱצָה .

שָׁמַע נָא . נִבְצָר מִדַּעַת . אֶתָּה וְרַצִּיָּה הַיּוֹשֵׁבִים
 מוֹשֵׁב הַבְּטָחוֹן הַכּוֹזֵב . אֲנָשִׁי מוֹקֵשׁ הֵמָּה אֲסֹר אֲשֶׁר
 רוּחַ רָצָה יוֹם מִהֲיָמִים יִשְׁאַף בְּאֲשֶׁר לֹא תִדַּע אֶתָּה
 וְקִנְיָנֶיהָ כְּנוֹס עֲלֵיהֶם הָרוּס . הַאֲחֵרִי זֹאת תִּיחַל נִפְשָׁהּ
 בְּשִׁקָּר נִסְכָּה לִיגַע עֲצָמָה בְּמִה שְׁסוּפוּ לְכָלוֹת הָרוּס
 וְנִמְצְאוּ מִצְטָר עַל עוֹלָם שְׂאִינוּ שֶׁלָּהּ . וְאִיךָ תִּיגַע
 לְחֹשֶׁב מִחֲשָׁבוֹת לַעֲשׂוֹת בְּזָהָב וּבַכֶּסֶף . מַצָּשִׁים וְנִסִּים .
 בְּרִגְעַת קֶטֶן קְרוֹב אוֹ רְחוֹק יַעֲזוּבֶיהָ אוֹ תַּעֲזוּבָם . וְרִים
 יִבְלָעוּהָ וְאִישׁ אֲסֹר יִקְחֶם . יִיבֹשׁ מִמוֹנָה אִישׁ נָדָרִי .
 וְאוֹלִי לֹא כִאֲוִי וְלֹא מִחוּק . וְאִיךָ שִׁיְהִיָּה אֶתָּה וְהֵם —
 הַנֶּפֶשׁ וְהַרְכוּשׁ — יִתְדִיּוּ בָלֶם יְכַלִּיּוֹן . אִם בְּשָׁנַת הַיּוֹבֵל .
 אֲחֵרִי חֲשׁוֹנָהּ . וְדִי בְּזֶה אָרְכָּא בְּחַיִּים וְזֶה וְצֶדֶן בְּפִי

הטבע הנהוג, ואולי שנות מספר קרבו נאמתיין —
המה שארית סיף. ואולי לא חדש ולא שבת אף יום
או ימים, ואולי כמצט רגע נצא עליך קצף מלפניי. כי
כי קץ כל בשר באלפים מן האנשים בכל ההמון הרב
מוצר לא בביר. כי תראה היום סל גדול מאד מאד
מקץ שבצים שנה והנה כלם פגרים מתים. ואם
בגבורות שמונים יחדיו יסופו גאבדו מן תחות שמכא
אלה. כי מצנת המלך היא יגוע כל בשר — אין נקי.
פן יאמרו מקבצים קבוצת הכסף: ידנו רמה, באספם
מחמדי תבל וקניניה. יי צנה במשפחה האנושית כשאר
הטי לשמיד מצוניה.

ואחר שכן יסד המלך יי. להיות כל הונה נפסד.
ותנאי התנה עם מצשה בראשית. להיות כל מתחיל
כלה וכל חדש בלה — אמת: המדה שנה אין צול
בחקו. אם ישנו הכל בכוס אחר כעבר באדוניו.
כל אפיא שוין אין משוא פנים לפניו. למנות המקרית
נשבר לבי. לפנצים רעים בלתי משפדים פלצות
בעתתני. לחדושים קשים לא תקדם ידיצה לנפלים
צרה החזיקתני. יש שילין בקר כפתו רעננה יאחזהו
השקץ ואל יראה בעפעפי שחר. יש שישקב בריא
אולם בטרם בקר איננו. יש שיחשב לשכן בטח בדרך
רענן בהיכלה בעד הסלון נשקפה המנות איזה דרך תוכל
לכנס במעונתו. ובאה ולנה בביתו ובחיקו תשקב.
יש שישקים בבקר בחור בארזים והתהלך בחוץ
לסבלותיו ואולי מדי צברו אבן מקיר תרץ גלגלתו.
או יפל בעד השקבה. או תשטפהו שבלת מים. או
תאכלהו אש. או במלחמה ירד ונספה. או חמת המלך

תמיתתו בלא צתו . או פגיעת השוטה תתקצר ימיו .
או חץ יעוף יומם . או יריבון אנשים והנה איש את
רעהו — ויצא לריב להשביית מדון . ונכה ומת בשנגה
שיצאת . או אולי פתאם לפתע יחוש בראשו או באסד
מאבקיו וקרהו אסון עד שיפוט היום.

העל אלה לא ידאג הדואג, זה הצני בקומו שאנן
ושלו ויחג סגיו . בצדדים יקרהו אבדון וקמת מבית
תענוגיו . בבקר ילדיו ירקדון ובנותיו ישררו . לצת ערב
והנה בלטה וצקת שבר יעוצרו . בבקר עליו תרנה אשפה
אשתו ונצקו עליו גילו . ולערב אהבו ילילו . בבקר
קשוש בביתו והשמחה במעונו . ולערב יגלו שמם
עונו . בבקר משתה בביתו במשתה המלך כל שלחנות
מלאו, אוכלים ושותים . לערב קסא דהרסנא ניד הדמע
בשר תמותה ודחי מתים . בבקר יציץ וישיש בגבור
גאות לבש . מתנשא לאמר: אני אמלך אהיה חובש .
ולערב ימולל ויבש . ומה חפצי בביתי לגור או
להשתקע אם השם ישימנו למפגע לי . אם נבראתי
לנגע ולקלון . כאלה היום, רעות רבות וצרות — שנאתי
אני את הסיים . אם לסבל תמיד חלי ומכה יצרני
יוצר האדם — מדוע קדמוני ברבים . אם להיות כל
ימי מכאובים עשאני עושני — טוב ממני הנפל . אם
השם חפץ בדאי בשש צרות שבקה ושקעה . למה
לא מרחם אמות . אם הנסלתי לי ירסי שוא ולילות
צמל למה לי סיים.

ני לן דמיתנין במות נכל . והסי לא יתן אל
לבו ונפשו עליו לא תאכל . מה יתרון לאדם ידיו רב

זו כי ירגיו ארץ מקומה ושולם בים צירים למצן
 רבות העשר והקבוד . מצתיק הרים לבנות גזית מקום
 מנוחתו . למצן ספות הנה מרעיש לבנון וטור פרותות
 ארזים למפלס ולמקלט מרעם ורעש מבית לשדרות
 למחסה ולמסתור מזרם ומקטר . כאלו זה האיש מלפני
 יי הוא בורח . השבח ענות אל אשר חטאו לו . ברצות
 יי לפקד את צון יושב הארץ ובצעם בראש כלם .
 בבא את להשליך אבנים גדולות מן השמים אבני
 אלגביש על גב איש תפלנה . מחיצה שלברזל אינה
 מפסקת . אין מנוס מלפניו ביום אפו . ולא תצדקנו
 חומת ברזל הקרקה . ובלעדי זאת כמות כל האדם
 ימותון אלה . כדרך כל הארץ גם הם עדי אובד . הול
 באלפי וקב נאשר הגדיל לעשות עמנו פה לסדש פני
 אדמה בסנים חדשות בגין מפאר היכל גדול מקדש
 מלך . מה יתרון לבונה בשמים מעליותיו יבנה אתהן
 גזית חל וחומה אבני שיש טהור וגבולו אבני חפץ .
 או בית עבדיש מבטחו גודא רעוזה כספה בכרם . אם
 דל ואם פשיר גם שניהם כאחד המה יאבדו ומעשה
 ידיהם יבלום . הבונים חרבות למו יאבד וזכרם המה .
 מסת אבן ראיתי מסיע אבנים . חוצב כהר שחצבו לו
 קבר . מצתיק צור מקומו . יובא בצור וישמן בעפר
 בבא יומו . לא נודע איו ולא נכר רשומו . בונה עולמות
 ומחריבן נשמו בתיהם , חרב בפף . אשר יחשף יצרות
 להביא בפסודות לעשות אני שיש . חלף הלך לו נתיב
 לא ידעו עיט . כל אחר לא השתכחת לה פעור מן
 אדרי קיט . אשר יחטב צצי ארזים . למת נתיבה
 במים עזים . בים דרך על פני תהום בכה . בצמקי

שאל הנה זה בא . אשר אדמו עצם מפנינים וכו
מגביש ורממות . נעשו גל של עצמות . השוכבים על
מטות שן לצפר ישקבו . הנותנים קנם בין דימה ובין
עש . כבגד יאכלם עש . האוכלים למעצנים יאכלם
התולצת . שבעים בלחם ישקעו בקרפה . לבושי מכלול
תדרות ילכשו . מתבסים בשלמה תדשה רמה תבסה
עליהם . נאוו לחיו בתורים יצלו עשבים בלחיו .
שפתותיו שושנים רגבים ישקון . פה מפיק מרגליות
ילסח צפר . אשר תהלתו מלאה הארץ ישוב מלא
מנוח רגב ונהיה לאבק . אשר לו מקצות הארץ יובילון
מנחתו — למנות יובל שי . הגונה הכנה והענגה אשר
נסתה לשבת בבתיים ספונים מעשה חרש וחושב . דור
דורים לארץ תשב.

האף על זה לא תפקח עיניך . עני ונכה רום .
התשבח יום עליך יצבר כוס מרורות ומטה . מבסר
אוהביך יורידוך מערש כבודך השכב אותך ארצה ושמוך
קארוך ובתיבה שוממה לאמה יכלוה מלמעלה . נדיך
לא אסורות — אין נודד בהם . ובגליה לא לנחשמים
הגשו — התפשט בין קיד בין ברנל אף כי יציגוה צרם
וצריה לבד תכריך בוך צרדא בר וזנא ליקרא דסני
והשליכוך באסד הפסחים . תסת היותך עליהם באסד
הפסחים . לא תשא מעט עיניך . כמצט רגע ורוחך
תשוב אל נדנה . הלא מוצר אז ראית המון רבה
סביבך נאספים . להסמינה בחורי צפר וכפים . לקברות
תוכל סחוב והשלך בגיא צלמנת בצמק הסגרים . ונהיה
בשוכם לקבר סגרה בגיך ובנתיך ידעו מצפוניך .
כל הון יקר אשר צמלת בו וגדלתו וחלק שללך בקרבם .

הדברים הנקראים . כל מחמדי צין ומטמוני מסתרים .
אשר בחשך יגלו . כל זקר אשר אצלך מהם ורצה
צינך להראותם למחמדי בטנה . החוצה יוצאו לציני
השמש במקום רואים . כל טמון לצפוני אשר הסתרת
שם בימי המעשה בחשאי נחדיו יבזו ביניהם בקולי
קולות . ואם יראו בשלל איזו חמדת שכייה תגדל
תגרא בין אחיך בעודך יושב בצמק הבכא . זה יאמר :
כלה שלי וזה יאמר : כלה שלי . וכל הקודם זכה .
יום מותך יצצקו . מרה יאנקו . כאנוק חלל . ומחרתו
יגילו בסלקם שלל . ואם לכבודך במותך נמנינו שחורים
מבחוץ הלא הנה מבפנים בלבותם פצמר יהיו . הרביית
הבכי כי אחרת ללכת בית מועד לכל חי . הגדלת
השמחה כי תורישמו בתים מלאים כל טוב . נתת
שמחה בלבם מאז בחרת הסתופף בצלמות . ישישו כי
ימצאו קבר נכון לה צורך לבלות שאול בבור תחתיות .
והאבן גדולה על פי הבאר כי אמרו יורשיך בלבם פן
ינחם האיש כי עוב לאחרים חילו ועלה מן הארץ ישוב
לביתו ונלחם בנו . יוסיף שנית ידו לאסוף פזורי קניינו
לקחת ממונו מידי כל הנוגעים בנחלה והיינו לתרפה .
ונקרא זה אל זה ואמר : עתה הבה נתחבמה לו לבל
יצא עוד ממקומו ולא יוסיף עוד קום . זאת עשו .
לקטו אבנים גדולות אבני מעמסה ושימו עליו גל אבנים
גדול . ושכן תחתיו בתוך העמק עד בלתי שמים לא
יקצו . ונאנקנו על הארץ נאריך ימים על ממלכתו
אחריו . ושנות סיים ושלום ימן השם ויחזר וימן לנו
עוד כל ימי הארץ .

ואם פן אפוא במי אני בוטח . אם בנים — לא

אֲמוֹן בָּם. מִי לִי לְמוֹשְׁעוֹת בְּיוֹם צָרָה. אִם בָּנִים גִּדְּלֹתִי
וְרוֹמַמְתִּי — הֵם פָּשְׁעוּ בִּי, מִי אֲתִי בְּמִצּוֹר וּבְמִצּוֹק.
אִם צֹאצְאֵי מַעַי לִזְרֹךְ יִחְשְׁבוּנִי — מַה תּוֹסִילֹתִי בְּצַמִּי.
בְּרֹאוֹתִי יִלְדֵי עָצָם מַעֲצָמִי בְּלִבּוֹתָם תִּמְיֹד כָּל הַיּוֹם שְׁמִי
מִנְּבֹאֵץ — עַל פְּרִי בֶטֶן לִמָּה אֲרַחֵם. אֵת אֲשֶׁר טִפַּחְתִּי
וְרִבִּיתִי יִסְבוּ עָלַי רַבִּיו. מַה לִּי עוֹד לַעֲצָבִים וַיְמִי
מִכְּאוֹבִים לְהִנָּחִילָם יֵשׁ לְהִשָּׁאִיר לָהֶם אֲחֵרִי בְּרָכָה
וְהִמָּה בְּכִלְיוֹתָם כֹּלָה מְקַלְלֹנִי. אֵיכָכָה אוּכַל לְסַסֵּר אֵת
נַפְשִׁי מִכָּל טוֹבָה לְתֵת לַבָּנִים לְמֵלֵא בְטָנָם וְאֵלֵי יִחְשְׁבוּ
דָּע. לִמָּה אֲצִיל מִפִּי כָּל חֶלֶב וְכִסִּי וְטָכְסִי לְהִשְׁמִין
לֵב הָעָם הַזֶּה בְּעִגְלִי מִרְבֵּק וּלְבָם לֹא נָכוֹן עָמִי. אֵיךְ
אֶדְאָג בָּמָה שְׂיָבֹא אֲחֵרִי, יִכְבְּדוּ בְּנֵי אוֹ יִצְעָרוּ, וְהֵן
בְּעוֹדֹנִי חֵי מִמָּרִים הֵיוּ. לִמָּה אֲצַטְעַר בָּמָה שְׂיִהְיֶה דָּהֶם
בְּלִכְתִּי אֶל בֵּית עוֹלָמִי אִם יַעֲלוּ שָׁמַיִם אוֹ יִרְדּוּ תְהוֹמוֹת,
וְהֵם שׁוֹמְרִים לְבַקֵּר יוֹם מוֹתִי. תִּקְנֹתָם מִפֶּח נַפְשִׁי וְאֶכְדֹן
גּוֹפִי — לְמַעַן יִירָשׁוּ אֵת אֲשֶׁר בְּעִנְיִי הִכִּינוֹתִי לְתוֹעֲלוֹתָם
וּכְבוֹדָם. וְאֲנִי בַחֲלוֹתָם לְבוֹשֵׁי שָׂק. וּמִדּוּעַ יוֹגִיוֹן נַפְשִׁי,
בּוֹגְדִים בְּגִדּוֹ, וְאִם הִמָּה כֶּשֶׁר מִבְּשָׂרִי. זֹאת וְעוֹד
אֲחַת: אֵיךְ תִּדְלַף נַפְשִׁי מִתּוֹנָה וְדַמְעִי יִצְרַף בְּמִטָּה
אִם תִּקְצַר יְדֵי מֵאֹסֶף אֲלֵפִים וּרְקֻבוֹת כְּאֹסֶף בִּיצִים
עֲזוּבוֹת לְהוֹרִישָׁם. אוֹי לְעוֹלָלִים אֲשֶׁר מַעֲלִיָּהֶם רָעִים,
הֵבֵל יִהְיֶלוּ יִקְצְרוּ וַיִּכְסְלוּ לְאֶבֶד קִנְיִן כֶּסֶף אֲשֶׁר כִּנְסֹתִי
לִי, וְאוֹלֵי לֹא יַעֲצְרוּ כְרוֹחָם לְבִלְתִּי הִשְׁחִית הֵכֵל. לָכֵן
אֶמְתִּי: אַךְ שְׁלוֹם וְאַמֶּת יִהְיֶה בִימֵי יְתָר שְׁנוֹתֵי.
וְהַבָּאִים אֲחֵרֵי יִרְבוּ בְּכָר אוֹ יִסְגֹּר עֲלֵיהֶם הַמִּדְבָּר בְּנֵאוֹת.
דָּשָׂא פֶר נִרְחַב אוֹ בֵּית הַשְּׁלַחִין מִקּוֹם נְהָרִים, יְאוּרִים
אוֹ תְהוֹ יִלִּיל יְשִׁימוֹן הֵכֵל שְׁנֵה אֲצִלִּי. חֲלִילָה לִּי

מַעֲשֹׂת טוֹבָה לְמִי שֶׁאֵינוֹ יוֹדְעָהּ. לְדָרֵשׁ טוֹב לְמַבְקֵשׁ
רָעָתִי, לְגַמֵּל חֶסֶד לְשׁוֹלְמִי רָע. אֲנִי אוֹהֲבִי אֶהְבֵּה, לֹא
אֶפְרִישׁ בֵּין הַיּוֹתֵם כְּחֵי וְרֵאשִׁית אוֹנִי אוֹ נְכָרִים מֵאַרְצִי
רְחוֹקָה כְּאוֹ אֵלִי. מִכַּבְדִּי אֶכְבֹּד וּבֹוֹנֵי יִקְלּוּ. אֲשֶׁר יַעֲמֵד לִי
לְמַחֲסֵה וְצִוְּרָה בְּצִוְּרוֹת אֶמְלִיךְ מֶלֶךְ קָלִיל הוּא בְּהַדְרִי
מַעֲשֵׂה יְדָיו אֲחֻקֵּק בְּקִירוֹת לְבִי קֹל גְּמוּלָיו הֵלֵא
בְּסִסְרֵתִי כָּלֵם יִכְתְּבוּ לְבַלְתִּי יִשְׁכַּח מִפִּי וְרָעִי. וְאֵת
אֲשֶׁר חָטָא לִי אֶמְחֶנּוּ מִסִּסְרִי, אֶסִּירְנוּ מִגִּגְדֵי עֵינֵי. דּוֹרֵשׁ
דְּמִי תַסֵּת רָדְפִי טוֹב אוֹתוֹ אֶצְמִית. לוֹ יֵשׁ חֶרֶב בְּיָדִי
אֲשַׁסְּעֶנּוּ כְּשֹׁפֵעַ הַגָּדִי. לוֹ יֵשׁ לֹאֵל יְדִי לֹאכֵד בּוֹזֵי
שְׁמִי עַל לֹא חָמַס בְּכַפִּי שְׂנוֹתִי בְּרַק חֶרֶבִי לְהַכְחִידֵם מִגּוֹי.
אֲתֵם רָעִי שֶׁאַהֲבָה נִפְשִׁי, זֹאת עֲצָתִי הַהוֹגֶנֶת לִי
וְלָכֶם, צְרִפְתִּיהָ בְּכוֹר הַנְּסִיוֹן בְּאַרְצִי מְכוֹרְתִי. הַעֲבֹדָה
בְּמַעֲבָה הָאֲדָמָה יִצְקֶתִיהָ בְּחֻנֵּי בְּיוֹם שְׁקָדְתִּי לְזֹלָה. חָדְלוּ
לָכֶם מִן הָאָדָם, כֵּלֵה בַחֲבָה אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ יִצְדּוּ חֶרֶם. כֹּל
גֹּבֵר אֲשֶׁר יִדְרֹכּוּ נִסְתָּרָה יִחְבֹּשׁ פָּנָיו בְּשִׁמּוֹן לְהַכִּין מִשְׁחָתוֹ
וְאֵל יִנְדַע לְאִישׁ. כֹּל אִישׁ יִמְלֵא טֶרֶף חֲרִיו בְּמַרְמוֹת
וְחוֹף, כֹּל הָאָדָם כּוֹזֵב. סוּרוּ מִנִּי דֶרֶךְ חֲבֵרְתֵם, מִצִּוְּדִים
נִחְרָמִים בְּרֵאשִׁיתָהּ אֶמְצָעָה רִשְׁת פְּרוּשָׁה וְאַחֲרִיתָהּ מְרָה
כַּלְעֲנָה. כֵּלֵה הַגִּלָּת שְׁלֹמִים, הִטּוּ מִנִּי אֶרֶץ מִרְמָתָם כִּי
כִבְדָּה מָאֹד. עֲצֹרָת בּוֹגְדִים הִמָּה בְּקֶרְפָּם לְדָמִים יֶאֱרָבוּ
וּמְחוּץ תִּשְׁכַּל חֶרֶבָם. בְּחֹן שְׁפָתַיִם לְשׁוֹנִם יִחְלִיקוּן
וְלִהְלֹךְ בְּגִוְהָ הַסֵּלֶשׁ יֵאמֶר גֹּבֹוֹר אֲנִי וְלַעֲבֹד אֶת יְיָ
הַגֹּבֹוֹר בְּגִבּוֹרָתוֹ יֵאמֶר: הַכְשִׁיל כְּחִי. וְאֵם יִקְרְבוּ אֶתְכֶם
הוּא לְהִנָּאֲתֵם. אִם טַעֲשִׁרוּ יִקְנְאוּ לָכֶם קִנְיָאָה גְדוֹלָה.
וְאִם תִּרְוֹשְׁשׁוּ יַעֲלוּ לְאֵידְכֶם יִשְׁחָקוּ. גּוּרוּ לָכֶם מִפְּנֵי
חֶרֶב הַיּוֹנָה הַמַּעֲוֹסָפֶת עַל פָּנֵינוּ. רַבִּים חֲלָלִים הִפִּילָה

בכנפות הארץ הליו הנשמה אשר אברהם יי. נשמו
פנותיה מלב חלל וכבד פגרי האנשים הפושעים זה
בזה. אל תשענו בקנים — בננכם סתירה, גם לא
באחים — הם אוחים וחוחים. אל תאמינו ברע — רעה
הוא מבקש ולבו יעשה און. אל תבטחו בצלף, צלף
עונו סיהו. אל תסמכו בקרובים קרבות יחפצון. הנסמך
בהם כסומך ידו אל הקיר ונשכו הנחש. אף כי יקראו
קרובים — רחוקים הם בכליותיהם. זאת עשו וחיו,
איש לגופו יצור ולעצמו יאמר חזק ונתחזק בעד עצמנו
ושוא תשועת זולתו. אין אצלי דרך נכון להנצל בצדי
מיד מוקשי הזמן להמלט בצפור מפח מרמותיו וכוס
הפרצלה בידו רבים שחו. אין טוב כי אם לברח
ממעונותיהם בברח ממעון תנים. לנוס מהם בנוס מן
הארנה ביער. אף כי טוב לחסות בהם מבטח באדם.
כי הם לארץ ההטבה ילקדון בסבלי אדם. ברבוי
החסדים בצבותות אהבתו ימשכו יבאו בקרית לא יופר
לא ירעו ולא ישחיתו. ראיתי אני בפירים שואגים
לטרף — נער קטן נוהג בהם. נמר ודב שכול — עוללים
ישחקו בהם בצפור ועל ברביהם ישעשעו. איש
מקאובות — דר עם נחש בכפיפה כי יקריב לו חמאה
ותלב בספל אדירים. נבזה נחבל אישים — הוא ונמר
אוקלים באבוס אחד. הארי ואת הדב ילחכו בקשרו
בלב נמס כלחף השור, על גבהם ירפב ועל במותימו
ידרף. אכל בני אדם ארורים הם אין מתבוללה להשען
בהם. כל אשר תיטיב להם ירעו. כל עוד תוסיף לתת
להם כבוד יוסיפו סרה. כל שתחשב להעזר מהם
תושד. בעת תדמה: יעמדו נא ויושיעוך — יגדו בך.

אָנא, עליזי גאַנתי, סורו נא מעל אַהלי האַנשים
הרסוק מאד הנזרו מעקב בַּשָּׁמַם. פֿנו וסעו לָכֶם הַמִּדְבָּר
דֶּרֶךְ לא עֵבֶר בָּהּ אִישׁ. בַּחֲרוּ לָכֶם לִשְׁכֵּן חֲבֵרִים
בְּשׂוּבָה וְנַחַת מִקּוֹל עֲנֹת יִשְׁמַע תָּמִיד בְּקֶרֶב הָעַמִּים.
תִּשְׁלִי בְּאַרְץ מְלֹאבוֹת מְרֻגֶשֶׁת פּוֹעֲלֵי אֶנָּן. וּלְעַתָּה הָאֵכָל
תֵּיטֵב לָכֶם אַרְוַחַת יָרֵךְ וְשִׁלְנָה בָּהּ מֵאֲשֶׁר אֵל עִיר
תִּתְּקֶנּוּ לְזִבְחֵי רִיב. בָּאֵהֳלִים תִּשְׁבּוּ בְּאַרְץ צִיָּה אֵהֵל בַּל
יִצְעַן בִּישִׁימוֹן דֶּרֶךְ וְהֶאֱמַת וְהִשְׁלֹם לא יִמוּשׁ מִתּוֹךְ
הָאֵהֵל. טוֹב לָכֶם מֵלֹא כֹף נֹסֶת בְּאַרְץ מֵאֲפִלְיָה לא יְגֹר
בָּהּ בֶּן אָדָם מִמֵּלֶא חֲפָנִים עֹמֵל בְּתוֹךְ הַמּוֹן עַמִּים רַבִּים.
אַל תִּסְחָנוּ אֶת פְּנֵי הָעִיר שֵׁם הִרְגִּיעָה לִילִית — שִׁכְנוּ
עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר בָּרְכוּ יי. וּבְעוֹד אֲתֶכֶם הַשְׁלוֹם
מֵעֵבֶר נוֹגֵשׁ — עֲבֹדוּ אֶת מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ. וְשִׁבְתֶּם
וּרְאִיתֶם וְשֵׁשׁ לְבָבְכֶם לְאַחֵר זָמָן בָּמָה שְׂאוּלִי בְּרֹאשִׁיחוֹ
יֵצֵר לָכֶם. זֹאת צִצְתִּי הִנְעוּצָה וְהַסִּדְמָתִי בִלְבָבִי זֶה
כִּמָּה כִּבְרִי שִׁקְטָה לְעַצְמִי. אֲזִכִּי אֲסִנְתִּיהָ וְלֹא אֶרְפָּנָה
עַד שְׁאֲבִיאָנָה לְתַשְׁלוֹם בְּמֵאֲמֵר קְדִישִׁין בִּינָם מְחַקְרֵי
אַרְץ. אֲצִרְפָּנָה לְמַעֲשֵׂה בְיוֹם הַיָּיִם יי לִי מֵעַצְבוֹן
וּמִלְגֹּז. זֹאת הַצִּלְתִּי מִיוֹשְׁבֵי תֵּבֵל אֲרִיֹת שׂוֹאֲגִים.
זֹאת תִּשׁוּעָתִי מִחֶרֶב מִפִּיהֶם. זֹאת קִנּוּסָתִי צְדִי עַד.
עַל מִי בְּטַחַת אָדָם בְּלִיעַל אִישׁ אֶנָּן. כִּי הִרְאָה
יּוֹצֵר עֵינֵי רַבּוֹת וְלֹא תִרְאֶה. נוֹטַע אֶנָּן אֲזִנִּים בָּרָה לָהּ
לְשִׁמְעַ לְלַמֵּד לִירְאֶה אוֹתוֹ וְלֹא תִשְׁמַע. סִי הִבִּלָּה
בְּחִשְׁקָה תִּתְהַלֵּךְ. וְלֹא תַחֲוֹשׁ בְּהִיוֹתָהּ מִגִּשְׁשׁ כְּצוֹרִים
קִיר פֶּן תִּגָּף בְּאֶבֶן בְּגִלָּהּ. וְכָל יָמֶיהָ עַל אֲדָמָתָהּ
בְּאִפְסֵל תִּתְהַלֵּךְ בְּאֵין עֵינַיִם בְּאֲשֶׁר יִמָּשֵׁשׁ הָעוֹר
בְּאִפְלָה. וְלֹא יִרְאֶת מִצּוֹר מִכָּשֶׁל סִתְמָתִים בְּדֶרֶךְ

פון ג'המה יתגבפו כגליה . באַננים קשובות בגראף בורא
 את הכל נמאטס אַנייה משמץ מורים יורוף מעשה יי
 תמיד לא יחשו באין אמר ואין דברים . בעשות יי את
 האותות לעיני העם שייכאו מלפניו . בהראותו כבוד
 מלכותו לבוואים השפלים . ואת יקר תפארת גדלתו
 לשוכני אדמת עפר . לתת לסתאים ערמה אשר לא
 ידעו דרך יי יתבוננו בה בינה . מאת יי היתה זאת
 להשמיצנו קולו ליסרנו . ואתה איש הבליעל לא שמת
 לבך לדעת מה זה ועל מה זה . נתתי כמחריש . מה
 לך פה ומי לך פה למחזיק ולמעוז לך זולתי אלילי
 בספק ומסכת ובהך . אלה אלהיה אשר התהלכו לפניך
 ונמלך לפניהם . כי בהמה שמן חלקך והמה יתנו מאכלך
 בריאה . אוי לך עור וצינים יש . ונה לך האות כי
 אראך טועה לקחת רע בטוב והנקלה בנכבד . עד אשר
 תחשב הנמלים גמלים . ורמש הארמה סוסים מיננים .
 והנזוב ושרץ העוף — הנשר והפסס והעונניה . מחשב
 האדם כעץ השדה וצל ההרים אתה רואה באנשים .
 הלא כה דבריה כי תבסר בקננים הפחותים עד גדלו
 אצלך . יקרו בעיניך . עליהם שבת מאחרי יי ותעש
 לך אלהי כסף ואלהי זהב ניי אלהים אמת השלכת
 אחרי גוף . ואם יפתוף מהמלות כי תראה הממלאים
 בתייהם כסף . יעשו להם בנפים פרודות מלמעלה יגביהו
 עוף באשר יראה הנשר . ונטילי כסף תרפינה בנפיהם
 כי אין בהם נודד כנף . לא תבהל באלה . הנה יום
 בא והיה כעם ככהן . כמלך כהלך . ערם יצא מבטן
 האדמה וערם שב עשיר ורש . לימים הבאים חלום
 אחד הוא . והענין אצלי בתינוקות של בית רבן לעתות

הפנאי בקיץ בתוך צהרנים משחקים ברחובות עיר.
פונתם לשום עליהם מלך מקרבם. והיה הנער אשר יבחרו
בו יהיה להם למלך יקבלו כלם את על מלכותו באימה
רבה ובמוראים גדולים. וגם הנער שהוא תועה בעצמו.
יתברך בלבו, ששלה לגדלה. ישער בנפשו שהצליח
למלוכה. ורם לקבו ושיכח: אם הוא קבוד מתמיד או
צחוק עשה לו אלהים. עוד מעט בעבר המנחה בקום
המלמד ממשכב הצהרנים. תחת גערתו כם מאותה
ההנה אשר המה עושים. בחורנו יבהלם לבא לפניו
אל הלמוד. יפרדו איש מעל אחיו מהמצמד שהוא
שנים במדרגה בקראשונה. כן מנהג המנות להשוות
בין בני חלוף המצליחים אשר החזיקו בעשר שחקו
בו כצפור. תנה עיני לבך לי זכור תזכר מה חלקם
מכל הדמיון קרע הזה ביום שתכלה היום וגשם אין
לעשות מצשהו כמאז. בספק הידבק מאוס, ואם מחוט
ועד שרוף נעל תבח מכל אשר לך. ביום שהוא תתנחם
על מה שעבר. יום אין עצה ואין תבונה לתקן את
אשר עוית אותו וקלקלתו. יחידתך שסת. נפשך
הרגת בלא חרב ובלא חנית. לא ישאר לפניך אז
בלתי אם גויתך ואדמתך.

אשאלך והודיעני: הביען כי תצבר כעפר כסף
ועפרות וזה לך כל אבן יקרה מסדמת — אין אלהים
כל מזמותיה. התבטח על משענת הקנה הרצוץ הזה.
כי חשים וזה מחסך ובכסף נסתרת. היקח מקנה נסוף
משען ומשענה לזקף כפופים לסמך גויה נדבאת מרב
ימים. או מצץ רקבון מטה עז לחולה ולנשברת בתססם
בו בכף ירץ. בהשענם עליו שכבים יהיה. כן המקמון

וקנן העשר לכל הבוטחים בו. ראיתי בחיי רבים אשר
 אתנו, עודם חיים — בוטחים בחילם. מהמונם ארץ
 רעשה. ומשאונם צמודיה יתפלצון. מגאונם צמודי
 שמים ירופפו. גזרו גזרות לבנות ולנטוע בארץ מדבר.
 לצקר נטוע. להפך ים לבישה. וארץ ציה למוצאי
 מים. וממחרת הובד גשמים. ושפל רומם. והיה ענינם
 כמראה חולמים נוגי ממועד בתנומות עלי משקב. ששון
 ושמחה ישיגו והקיצו בנפש ביקה והנה חלום. ישובו
 לא על, כשהיו בטרם תפל עליהם תרדמה. כל מחשבותם
 כחלום חזיון לילה אשר אין לו שחר. כל אשר
 גזרו אמר בלילה דברים הדברים בטרם יבא המרקה
 בעוד השמש לבא. והנה מנור עשן ולפיד אש אשר
 עבר בין הגזרים האלה. בטלו הגזרות הן אחת מאלה
 לא תקום ולא תהיה. אין מספר לגדודי הסבות בהם
 תשמנה הצלחת האדם כהרף עין. כמה רבים יש למקום
 לאבד מהרה שלומם וטובתם. כדור לעוף יתעופף
 כבודם גז חיש כצפור לנוד יחד מהם. ראה גם ראה
 איך אבד העשר שהוא בענין רע. בלילה היה גדול
 בים ובבקר כטל משקים הולך. ואולי בדרך לא ישוב.
 ואם קאלה רבות ראית כה נכה נפלאתי איך לא סרף
 מלכת אסר כפיוניה יבהלוד ועודך מחזיק בם.

זה הענין אשר נתגלגלו בו הדברים רעה חולה
 וגדולה היא. מצטות הנה כמוה בבגידות הזמן לרע.
 שיפקד הענין ממחזיקו באמצע חיו ללא דבר. בהמנע
 טוב מבצלו בטרם ימות בלא עתו ללא סבה גלויה.
 כי נאסף אדם הון עתק ובחצי ימיו יעזבו. ולא ימצא
 בו צון אשר חטא בו יקשע גבר להקסיד ממונו.

הַמַּלְלִים הָאֵלֶּה עָצְמוּ מִסֵּפֶר בְּכָל הַפְּאוֹת . וְתַמְלֵא
הָאָרֶץ אוֹתָם . שָׁבַט אֱלֹהִים צְלִיחָהּ לְהוֹרִיד עָלֶיךָ מִבְּטָחֶם
בְּקֶרֶב שְׁנוֹתָם . יֵשׁ בִּימֵי צְלוּמֵי יֹאכָל וַיִּשְׁתֶּה בְּעֶסֶד
שְׂרֵי הַמְּדִינוֹת — לִזְקֻנֵּי לֹא תִמָּצֵא יָדוֹ דִּי פֶת חֲרָבָה
לְשֹׁבֵר כְּעִבּוֹנוֹ . יֵשׁ בְּנֻעֻרָיו אֲרָגְנוֹת יִלְבָּשׁ . רִבִּיד הַזָּהָב
עַל צִנָּאוֹ . בְּשִׁיכְתּוֹ יִלְבָּשׁ קָלְלָהּ וְעַל צִנָּאוֹ נִרְדָּף .
יֵשׁ שִׁישׁ בְּבִימֵי בְּחֹרָיו עַל מִטּוֹת זָהָב וְכֶסֶף מְרֻבָּדִים
עָרְשׁוֹ וְתַחֲתָיו יֵצֵעַ רִמָּה בְּבִיר הַעֲצִים מְרֻבָּשׁוֹתָיו וְכֹר
נֶרְתֵּב צְבָעִים וְרִקְמָה פִּסְתָּ לְרֹאשׁוֹ . אֲחֵרֵי זִקְנָתוֹ תִּכְלֶה
פְּרוּסָה מִן הַכִּיס מוֹכֵר אֶת כָּלִיו עַל פֶּת לֶחֶם לְכַלְכֵּל
שִׁיכְתּוֹ מִדְּלִית אֶסֶר . וּבְלִילָהּ לְעֶסֶר יִשְׁכַּב עַל גִּבִּי כֶרֶס
וּמִרְפֶּסֶת . מֵאֶפֶס כֹּר אוֹ כֶּסֶת . לֹא יִשְׁכַּב בְּפִאֲתַת מִטָּה
וְלֹא בְּדִמְשֶׁק עָרֶשׁ . אֲבָל הָעֵבֶן מְרֻבָּשׁוֹתָיו וְתַחֲתָיו סִדּוּרֵי
חֶרֶשׁ . וְאֵין אֶתְנֵן יוֹדֵעַ לָמָּה זֶה — בְּלִיתִי הִרְצוֹן הָאֱלֹהִי .
עַל אֵלֶּה הָמוּ מִצִּי . כִּי אֲרָאָה אֲנָשִׁים הוֹלְכִים לְתַעֲמֵם
וְהוֹמֵן קָרָא צְלִיחָהּ מוֹעֵד לְמַעַר בְּגִלְיָהֶם בְּלִי פֶשַׁע .
כִּי אֲרָאָה יְלָדֵי יוֹם טָמְנוּ פֶּת . אֲנָשִׁים יִשְׂרָאֵלִי לֵב יִלְכְּדוּ —
נָחַם יִסְתֵּר מִצִּינִי .

וּמִזֶּה כַּעַן נִמְרַב בְּרֹאשׁוֹתֵי בְּנֵי בְּלִי שֵׁם קוֹפָאִים
עַל שְׁמֵרֵיהֶם יוֹשְׁבִים עַל סִיר הַבָּשָׂר וְשִׁקְבֵי אֲדִינָרֵי
הָאוּמָרִים שֶׁשֶּׁכְּלָם וּנְרִיזוֹתָם הִנְחִילוֹם כְּסֵא כְבוֹד מְרוֹם
עַל שְׁכִנְיָהֶם הַנוֹאֲשִׁים . בְּשִׁגְיֵי אֱלֹהִים הִחֲלַק הַזֶּמֶן מִכְּבוֹדוֹ
לְבָשָׂר נָחַם . בְּשִׁמְיָם יִתְסַתֵּן בּוֹ וְתִהְיֶה בְּהֶפֶץ . עֲצִלָּה
תִּפְּסֵל עֲנִיּוֹת . וְנִצְעֲלִים מִחֲסוֹר כָּל דָּבָר . רֵאִיתִי מֵאֵלֶּה
אִמֵּר וְגִזֵּר: אִם הָעֲשִׁירִים הָרֹאשׁוֹנִים עָתִידִם גַּם לָבוֹא
חֵיל . כִּי יַעֲרִי וַיַּעֲרִי וַיַּעֲרִי בְּרִכְיִי הַתּוֹעֲלֵת יוֹם וָלַיִל .
וּבְזֶה נִצְחָה לַע הַגְּזֵרָה וַיִּתְּנוּהָ לְמַחְרָאוֹת . אֵף אֲנִי אֶעֱשֶׂה

זאת . ויותר מהמה הזה מקום אתי ויכלת עצום לצאת
בעקבותיהם . ואם בנרוע נטויה אמץ פחם מאד צשו
להם מפספס פתבונם שם ושאר . אעשה כן גם אני
לכת אמץ הזה פי שנים ברום אלי . פמוני בקה .
ככתם פחי רצוא נשוב . ואולי אוסיף אמץ לסבל צמל
נטנח לשוט בארץ אי זה הדרך ישכן רנח ונעלה עד
אעלה על בומתי עשר מרום קצו . ובסוף דבריו לשקר
ישבע . חי סרעה . אם לא באשר דמיתי . כן היתה
בתקמתי . כי גבונותי הצל הצלתי . בפריצותי כי רבה
אף צשרתי מצאתי און לי . אליכם אישים נשמה
גבורתם היו לגשים אסנה דעי לרחוק ולקרוב אענה
חלקי . זאת הממשקה הוציאה רבים מן העקר לחפא
על יי דברים אשר לא כן . לאמר : לחם עצלות — לחם
עני . ולחם וריווח — לשד השמן . ולא יי פעל כל זאת .
ואין העשר והקבוד מלפניו . למתבשרים לשחר לטרף
לא נתנה ארוחת תמיד . לשפלי ידים והנזאש אין
הברכה באסמיו . זאת הטענה אסו שבחי יי ליחס
לעצמם בינה ותרה בקבו ותיכא הוספת למו . מרו
ועצבו את רוס קדשו בקברא משבשת להגדיל ערפם .
והאמת עד לעצמו על פניהם יבויבם . במה וריווח
ראינו ידיהם ריקניות ואם יום ולילה לא ישבתו .
ובמה ראינו עצל ידיו תביאינה את אבני השפה . במה
ראינו יד חרוצים בכה . ובמה מתבשרים להם געשו
ארבות בשמים . במה נזאשים מלאו אמתחותיהם אכל .
ובמה יודעי ציד אין הפת בסלם . יי מוריש ומעשיר
או צת ופגע יקרה את כלם . ואם אענה : נכון הדרך
יציבא מלמא . שניהם באחד טובים . יד חרוצים מעשיר

בְּחִמְלָתָאֵי עֲלֵיהֶם . הַתְּחִלָּה וְהַסְּרִיחוּת זֶה נֶאֱמָר וּמִתְקַבֵּל .
 מִן בְּמִינוֹ, עֲנִי הַגֶּפֶן בְּאִשְׁפָּלוֹת הַפֶּסֶר . זֶה יִתְּנֶנּוּ שִׁגְגָּה
 חִבְרוּ וְזֶה יִמְלֹא חֶסֶד רַעֲהוּ . אֲשֶׁר אֵדָם עוֹ לוֹ כֶּם .
 אֲשֶׁר הָאִישׁ שֶׁיִּבְצְרוּ וְהוּא בֶן חֶסֶם . אֲשֶׁר שָׁאֵל
 יַעֲקֹב בְּעוֹרָו וּבְשִׁכְלוֹ יִהְלֹל עַל דְּבַר אֱמֶת .
 וְיִתֵּן כֵּעַ מִכָּל מַה שֶׁנִּכְרְנוּ בְּעֶשֶׂר כִּי יִדְעִי
 קִנְיָן יֵשׁ לוֹ בְּסִנִּים מִהַמְּעֵלָה הַגְּדוֹלָה לִירְאֵי יְיָ וְלַחֹשְׁבֵי
 שְׁמוֹ . הַרְדִּים מְנוּחַת הָאֶרֶץ דָּבֵשׁ יָדִים לָצֵת מִצָּא .
 הַמְּדַקְדָּקִים לִנְגָע בְּקִצְהוֹ לְאַחֲזוֹ בְּזִנְבוֹ לְהַשְׁתַּמֵּשׁ מִמֶּנּוּ
 בְּהִכְרַחֲתִי לְכַד . אִישׁ לְפִי אֶכְלוּ שְׂאֵרוֹ וְכִסּוֹתוֹ וְעֶרְכִּי
 אֲבִידָה אֶלְהִי וְהַיּוֹתֵר יִסְרִים . וּמִזֶּה הַצָּד קָרְאוּהוּ
 הַמוֹשְׁלִים סֵלֶם הַמַּעֲלוֹת . וְהַיּוֹם הַזֶּה יִדְרֹשׁ עֲמִידָה
 כְּרִצּוֹנָה . וּמִכָּל הַחֲסִידִים וְאֲנָשֵׁי הָאֱמֶת לֹא תִגַּע בּוֹ
 יָד . בְּיָמִים הָאֵלֶּה אֵת הַזֶּהב וְאֵת הַכֶּסֶף לְבָנֵי כְּלִיעַ
 לְמוֹרָשָׁה . וְהַיִּשְׂרָאֵל בְּלִבּוֹתָם לְעֶרְכֵיהֶם אֵין יָדָם מִשְׁגָּח .
 הַגְּדֹלָה וְהַמְּפָאֶרֶת נִתְּנוּ בְּיַד רָשָׁע . וְהַשֶּׁבֶר לְבָרָא
 אֵת דְּבַר יְיָ . הַזֶּמֶן הָאֶחָד נִתֵּן הַסֶּכֶל בְּמִרוֹמִים רַבִּים .
 וּבִשְׁאֵט בְּנֶפֶשׁ יִגְרַע מִצִּדִּיק עֵינָיו . צַר וְאוֹיֵב הַזֶּמֶן הַרְעָה
 הַזֶּה חֲשָׁקָה נִפְשׁוֹ בְּרַע מַעֲלָלִים . וְכָל יֵשׁ לוֹ נִתֵּן בְּיָדוֹ
 לְהַשְׁבִּיעוֹ מִכָּל אֲשֶׁר שָׁאֵלוּ עֵינָיו . עַל כֵּן יָרִים רֹאשׁ .
 וְלִקְדוֹשׁ יְיָ יִתֵּן הַמְּהוּמָה וְהַמְּגִעָה לְרַב . עַל כֵּן יוֹרִידוּ
 לְאֶרֶץ רֹאשׁ . הַעֲנִיק צִוְּאֵרֵי הַנִּבְלִים כֶּסֶף בְּאִשֶּׁר יוֹכְלוֹן
 שְׂאֵת . וְאֲנָשֵׁי מוֹפֵת יִשְׁלַח בִּיקָם חֲזָם אֵין כֶּסֶף . הַיַּעֲמֵד
 הַלֵּב בְּהִרְאֻת הַשְׁתַּמֵּת הַסֶּדֶר הָאֵלֶּה בְּאֶרֶץ . בְּהַשְׁתַּמֵּת
 מִטְּבַע גִּזְרֵת עִירִין הַפִּיכָת אֶרְעָא וְהַפִּיכָת מִלְתָּא . גִּזְרֵת
 יְיָ הִלָּא הִיא כְּתוּבָה לְהִיטִיב לְטוֹבִים וְהַמַּעֲבָטִים אֶרְחוּתָם
 רַעֲהוּ תִבָּא עֲלֵיהֶם . וְעַתָּה יִשְׁלִי אֱהָלִים לְשׁוֹדֵדִים .

ולתמימי דרך אין שלום בניהם . בטוחות למרגיני
אל בתיהם שלום מפסד . ולנוצרי בריתו פסד ופסת
נפח . דרך רשעים צלחה . ודרך צדיקים המכשלה תסת
זיהם . בית גאים — בית נכון . ונה שאנו . והאיש
ענו מאד ירדפוהו שואה ומשואה ואת נהו השמו .
שפלי אנשים את מלכים לכסא . ואדירי כל חסץ בשפל
ישבו . עקדים על סוסים ירכבו . נבזים ושפלים בצבים
ובפרדים . ושרי המעלות ברגליהם ירמסו ארץ ואיש
משענתו ידו לכד מרב דלות . בלילה השבע לעשיר
הנבל איננו מזים לו לישון . ואנשי השם יקוננו על
משכבותם ושנה לא יראו לכלות פד הקמח וצפתת
השמן . הרשע מרבה דאגה כי הרבה נקסים . ורודף
הצדק רבות אנוחותיו כי הוא רש אין כל . עשיר רב
מעשקות לשד ולקפן ישחק . לא יחוש כי יקר השער
ולא ידאג על דבר הפצרות . ויושב תהלות ישוב בך
וילם מפני עניו . לבו דני ודמעתו על לחיו מאין
לחם ושמלה . תמותתהו מגנת לב ושבך רום . כל
רוחו יוציא . מרבה נקסים עם צון ופשע ונסא . אוהביו
רבים יחתו מריביו . וצדקות אהב מצדו קרסליו . אחיו
שנאוהו ולא יכלו דברו לשלום . רעה מזאת העשירים
הנסאים האלה בנפשותם . כפי אשר יגבה עשרם תשפל
ענינתם . כפי שירבה תקפם ימצטו כחמיהם . כאשר
יצלה עד לשמים יקלסם . נדבתם יורדת היא למטה
לארץ . ואוהביו צדקה וקבוד אשר נדבה רוחם אותם .
כל אשר ימטו לפם נכון ביי . מני הדרך הנדיבה
לא תטה אשורם . כי אולת יד העשיר לא ירבה עשות
מוסר ואהבת חסד ברבות הטובה בכל אשר יש לו .

וצדיק מט — במעט אשר אתו ידבנו לבו והוא על נדיבות
 יקום. בן מנהג הזמן לא סר ולא יסור באשר אבותינו
 ספרו לנו וצינינו הרואות מהיותו מקרקר קיר ושוע.
 משפיל יקרים עדי ארך שופך בוז על נדיכים בחמה
 שפוקה, מגביה שפלים עד מרום בשמחה ובטוב לבב.
 לא ינוח עד יתן מאני רשע. שלמים וכן רבים יעשו
 לו כנפים ידא על כנפי רוח. ותם וישר הוא מכלה.
 סרים מרע יאסר בונקים מוסרות ומטות. כגלי חסידים
 ישים בסד. ונדבדיהם בכבלי ברזל. על כן אמר:
 מה נפלא משל הנדמוני. הזמן ישלח חפשי הזבוב.
 ויתן הנשר בכלוב.

הרעה הזאת ואם אמנה אאנח עליה תמיד הנה
 שבתיה ביותר קשה ממנה. אם מעי רתחו לנדבדי
 עולם — קצרי יד סתו ויבשו. יחרה לי עד מות, כי
 עתה יתפך להם לאכזר. נששתי את דבר הממון
 ונדאגתי כמה שהוא יותר יקר בעיני אלהים ואדם.
 הסירותי הפעם הנה מלבי מפני חדש הוצאתיו מקרבי.
 עליה מאנה להנחם נפשי נתקו מרשי לבבי בהשטות
 טמא והזבוב, והיה כצדיק ברשע לסבל מצוקי ארך.
 עם קדוש — רעים המתאזים תאנה רעה, לשא חרפת
 אדמה, מכותיה ואת תחלוואיה. לא נפר שוע מנבל.
 לשוט שוטף כי יעבר. ולא השלם במיני המדע לפני
 הנסיל, ללהב אש אוכלה. אהה יי, איך יחיד יקרא
 קהלה, מקרב עמים רבים נותר לבדו לסגלה. וחלה והיה
 באסוד האדם לפגעי הימים כמטרה לחץ. נפלאתי איך
 שודר יבאנו עד בואו בכלח אלי קבר אשר אי אספר
 בלעזריו. מדוע נתן השם כח בזמן לגעת אל עצמו

וְאֵל בָּשָׂרוֹ . וְלָמָּה הִשְׁלִיטוּ הָאֱלֹהִים לֵאכֹל מִמֶּנּוּ . אֵיךְ
 אֲשֶׁר יַעֲלֶה בְּהָר יִי יַעֲלֶה הַכֹּוֹרֶת עָלָיו . הַיּוֹרֵד בְּמַעֲמָקֵי
 הַסּוּדוֹת מִי יוֹרִידֵהוּ אֶרֶץ . הַשּׁוֹלֵם אֶמְכַּתוֹ צְרוּפָה מִי
 שָׁלַח אֵל הַמַּקְרִים . בְּעוֹשֶׂה נִפְלְאוֹת מִי עֹשֶׂה שְׁפָטִים .
 וּמִי לֹא יִתְמָה בָּמוֹ אֱלֹהֵי . יוֹדֵעַ דַּעַת עָלְיוֹן לֹא יִדַּע
 מֶה יֵלֵד יוֹם וְשָׁמֶר כִּגְלוֹ מֶלֶכְד . גְּבוּן לֶחֶשׁ לֹא יָבִין
 אַחֲרֵית הַנֶּעֱצֵם . שׁוֹמֵר הַרוּחַ לֹא יִשְׁמֵר מִפֶּחַ יְקוֹשׁ .
 רוֹאֶה בְּעֵינָיו אֵיךְ לֹא יִרְאֶה מֶה דִּי לְהִי . שׁוֹמֵעַ אֶמְרֵי
 אֵל לֹא יִשְׁמַע מֵאַחֲרֵי הַפְּרָגוֹד אֵינָה פְּרָעוֹת בָּא לַעֲוִלָם .
 וּבִמְהָ יִנָּדַע אֲפֹא יִתְרוֹן תְּמִים דַּעִים עַל הַעֲדָה
 הַרְעָה . אֵין בִּינָה נִדַּעַת אִם לֹא שִׁינַּע הָאוֹמִיּוֹת בְּטָרִם
 תְּבֹאנָה . אִם לְשִׁבְט אִם לְחֶסֶד יָבִין וַיִּשְׁמַע לְאַחֲוֵר
 תּוֹלְדוֹת הַנִּמִּים בְּטָרִם תַּצְמַחְנָה .

וְאֵלֵי הַשְׁמָוִי הַנִּקְלָה וְהַנִּכְבָּד בְּדָבָר הַזֶּה הַחֲרָשְׁתִּי .
 אֲבָל בְּרֵאוֹתֵי הָאָדָם הַגָּדוֹל מֵאַחֲוֵי לְכַבֹּד וְלִתְסַאֲרַת
 יָמָיו מִכְּאוֹבִים וְהִיָּה כֵךְ וְנֹעָה . יָמֵי שְׁגִי סִינִי בָלָם אוֹ
 רָבָם יָמֵי עֲנִי רַעִים . יִרְדְּפוּהוּ שׁוֹאֶה וּמְשׁוֹאֶה . בְּגוּפוֹ
 יִבְקַמּוּנוּ כְּתִירוּהוּ נִגְעִים . הַרְדִּיפוּהוּ שְׁכוֹל וְאֶלְמוֹן .
 וְאַשְׁתּוֹ מִשְׁכָּלָה נַצְקָה . בְּבָקָר קוֹל פְּסָדִים בְּאֻזְנוֹי
 יִשְׁמֹעוֹת יִבְהִלּוּהוּ . וּבַעַת הַצְהָרִים תִּרְוַעַת מִלְחָמָה .
 הַנֶּזֶם גָּדַר בַּעֲדוֹ וּבַעֲדוֹ כָּל אֲשֶׁר לוֹ לְבַל תַּגַּע בּוֹ שְׁלֵנֶת
 הַשִּׁקֵּט וְהַסִּיִּים וְהַטּוֹב בָּל קָרַב אֵלָיו . וְלַחוּטָא אֵין עֵיף
 וְאֵין כּוֹשֵׁל . אֲשֶׁה לֹא תִשְׁכַּל יוֹלֶדֶת שֹׁשֶׁה בְּכָרִם אֶסֶד .
 בָּשָׂרוֹ לֹא עָלָיו יִכָּאֵב . מִשְׁמוּעָה רַעָה נָכוֹן לְבוֹ בְּטוֹם .
 מִלֵּאכֵי שְׁלוֹם אֵלָיו יִבְאוּ . יִתְּנוּ אֶמֶר הַמְּבִשְׂרוֹת . וְהִיָּה
 דָּשׁוֹן וְשִׁמְן בְּשִׁמוּעָה טוֹכָה מֵאַרְץ מֶרְחָק . שְׁלוֹם אֶהְלִי
 מִשְׁתָּה וַיּוֹם טוֹב . שְׁתִּין הַלּוּלִי וְלֹא הַלּוּלִים לִי .

על בן משתוסח עלי נפשי כי מרו קריתי . אי
 שמים, בארזים נפלה שלקבת והיו לבצר . והאזוב הולך
 וגדל והיה עלהו רענן . ארי סבל על גבו משא לעיפה
 ועל שקמו מטות עלו . והשוכל בשריונו יתצל בפריץ
 סיות ימן מחי קבלו . לויטן בסקה העלה . הפנינים
 הגדולים נאחזים במצודה רעה . ידגי רקק שאננו לא
 שמעו קול נוגש . הנשר הגדול רב הנוצה ילכדהו
 ציד הרמאי במשכו ברשתו ונלכד במצודתו . ונהדויפת
 והעטלף אין דורש ואין מבקש אותם . איככה אוכל
 וראיתי ברעה הגדולה הזאת מאתרת . יודע במפלא
 ובמכסה מושל ביראת אלהים לא יראה בטובה . ורשע
 וקסיל לא עדה עליו שחל . נח"ת ונר"ח חלק אדם
 רשע, שמ"ה ובז"ה על גורל הצדיקים . מי זה אשר
 נחמני מעצבון לבי לדמי אדמה נחמס ארץ . מי חכם
 יודע להשיב אחור ימינה מהשחית ויזהר מבלע . מי
 האיש הברא יצטר אל אלוה וירפאה מזה הנגע וחלי
 רע . מאן חכים למעבד הכי ?

ואם בן נהג שבעולם, מקרה אחד לכל משכיל
 וקסיל . הם ורשע נגעה בם יד יי . לקמה לא אלף
 בעצת רשעים למען ייטב לי בעבורם . אם שומרי
 משמרת הקדש פקדת כל אדם יפקד עליהם, מדוע ממושב
 לצים יפקד מושבי . אם הם וישר לא יצרוני, מדוע
 אטרח נפשי להבין ולהתענות, ולמה זה צום אבקרהו .
 אם דורש טוב ורודף שלום אויב ירדפו, לקמה לא
 בשרירות לבי אלף ונצבר עלי מה . אם טוב נחסד
 ירדפוני עד השקרים ופילוני למשואות, מה לי אהבת
 חסד ונענע לכת עם אלקי . אם המןפירים את יי אל

דמי להם מסבל צרות ולא פוגת מנשוא תלאות, מה
בצע כי אתם דרפני, מה יושיעני זה. מה יועילני אם
צדק לבשתי כשריון נאעט במעיל קנאה בהוללים.
אם הצדיק אובד בצדקו או ישרים נכחדו, במה אדע
כי אינש על זה בעדן גן אלהים הסיים ונשלום, והנה
שקרי. אם צדקתי לא ענתה בי ביום מחר בעבר סופה.
ולא תצילני מפח יוקשים כי יבא רגז, מה המופת
כי במותי ארצה פני אלהים להתענג מזיו כבודו.
ומה האות כי אעלה בית יי לרחץ הליכי בנהרי נחלי
דבש וחקמא. אם הזמן יניף ידו על חכם וקסיל בעזים
רוחו, מה יתרוני כי אחכם מכל האדם. אם יש תקנה
לפסיל ושקר לאויל תוחלת לפתי אהני לה שטותה.
למה אפשע בעצמי לנוד שגתי מציני לדעת אי זה
מקום בינה. אם אשר יתהוללו בבית שמתגעון כרחובות
יורידו ריכם על וקנם שלום ושקטים לא סצמו נסיון.
מה לי להעמיק בסלגות חקרי תושיה ומומה להנחילני
יגון נאנחה לבד. מבוכות הללו עכרו שארי בזמן
תחולף ולא עצרתי כס להנה. הנה לבי חלל בקרבי
פאלו נקב בבית חללו. במעט עליו אבד נצחי ותוחלתי
מי היתה לעולם: תמות ישרים פנחם. זה העלכול
בלה בשרי בימי צדני, עליהם ישבתי משומם. בתחלת
הציון צמדתי מרעיד לפשר מלתא משתא לה ממריש
לדעת. יגצתי ולא מצאתי טוב משתיקה על בן נאלמתי
דומיה ימים רבים. זה הדבר אשר עליו שוממתי מפני
יצמי לחמס הזמים. ותפעם רוחי לנבלותם כי רבה
היא. נפלתי בבור עמק והנה במחשף ציוני. פעם
אאחז בזה ופעם מזה לא אנוח ידי. אתמה בררף המחקר

קִהְתָּעוֹת שְׁכֹר מְחוּץ לְפָנִים . אָשׁוּב אֶתְפֹּלֵא מִלְּפָנֶיךָ
וְלִחְיוֹן כְּאִישׁ נִדְּהָם אֶלְכָּה וְאֶשׁוּבָה .

אֶחָדִי נִפְלְתִי קָמְתִי , שָׁבַח וְתִהְלֶה לְמִקְיָמִי מִעֶסֶר .
אֶחָדִי שׁוּבִי נִקְמְתִי , יְהִי שֵׁם יְיָ מְבָרֵךְ . אֶחָדִי אֲמַשֵּׁשׁ
בְּצִהְרִים רָאוּ נָא כִּי אֲרוּ צִינִי . עֲקָרְתִּי בְּדָרִים .
בִּינֹתַי בְּסָפְרִים . מִצָּאֵתִי כִּהֶם תִּנְחֹמוּת אֵל . טַעֲנוֹת
בְּרוּרוֹת . מִמְּלִמְדֵי הַשְּׂבִלְתִּי . הִמָּה יִנְחֹמוּנִי . תְּשׁוּבוֹת
לְאִנְשֵׁי צָדֵק הִנִּיחוּ לְעִיִּי . עֵינַי נִפְשִׁי מִהֶסֶפֶק הִזָּה .
בְּמַחְשָׁבִים הוֹשִׁיבֵנִי וּמִן מְרִבָּה וְאִין פֹּתֵר אוֹתוֹ אֵלִי ,
עַד הַשְׂגָּתִי אֵת אֲשֶׁר רִבֵּפְתִּי אֶחָדִי , עַד שֶׁמִּצָּאֵתִי אֵת
שְׂאֵהֶבָה נִפְשִׁי . וְזֶה פִתְרוֹנוֹ . גְּלוּי וְנִדְוֶעַ מִדְּבָרֵי חֲסִידֵי
עֲלִיּוֹן בְּזֶל הַכּוֹתֵבִים אֶמְנָה תוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה , שְׂאֲדוֹן
הַנְּבִיאִים נִסְתַּפֵּק בְּדָבָר זֶה , שְׂאוֹל שְׂאֵל הָאִישׁ הַמִּקְדָּשׁ
אֵת פִּי יְיָ , מִפָּנֵי מָה צָדִיק — וְכַע לוֹ וְכוּ' .

וְתְשׁוּבוֹת חֲכָמֵינוּ , הָרֵאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים , חֲלוּקוֹת
בָּזֶה , וּבִמְקוֹמוֹת חֲלוּקִים לֹא רָאִי זֶה כְּרָאִי זֶה , וְהַשְׁנוּה
לְכֻלָּם הַמְּסַבֵּם בִּינֹתָם : הַתְּחִלָּה גְּמוּל שָׁבִים וְשׁוֹכְבִים
בְּשָׁנֵי עוֹלָמוֹת שְׂבָרָא אֱלֹהֵינוּ . חֵק נָתַן בְּעוֹלָמֵנוּ זֶה
לְגְמוּל רְשָׁעִים בְּמַעַט הַזְּכוֹת אֲשֶׁר בִּינָם , בְּחִיּוֹנוֹ מִשְׁלָם
לְהוֹן מַעַט צָרִי , מַעַט דְּבִשׁ , לְמַתֵּק מְרִירוֹת וּמָגֶם . כִּי
אִין הַשֵּׁם מְקַפֵּס שְׂכָר כָּל בְּרִיָּה , מוֹנֵעַ מִרְשָׁע בְּרָכִי
הַתְּשׁוּבָה בְּמִכְמַי הַזֶּהֱב וְרַב פְּנִינִים , פֶּן יֵרָאֶה בְּעֵינָיו
וּבִלְבָבוֹ יִבִּין וְשָׁב . אִם בְּחִיּוֹתָם כָּלָה שְׁלוֹם אָמֵר יְיָ
לְרְשָׁעִים , בְּאַחֲרִיתָם הִמָּה לְמַלְחָמָה . אִם מִתּוֹקָה שְׁנַת
הַעוֹבֵר אֵת פִּי יְיָ בְּרֵאשׁוֹנָה , הִלֵּא יִדְעָתִי מָה תִּהְיֶה
בְּאַחֲרוֹנָה . אִם שְׁנוֹתָם בְּנֻעִימִים בְּחִיּוֹתָם , בְּמוֹתָם מוֹתָרָם
מִן הַבְּהִמָּה אֵין . אִם רְשָׁעִים יֵאָרִיכוּ בְּרַעְיָתָם , אֶחָדִי

צדי אובד, לבד אשר אכלו עוֹדֵם בְּשֵׁר וְלֹא רוּם — הִיא נִחְלָתָם, וְלֹא יִנְחָלוּ עוֹד בְּסִי בְּשָׁרִים, הֵם יִקְחוּ חֵלָקָם וְלֹא תוֹסִיף עֵינָם לִרְאוֹת טוֹב. אִם הִמָּה יָמוּתוּ תוֹלְצָתָם לֹא תָמוּת. וְאִם יִכָּבֶה שְׁמֶשֶׁם אִשָּׁם לֹא תִכָּבֶה, אִשׁ לֹא נִפְחָה, אִשׁ הִיא עַד אֲבִדוֹן תֹּאכֵל. וְהָעוֹלָם הַשָּׁנִי לֹא יִדַּע אָדָם שָׂרְכוּ וְתִפְאָרַת רוּם עֲנִיּוֹ לֹא עָלָה עַל לֵב אִישׁ. וְאֵין קֶצֶה לְאוֹצְרוֹתָיו, אוֹצֵר כָּל כְּלֵי חֲמָדָה. לֹא יִשְׁעֲרֶהוּ לֵב רִחַב, וְלֹא יִגְבִּילֶהוּ מִצִּיב גְּבוּלוֹת. עֵין לֹא רֵאֶתָהּ הַטּוֹב צֶפֶן בּוֹ יִי לִירְאָיו וּלְחוֹסָיו גְּמוּלָה כְּמַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם. וְהָאֱלֹהִים נָסָה אוֹתָם בְּעוֹלָם הָרִאשׁוֹן לִרְאוֹת הַנִּעֲמָדוֹ דְּבָרֵי הַתּוֹרָה שְׁמוּרִים בְּלִבָּכֶם לְהַרְבּוֹת לָהֶם מִתֵּר וּמִתֵּן בְּעוֹלָם הַמְּנוּחוֹת. נִמֵּן יָמִי שְׁנוֹתָם הִנֵּה בִדְאָגָה וּבְשִׁמּוֹן וַיְהִי חַי צָרָה חַיִּיהֶם, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִסּוּרוּ מֵאַחֲרָיו אֵל מוֹל אַחֵר לְשַׁפְּעַת מִי מְנוּחוֹת בָּהֶם טָבָעוּ אוֹהֲבֵי לָנוּס. וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב, יָאִי לָהּ עֲנִיּוּתָא לְבַל יֵצֵא עֵתָק מִפִּיהֶם מִרַב כָּל. וְיִמֵּן לָהֶם הַסֵּלֶךְ אֶת פֶּת בָּגָם דְּחֻקָּה וּמִימֵיהֶם בְּמִשׁוּכָּה, שֶׁלֹּא יִהְיֶה צָדִיק גָּעוּב. וְאִם צְלִיָּהֶם עָבַר עַת נִקְשָׁה וְרָעָב, לְמוֹצֵר שְׁמוֹר לָהֶם לֹא יִחְסְרוּ כָּל טוֹב. כָּלְלוּ שֶׁל דָּבָר: מִכָּאֵן אֲצִלִּי רֵאיוֹת נְכוֹנוֹת וְנִגְמָנוֹת לְמָה שֶׁאָמְרוּ וְלֵל: אֵין אָדָם זוֹכֶה לְשִׁמְתִי שְׁלֵחַנוֹת.

עוֹד תְּמִיָּהָ אַחֲרַת גּוֹתְרָה בְּלִבִּי וּגְדוּלָּה הִיא אֵלִי. מְבָאֵר הוּא מֵאֵד אֵין סִפֵּק בּוֹ בְּכָל הַגּוֹיִם וְאֵין מִחְלָקָת בּוֹ בְּכָל הָאֻמוֹת: מַצִּיאוֹת שְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת. הַכָּל מוֹדִים בְּאֻמוֹנָה זֹה, צָדִיק וְרָשָׁע שׁוֹיִם בָּהּ. אִם בֵּן לְמָה זֶה תוֹעִי רוּחַ שְׁמוֹ סְנִיָּהֶם בְּסִלְמִישׁ מֵאֵנוּ לְשׁוֹב מִצָּרָם הַרְפָּה? מִי שִׁוִּידַע הָעֵת הַעֲתִיד לְבֹא אִיד לְעוֹלָם וּמְהֻלּוּמוֹת

נצפנו לעריץ. צת רעה היא ימיה ימשכו לסוף יומיא.
איך יפטה בנוצצות צין נחשת קלל וזהר הנספך ולהט
הזהב המתהפך מיד לזה. מבקר לערב, מאדון לאדון.
בצגל ובזמן קריב. אוי למוכרים סיי עולם בסיי שעה.
נחלת שפחה בצבור נעלים. ניהנו את הנלד המסכן
וחכם בזונה. החליפו זמן — שלוחו נצח, ולשלוש אין
קץ — בזמן דעוף יתעופף בנשר חש להתעלם מן העין.
כמץ גנבתו סוסה ברום יכרח, גם במעט שהוא לא
יעמדו באסת העלחות התועים בו, מקניהם וקנינם
הפחות גרמו מעט ואיננו. יגבהו בהכל וישפלו. יעלו
בתהו ויאבדו. ואם לאיש מהאנשים הזמן יתן דודיו
רצון יעטרנו. אהל אפדנו יטע בין ימים לגבעת
הלבונה. ולתגדיל ממשלתו אפריון עשה לו רפידתו
זהב לתת לו לציגי בני עמו הוד וקדר ונגד וקניו
קבוד. עד פה וצר פה תהיה רום אחרת אתו. יתחדש
בו רצון לתת פניו באיש שהוא לרעה. לא שער פה
האיש שהוא גם מתמול גם משלשם והוא יושב לבטח
אתו. אם התחיל גומר. נחתנו ויסחצו מאהל, לא
ישקט עד אם פלה. הזמן הזה נכל הוא ונכלה עמו.
במרמה לוקם ברכות כמתלהלה היורה זקים. קשר
קשר הן הוא משוש ברכו. לא יחשף שבט הנוגש
בו. לא יסור מהכות בראש או בזקן במטה אשר בידו
בשבט עברתו הפה ופצוץ. לא ישא פני אוהב ולא
סנן פני מידעיו. ממקדשיו החל ובקטן פלה. ומפתי
הזמן הזוים שוכבים. לא יעירום מנענעים כי כלם
ישנים. ולא יקיצום מוצנעים כי תדדמת יי נפלה עליהם.
דבר המפיר מומי הזמן ומרמותיו באזן אנשים.

להשמיצ ודונים לכל מאן דצריך . ויהתנשא הוא
 במשכיל שצניו בראשו כל עוד שישמע רע מנהגו
 ויתר תועבותיו עליו אימים, כל אשר נפירו אותם
 אליו יסוד פן ילכד בשחיתותם . והנכון החושד עצמו
 תמיד לא ישרה נפשו בו כי ישמע שקוצי הזמן העצומים
 והכבים תחתיו ירגז, פן ילפתו ארחות דרכו — יוסיף
 שנא אותו, נאנח לעינים משד רשעים פורץ גדרו
 ועולתה ידיהם תשלך אמת ארצה . ואולי ליראתו פן
 חטא גם הוא במסתרים תבכה נפשו הרבה בכה . והסכל
 לו חיה אלף שנים פעמים יקראו באזניו שבע ביום
 כל התועבות האל — לא ימיר עבדבורותיו . אותו שהיה
 הוא שיהיה, הוא ברשעו מתחלתו ועד סופו . לא יבצר
 הקדש מן הבית עד ויבולא בתריקתא . לא יתרפא נגעו
 עד יתן בעפר פיהו . לא ינסר בכל אלה מלכת אחר
 הבלי עולמו . ואולי יוסיף בו אהבה . אלה הם הלוקחים
 הססר לבדו לעונה ועל והובים ישענו . יבחרו לחסות
 בצלם מחסות ביי . כי יש לאל נדם למלאת כל אשר
 היה ברום . מה נפלא קשי העם הזה אבירי לב הרחוקים
 מצדקה ומכל האמת בימי בחורותם . גם כי ינקינו לא
 יחתו מאשר יראו בצניניהם לא יזועו כי יראו דבר
 יום ביומו זה תמורת זה: טוב ברע, סג באכל לזעף
 יי, וזה מות זה לשוט ימים פתאום . תמה אני למי
 שלא הורוהו הימים דבר חקמה ובינה, בהקפל צרות
 בו ובשכניו לפחות שפירו בני איש עד מה כבודם .
 אוי לזקן וקסיל שישוב בעולם עד כי ארכו לו הימים ולא
 יוסיף יצת להשיב שואלו דבר על העולם ומה שחו .
 אבוי לפני אם יזקין בארץ ורעה אדם טובל מקרים

קשים ורעים עם היותו בחשיבות ממעל ליתר העצמים אשר אתו בתבל. וגם בזאת לא תסור אנולתו ממנו. ומי ראה בזמנו בהמשכו הגבורים אשר מעולם בנה מרום הבדור שתולים ויכלתם במלכי האדמה באדמה כרעו הם ונפלו — וקשת גאותו לא יסג אחר. גדולי הערך אנשי השם נתנו בקרב ונמחקו ולא ישיב חרב המיתו אל נדנה. ולכן כתוב על ידי כבתינו ו"ל לנצח יצר הרע, אם יקצרו מנצחים, אמרו: אם נצחו מוטב, ואם לאו יזכר יום המיתה. כי באמת ואם כבו מלמנות הפגעים ההווים בעולם הכלה, היוצאים מלפני האלהים לקחת מוסר השכל מהם כבו המאדעים הנאים מאת יי הירודים מלמעלה לתת חתית בארץ, די במנות תוכחת, כנגד עשרת אלפים מהיותר קשים שבהם אין בכל התלאות עזה במנות, אין בכל המהומות קשה כשאל. לא יערכו זיקין וזנועות. ולא ישוו כה כל מיני רעות. ולזה כשעניתי דברי החכמים עליה, לא מצאתי בהם מאמר יותר כולל ממאמר אחד מיתם לאחד מסכמי ישראל, הנה בגלות מצרים, צוהו קלמרו בהפךדו ממנו באחרית דבריו ליסרו מוסר קים, מה שזה נסחו: "בני, שים המנות בין ציניף — וזה סוף דברי לך".

עמה ראוי לנו שזכור מאמר החכם באמרו: "המנות קשה מכל מה שלפניו ונך מכל מה שלאחריו". יום המנות כמה הוא קשה — ואחריו אל המתים קשה ממנו. אוי מיום דין. אוי מיום תוכחה. יום ישב לכסא שופט צדק כי יקראו לבא למנין הרוחות וכל הנשמות לפני מבקשי חשבונות רבים על דברת

בְּנֵי הָאָדָם . וְהִיא יִי לְדִין בְּעַל גְּמֻלוֹת בְּעַל יִשְׁלָם .
 כָּכָל אֲשֶׁר יִמָּצֵא כָּתוּב בְּסֵפֶר הַזְּכָרוֹנוֹת דְּבָרֵי הַיָּמִים :
 הַיְלֻדִים לָמוֹת וְהַמָּתִים עֲתִידִין לָתֵן אֶת הַדִּין . נִשְׁמַת
 כָּל חַי וְרוּם כָּל בָּשָׂר יִשְׁפָּטוּ עַל פְּנֵיהֶם כִּי יָבִיֵּא
 הָאֱלֹהִים בְּמִשְׁפָּט עַל כָּל נִפְעָלִים . הַדִּין לֹא יִקַּח שָׂמֶד ,
 לֹא יִשָּׂא פָנָי שָׂרִים , וְדָל לֹא יִהְדָּר כִּי יִסָּנֵן קוּלוֹ .
 תִּמְאַלְמָנָה שְׂפָתַי שֶׁקֶר וְטַעֲנוֹת עוֹרְכֵי הַדִּינִים לֹא יִצִּילוּ
 וְלֹא יוֹעִילוּ לַהֲגִיד לְאָדָם יִשְׂרָאֵל . מְקוֹם הַמִּשְׁפָּט שָׁמָּה
 הַצֶּדֶק . פְּעַל הָאָדָם — הִרְעָה וְהִטּוֹב — בְּפֶלֶס וּמֵאֲנֵי מִשְׁפָּט
 לִי שָׁקֵל יִשְׁקַל בְּאֵבֶן הַמִּלֶּךְ אֲשֶׁר יִכּוֹן מִשְׁקָלוֹ בְּאֲשֶׁר
 זָכוֹת וְהִנָּתוּ בְּמֵאֲנֵים יִשְׂאוּ יָסֶד , זָכוֹת וּמִישׁוֹר יִכְרִיעוּ
 בָּהֶם שְׁנֵיהֶם . מִה יִפֶּה מֵאֵד יִרְשָׁתוֹ , אֲשֶׁרֵי חִלְקוֹ עַל אֲדָמָה
 הַקֶּדֶשׁ , יִי הוּא נִחְלָתוֹ בְּאֶרֶץ הַחַיִּים . בְּגִינַת בֵּיתֵן הַמִּלֶּךְ
 יִחְיֶה וְלֹא יִרְאֶה מָוֶת . וְלֹא יַעֲבֹר עָלָיו עוֹד נוֹגֵשׁ .
 וְנִפְשׁ כִּי תִחַטָּא — עֲוֹנָה מַחֹל יָמִים יִכָּבֵד . עַד אֲזִרְעַ
 מִחֲזִיק בְּפֶלֶס מִקְנֶה תִּשְׁבֵּר . פְּעֻלָּתָה אֵל חִיקָה תִּשׁוּב , עֲוֹנָה
 תִּשָּׂא . יִשְׁטָפוּהָ גִחְלֵי זָפֶת , יִשְׁרָפוּהָ מוֹקְדֵי עוֹלָם , וְהִיא
 בָּאֵשׁ תִּאָּכַל , מִלֵּאכֵי מִשְׁחִית יִקְלְעוּהָ בַּחוּף בָּהֶם הַקֶּלֶע .
 הַנִּפְשׁ הַחוּטָאֵת הַשֶּׁטֶן יִנְפֹּץ מִלִּקְוֶה אֵל הַסֶּלַע . וּבְנֵי
 בְּלִיעַל אָמְרוּ נוֹאֵשׁ בְּעוֹד בָּשָׂר וְרוּעָם לֹא חִשְּׁבוּ . בִּשְׁלַח
 יַעֲבִירוּ אַבֵּי דָרֵי חֲשָׁבָנָא לַעֲתָת מוֹט כְּגָלִים , לֹא הִאֲמִינוּ
 אֲמוּנִים צְלִי תוֹלַע כִּי יִפְגְּעוּ בָּם נוֹשָׂאֵי כְלֵי הַשֵּׁם לַקַּחַת
 נִקְמָתוֹ מֵהֶם . לֹא הִבִּינוּ לְאַחֲרִיתָם בְּעוֹד רוּחָם מִבְּרַחֲמֵי
 עַל פְּנֵי תֵּבֵל בְּשָׂרָם . לֹא שִׁעְרוּ הַמַּתְעַנְּגִים עַל רֹב שְׁלוֹם
 כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים שׁוֹפְטִים בְּאֶרֶץ לְשֵׁלֶם לְאִישׁ כְּמַעֲשָׂהוּ .
 לְאֲנָשִׁים הָאֵל , פְּנֵיהֶם בְּחִלְמִישׁ , הַבּוֹטְחִים בְּחִמְדַּת יָמִים
 קָלוּ מִנִּי אֶרֶג בָּוִים לִיָּמִים אֵין קֶץ , לְאֲנָשִׁי תַּעֲנוּגִיהֶם אֲדָנִי

בם, השוכחים יום דינא נבא קטאם נטיר, אַחוּדָה לָהֶם
חידות לְכִלְבִּים צִי נָפֶשׁ לָבָם שָׁמוּ שְׁמִיר לַיּוֹם הַגָּדוֹל
וְהַנּוֹרָא — בּוֹז וְבוֹז לוֹ . הֵלֵא מִמַּשָּׁל מִשְׁלִים אָנִי .
הָעוֹלָם יָם גָּדוֹל וְרָחֵב יָדִים וְהָאָדָם סְפִינָה מְשׁוֹטֶטֶת
בְּתוֹכוֹ . מִתְקַנֶּת הַמְּלָאכָה . לֵית נָנֵר וְכֵר נָנֵר בְּחֶרֶשֶׁת
צֶץ נִצָּשָׁה כְּמַעֲשֵׂיָה . פּוֹעֲלֵי הַטֶּבַע בָּכֶם אֱלֹהֵי — הֵמָּה
בּוֹנִיָּה . קָלְלוּ יָפִיָּה . רַב הַחֹבֶל בָּהּ וּמְהִיגָה רוּחַ אָדָם
בְּקֶרְבּוֹ . וּמִלְחִיָּה כָּחוֹת הַנֶּפֶשׁ, קָל תּוֹפְשֵׁי מָשׁוֹט .
וּמַעֲשִׂים שְׂבִינָה הֵמָּה רַכְלָתָהּ . זֹאת הַסְפִּינָה מִלְחִיָּה
מְסִיעָה מִשְׁפַּת הַיָּם, אֲשֶׁר הִיא נִקְדַּת הַלָּהָה, אֵל הַמֶּנֶת .
אֲשֶׁר הִיא נִקְדַּת הַשָּׁפָה הַשְּׁנִית . אֲרֹךְ הַדֶּרֶךְ מִהַלֵּךְ
שְׁמָנִים שָׁנָה, אֲשֶׁר הֵם הַסִּיִּים הַטְּבָעִיִּים לְגִבּוֹרוֹת . וְהָעוֹלָם
הָאֲחֵר, הַמְּדִינָה אֲשֶׁר עַל שְׁפַת הַיָּם הַשְּׁנִית, אֲשֶׁר אֵלֶיהָ
מִגִּמַּת הָאֲנִיָּה עִם אֲנָשֶׁיהָ . וּבַמְּדִינָה הַזֹּאת שְׂעָרִים
גְּדוֹלִים פְּתוּחִים לָיָם, וּמִבְּפָנִים קִצְתָם פְּתוּחַ לַרְנוּחָה אוֹרָה
וְשִׁמְחָה וְשִׁשׁוֹן, וְקִצְתָם אֵל מַעוֹף צוּקָה צָרָה וְנִשְׁכָּה
חֹשֶׁךְ וְנִלְקָלְקוֹת . וּמִלֵּךְ עָלֶיהָ מֶלֶךְ גָּדוֹל וְצָבָא עִמּוֹ —
יְיָ צְבָאוֹת שָׁמוֹ . הוּא וּבֵית דִּינּוֹ הֵם הַמְּשַׁגְּיחִים בְּסִחוּרָה
הַמּוֹבָאָה לַמְּדִינָה — הַטּוֹבָה הִיא אִם רָעָה בְּצִיגֵי אֲדוֹנֶיהָ .
זֹאת הַמְּדִינָה אֵלֶיהָ קָל בְּשֶׁר יָבוֹאוּ מִסּוֹף הָעוֹלָם וְעַד
סוֹפוֹ . אֵךְ הַדֶּרֶךְ אֵלֶיהָ רַב הַשְּׁבוּשִׁים וְהַסְּכָנוֹת כְּכּוֹכְבֵי
הַשָּׁמַיִם לָרֶב . כִּי הֵיכַל הוֹלֵךְ וְסוֹעֵר לֹא יִחָסֶה . אַרְבַּע
רוּחוֹת מְנֻשְׁבוֹת בְּכָל יוֹם מֵאַרְבַּע רוּחוֹת הַשָּׁמַיִם לְרוּסִם
גָּלִי, רוּחַ קָדִים צָנָה, רוּחַ יָם חֹזֵק מָאֵד, רוּחַ צָפוֹן
תְּחוּלָל גָּשֶׁם, סִצְרוֹת תִּמְקֵן וְסוֹפָה מְבַהֵלֶת מִדְּרוֹם מִפְּנֵי
רוּחַ רָעָה סָבָא אֵלֶיהָ מִכָּל צֶדֶד . וְהֵיכַל אֲדִירִים מִשְׁבָּרִיו .
עַל כֵּן דֶּרֶךְ אֲנִיָּה קָלִב יָם כָּזָה לֹא יִשְׁעֲרוּ אֶת מְצוּקֶיהָ וְאֶת

רעותיה. כל צת שם אָנויות יתלכון עליהם יעברו
הנְסיוֹנוֹת הַצְּצוּמִים. כל סְפִינָה עֲבָרָה בוֹ כְּמַעַט נִטְרָפָה
וכל אָנוּיָה חֲשָׁבָה לְהַשְׁבֵּר. רוכְבֵי פִלְגִיו הַשָּׂטִים אוֹתוֹ
נִפְשָׁם בְּרָעָה תִּתְמוּגָג וְכָל חֲכָמָתָם תִּתְבַּלַּע.

וְאַתָּה הָאִישׁ, הַנּוֹמֵן לֵב לְדַעַת אֲמַתַּת הַדְּבָרִים,
כִּי יִפְגֹּשֶׁךָ מִחַר שׁוֹחֵק לְיוֹם אֲחֵרוֹן וְשֹׁאֲלֶךָ מִיָּנִי הַסְּפָנוֹת
אֲשֶׁר בָּם, אוֹלִי תֵּאבֹד הַסְּפִינָה בָּיִם אוֹ בִּיבְשָׁה אוֹ
תִּקְרַב אֶל הָאֲבוֹד? אָמַר נָא שְׂבִלַת יִשְׁטָפוּהָ. אוֹ
יִשְׁאָפוּ צִמִּים חִילָה. אוֹ רוּחַ רָעָה וְנִבְכִי יָם יִשְׁבְּרוּהָ
בְּנִקְיָי הַסָּלְעִים. אוֹ שְׂגָגַת הַשּׁוֹכֵב בְּרֹאשׁ חִבְל וּמִלְחִיו
בְּהִתְנַגְּתָה בַּל יִחְזִיקוּ בּוֹ תִּרְנָם וּלְצַת נָכוֹן בַּל יִפְרֹשׁוּ
בָּם. בָּקֵל אֵלּוּ וּבָהֶם וּבָהֶם יִבְטֹל מִהֲלַךְ הַסְּפִינָה אוֹ
יִשְׁתַּבֵּשׁ בְּאַמְצַע הַדֶּרֶךְ.

וְהַנִּמְשָׁל בְּאַלֶּה דֶּרֶךְ כָּלֵל לְתוֹצְאוֹת הַמִּתְּנָה הַמִּקְרִית.
אֵין מִכְלִית לְרַבּוּיִים מִקְצָרִים הַנִּיִּים הַטְּכָעִיִּים. אוֹלָם
הַשִּׁשְׁפָּה כְּזוּטוֹ שְׁלֵם — הֵם מִחְמְדֵי הָעוֹלָם שִׁישְׁקִיעוּהָ
בְּהִתְנַגּוֹת. וְאוֹלָם הַשּׁוֹדְדִים שִׁישְׁלִלוּהָ בְּדֶרֶךְ — הֵם
הַמוֹנְעִים הַבְּחִירִיִּים וְהַהִכְרָחִיִּים אֲשֶׁר יִפְשִׁיטוּ כְּתִנֵּת הַנְּפִסִּים
אֲשֶׁר עָלֶיהָ. וְתֵּלֵאוֹת הַזֶּמֶן הַדּוֹפְקִים עַל פְּגִי אָדָם —
גּוֹי מִכִּים וּלְחִיָּיו מוֹרְטִים. וְאוֹלָם הָרוּחַ הַמִּפְרֵק חֲבוּרָה
הוּא אִי זֶה פֶּגַע בַּעַמְחוּץ יָמִית הָאָדָם. וְהוּא כּוֹלֵל
מִיָּנִים כְּבִים מְאֹד. וְקִצְתָּם יוֹתֵר מוֹכֵן מִקְצָתָם אֲשֶׁר
הִתְעַתְּדוּ לְגַלִּים נָצִים, כִּי יִרְמִים הַשֵּׁם בְּסִיר מְצוּלָה.
וְאוֹלָם שְׂגָגַת מִלְחִיָּה וְחֻבְלִיָּה — הִיא רַע הַנִּתְנַגֵּת הַנְּפִחוֹת
הַמִּתְנַהֲגִים אֶת הַגּוֹף, אִם מִשְׁרַשׁ הַיְצִירָה אוֹ בְּקִנְיֵן מִצְדָּרִי
כֵּן. וְסְפָנוֹת הַסְּפִינָה בְּהִיָּעָה לִיבְשָׁה — אֲמָנָם הֵם
לְשְׂגָגַת רֵב הַחֻבֵּל בְּהִיּוֹתוֹ נוֹאֵשׁ אוֹ בְּהִיּוֹתוֹ שְׁחוּי

זין — לא יוליקנה נפה ולא יבון בטוב דרכו ולא ידע
ללכת אל עיר מושב נכח שער ההצלה . ויטעה ויגיע
אל שצרי מנת, כל באיה לא ישובון . או שיחשב שהביא
סחורה יקרה מזמרת הארץ מחלבה ומשמנה, והביא
עמו הבל הכלים שאין בם מועיל, ואולי דברים גרועים
ורעים, ואם הם בעיניו נחמדים מזהב ומפז רב . וכי
יקח מן הבא בידו מנחה אל המלך נשיא הארץ בדי
שיקבל אצלו ואצל הסגנים הקרובים אליו רואי פני
המלך בסבר פנים יפות . יהיה הפך בננתו: ידבר אדוני
הארץ אתו קשות . תצלה חמת המלך מלאכי מנת
לתתו אל המהפכת ואל הצנק, מקום אשר אסירי המלך
אסורים . ולאנשים אשר אתו יתנו אכסניה פחותה .
לצת האכל פת קיבר יבש נקודים חמץ לשנים . גם
מקום ללון במטה של חבלים צרה מאד — עשרה במטה .
מעתה צאו וראו אם נמחית הנחת האיש שהוא מעקרה
ואם טעה מן ההפך אל ההפך . אוי לאותה בושה .
אוי לאותה בלמה.

והנמשל לאלו, ואם אינו צריך פרוש: שגגת
החובל בכיוון הדרך ושצרי אורה מצד יאוש או
בהמותו או שקרותו אָמנם הם — הנטיות מדרך העולם
הבא בעולמנו — אם מחסרון הבחינה או מהתכשלות,
או משקיפה בתאוות . אלה הם אשר לא הכינו להם
בלכתם בדרך מה יאכלו במלון וגם צידה לא עשו להם
האנשים האלה נכח אבדון דרכם . ואולם הטעות
בסחורה מפחות לימור אָמנם הוא, שיש בעולם יחשבו
שעלה בידם קנן נכבד מדברים פחותים. בעושי המרוזות
והמליצות והשירים ולומדי הדקדוק והקפואות

והאצטגנינות . ובא'לה ידמו בנפשם להמלט בית המלך
מכל היהודים העוסקים בתורה ובחקמה ובידיעות
הנסתרות . ואולם טעות ההפך — אמן הם שעלו בידם
אמונות פונבות ומשששות באמונת ההגשמה והתארים
יקצץ בעלי הקבלה וזולת אלו . ישמנו השם מהם
ומביוצא בהם .

ואתה . בן אדם . אחר אשר דבר שמעת ממני
זה המשל והתכלית אשר בצבורו הביאותיו לך . והוא
לעוררך באמונת הגמול והענש . אודיעך עוד חסד יי
עליך הנותן לך כח כי תלך בדרך נכוחות ישליטה
ביכלת רחב למשל בגאות הים כי תקח בידך אמונה
ישנה ומצשים הגונים למטה ישע אשר סעשה בו את
האותות . ואם דכה אתה עושה הנשר בציני יי . גטה
ידך על הים ודקעוהו לשבצה נחלים ותדרך בנצלים
בכל צנת נפשה . אז ימן השם לך רוח חן ותמנונים
יאבר גס נכח פני יי . אז תשמח כי ישחק הים מוצפו
ורוח יי תנחננו . רוח צח שפיים תנהל הספינה לאטה .
דובב שפתי קלציה . מתרחש נסא דבר טוב . הרשות
בידך להקים סערה לדממה . לכשתרצה בשוא גליו אתה
תשבתם . להפיק רצונה ישמחו כי ישחקו — לא תירא
מפסד שוללים . יי שומרה — לא תפסד מאבן נגף .
יי מצילה — לא ידך שרב ושמש . יי צלה על יד מינה .
הנה ברכה ישר — לך כי שלח יי מלאכו לפניך . וכי
תקרב אל עיר יי שמה תבנס דרך אולם . השער הפונה
לסני עולם . צדיקים יבאו בו . רבבות קדש אלפי שנאן
מחנה אליהם זה יהוון מקדמין למשאל בשלמך . פרוכים
פורשי כנפים יאמרו אליך : לכה אתנו והטבנו לך .

יביאך מלך ששלוש שלו חדריו וראך ושמח בלבב.
מצטיף וקרבוף להשתחות לו. מצטיף וזכוף לבקר
בהיכלו וישבת שם עד עולם. ולכן אמר אחד מן
החכמים, כי הוציאה מרחם לצדיק — לידת הגוף.
והמנות — לידת הנפש.

ניוסף המיסד שאת משלו ניאמר: הנה כמבתי
לך שלישים להשיךך במוצאות ונעת. וכאסף קוצר
קמה אל מקום אחד בן משלים מפזרים בפאות ספרי
החכמים אני אספתי להשפילך בינה. ואם מעט —
ואוסיפה לך בהם. אולי הנךדם יעור משנתו, הנבקהל
אשר ישן הוא וייקץ.

האדם שדה נצבד, כל ימי היותו צבד בו. ונפשו
היא העובד החורש לזרע לעבד עבדותו. ומשך הזרע
והמצעים והלמוד הם כל זרע וזרע אשר יזרע. והמקרים
מניפים חרמש בקמה. והמנות קוצר. ומלאכי מנת
מאלמים אלמים. והעולם האחר גרן נכון לקבר בו
אכל מתוך הפסלת. וניי אלהים אמת הוא הארים.
אדמה יסלק בלא כסף ובלא מחיר. יבא לחשבון את
אריסיו, את העובדים, לדעת מי היה הנריו לשדד
אדמתו ושנה פניה להקים זרע בלו זרע אמת. וכי
יבלא הנשם מן השמים ישקה ברגלו בגן הנרק. למען
זרועיה תצמים ותוציא הארץ חטים נצשו נפות. ומי
בעצלותו תסת חטה יצא חום ובהתכשלותו תסת שעורה
באשה. ומי שעשה שדהו שדה בור, לא יזרע, ולא
יצמים — אוי לךשע רע — זרע שוא יאכל פרי קחש.
פרי מעלליו. וניי ישלם לו, יסגירהו אל למלאכי משחית
ביום אפו ויגיד מסבילים ירטהו תסת אשר לא עבד

את האדמה אשר נתנה לו לעבדה ולשמרה. אשרי
 זורע צדק ונאמתי על תלמי שרי. ברנה יקצר בגילה
 נושא אלמותיו אל הגרן רננה בו. כמות מלאכי צבאות
 מלכשים בגדים בגרן תשתחווין לאלמותיו. עובד אדמתו
 ישוב לחם, יאכל בשבת מפרי הסיר חטאתו. מצמל
 נפשו ישוב שבע שמחות לארץ ימים.

ויסוף עוד המיסד שאת משלו ניאמר: הריאתי.
 בן אדם. דברי חכמים וחידותם על שד מרעים ומחמיתם.
 ואיך מפח נפש תקנותם. כי יתן השם ברכם בראש
 אחרי מותם. ואיך יעלו חסידים בקבור ורננו על
 משקבותם? דבר גדול דברו אליך החכמים להזכירך
 למוטב, הלא מעשה. ואם לא נאמינו כציוניה לשני
 האותות האלה, עוד תוכסת אחרת נשארה בידך, אוציאה
 נא אותה אליהם שימה בפיהם. תקנתי — נאמינו לקול
 האות האחרון. ונשא את המשל הזה על עונבי יי ונאמר:
 העולם נרקע שנה, ונקצוהו בור עמק גב ארנותא
 אין מים בו זולתי נחשים צפעונים אשר אין להם לחם.
 רבים יהמו כדבים ככפיר ומגין והאדם הסכל הולך
 סביב לו — עורנו מסתכל בתוכו שוחה ונופל. ובהמלת
 יי עליו אולי ישוב ונתם הקרה לפניו מדי נפלו שרש
 צשבים צומחים בקתלי הבור. ונאסו בסבך השרש
 לבל יברד מטה פן יבלע לו. ובין כך ובין כך ונשא
 ציניו וראה חלון קטן ובו הלך דבש ושלח ידו להתפרנס
 ממנו. תמיד ידו האסת מחזקת בשרש ובשנית ירדה
 תדבק להשיבה אל פיו. ועורנו פעם אוכל ופעם חבל.
 והנה שמי חלדות. האסת לבנה והאחרת שחורה אוכלות
 תמיד שרש העשב. ואותו הפתי להתפתותו לדבש

מָצָא — לא יִרְגִישׁ לָזֶה אֶפְלוּ הַלְדוֹת אֲכָלוּ אוֹתוֹ, וְהוּא
 לֹא יָדַע עַד יַעֲקֹר הַעֲשָׂב מֵעֲקָרוֹ, וַיִּפֹּל פְּתָאֵם לְאַרְעִית
 גָּבֵא, וַיִּנְתַּח לִנְתַּחֲיו בְּתוֹךְ לְבָאִים וְאֲכָלוּהוּ וַיִּכְלוּהוּ וַאֲיִן
 אוֹמֵר הֵשֵׁב. חֹסֶר תְּבוּנוֹת, הִחְרַשׁ וַאֲאֻלְסָף חֲקָמָה:
 הַנִּמְשָׁל בָּזֶה הַמִּשָּׁל הַמִּפְלֵא הַעֲשׂוֹי לְרַמֹּז אַחֲרִית נִבְלִים
 לְבָד, וּבְהַפֵּךְ סִדִּין הַהִפֵּךְ לְשׁוּמְרֵי דֶרֶךְ וְי. אִוְלָם שֶׁהָעוֹלָם
 אֵרָקַע שׁוֹה, כֵּן הוּא בְּאֵמֶת בְּעִינֵי הַחֲטָאִים. דְּרָצַפֶּת
 בַּהֵט נֶשֶׁשׁ אֵין בָּהּ תְּלוּלִיּוֹת וְגוֹמוֹת, וּבְקֻצָּהוּ בְקֻצָּה חֲסִיִּים
 סוּף כָּל הָאָדָם קָבֵר פָּחוֹס שׁוֹחֵה צִמְקָה, בְּתַהֲמִיתָהּ מִלֵּאכֵי
 סִבְלָה נֶעֱרַו כְּגוּרֵי אֲרִיּוֹת, יִכְסְפוּ לְטָרֵף נֶפֶשׁ רָשָׁע אוֹתָהּ
 רָע. וּבַעֲוֹד יָדִים אֲרוּרִים פְּנִיָּהֶם לְמִטָּה וְנוֹפְלִים עַד
 קָרוֹב מִקְרָקַע הַבּוֹר הַזֶּה, כִּי הֵם בְּסִיָּהֶם קְרוּיִים מֵתִים.
 אֲלֹא שֶׁהֵם מִסְתַּבְּכִים בְּסִבָּךְ עַץ הַחַיִּים הַגִּשְׁמִיִּים וְהֵם
 מוֹצְאִים סִבִּיבָם מִמַּתְקֵי הַזֶּמֶן כְּדָבֶשׁ לְמַתּוֹק, אוֹכְלִים
 בְּהִשְׁקָט וּבְדִבְטָחָה וְשׁוֹכְחִים מְגוּרוֹת הָאָדָמָה אֲשֶׁר תַּהֲמִיתָהֶם
 וְהָעוֹלָם לֹא נָתַן בְּלִבָּם, יִירָאוּ פֶּן יִפְּלוּ בְּתוֹךְ הַבּוֹר
 אֲשֶׁר שָׁם עָרוֹב קָבֵר, יִשְׁלְטוּ הַדְּבִים הַמָּה בְּנִתְחִיָּהֶם.
 עוֹדֵם נוֹאָשִׁים מִזֹּאת הַסִּבָּנָה, וְהִנֵּה שְׁמֵי הַחֲלָדוֹת, הַלְכָנָה
 וְהַשְׁחֹרָה, וְהֵם: הַיּוֹם וְהַלֵּילָה — מִדְּקָדְקוֹת חוֹטֵי חַיִּים
 אֲשֶׁר יִתְּלוּ בָּהֶם, עַד אֲשֶׁר יִנְתְּקוּ בְּאַחֲרֹנָה וַיִּפְּלוּ לְגִמְרֵי.
 הֵה לַיּוֹם, שָׁעָה שְׁחֹרָה וְרַגַע וַעֲם. אֵת אֲשֶׁר אֲכָלוּ צוּף
 דְּבֶשׁ פְּרִי מַעֲלִיָּהֶם יֹאכְלוּ — פְּרִי נִבְלָה לְלַעְנָה.

הַיִּתְקַע שׁוֹפָר בְּעִיר וְעַל הַר נִשְׁפָּה בְּמַגְדָּל הַלְכָנוֹן
 הַמִּצְפָּה יִתְקַע בְּתִקְוָע, כִּי יִשְׁמַע סוֹס וְסִיל וְעוֹזוֹ וְרָאָה
 רֶכֶב וְהַקָּשִׁיב צָבָא מִלְחָמָה וְהָעָם לֹא יִתְרַדּוּ: הֲלֹא
 יִתְלָצוּ חוֹשִׁים לְעֹנֶכֶת מִצָּר לְבַקֵּשׁ מַעֲזוֹ מֵאוֹיְבָיו הַשְׁמַע
 עִם קוֹל אֱלֹהִים חַיִּים מְדַבֵּר מִתּוֹךְ פִּיּוֹת הַחֲקָמִים לְהוֹכִיחַ

לרשע מומו מנער להבליג שד על עז ומסת מעשה
 מקשה חרב נוקמת ולא יפחד אליו ולגמולו באחרית
 הים? בן אדם, אחרי הודיע אלהים אותה על יד
 גביאיו דברים מנסרים רבים ונכבדים ועל ידי חכמי
 הדורות תוכחות מוסר, למען סור משאול קטה, האחרי
 זאת תמאן להתנחם על הרעה אשר אתה חפצת בה?
 עורה, למה תישן עד בוא אשר לו המשפט לפקד על
 רשעים עונם. בבוא ימי הפקדה חוטא ילכד בה, ענוש
 יענש כאשר ישית עליו השופט בשלום. אוהב פשע,
 אך אם אתה לו שמעני, מה תדבר כי יקום עד המקור
 בה לכל עין ולכל חטאת? מכבר ענו, ואת שדוד, מה
 תעשה ליום פקדה יום נקם ושלם? הרועה בשושנים,
 מה תצטדק ביום צמדה מגד בדרךיה יזכרו? אם נחבאת
 לברח לא תוכל להתעלם. ואתה תתנצב מגד באין
 פה להשיב. הנרש מתירש כחפש לא ישמע וכאלם.
 איה אפוא פיה ולשונה תקום אתה למשפט? אנה הלכו
 אנשי מלחמה, אוהביה אשר אמרת, יקומו ויעורו.
 אלה איפה הם? רבה צבאך וצאה. התתרצה בראשי
 האנשים ההם ביום תדין עם שחקיה ממה? וקר נא
 בצלותה את פניי כי ידרשה אלוה ממעל לבא לחשבון
 על מרד ועל מעל ערם מבגדי ישע, יסוף מפצמי צדק.
 חלוצ הנעל, למה לא תירא פן ישקוף חמת פנינים,
 סף רעל? אשרי הבא שמה נקי בפנים, יהי אלקיו,
 עמו ויעל. עשה זאת אפוא והנצל מתגרת ימי השלום.
 שאלה אחת קטנה אנכי שואל מעמך להיטיבה
 באחריתה. ראה, שנים כוננוה ויצשוה. יי אביה.
 והאדמה אמה היא. יי עשה לה את הנפש, בה תביט

אל האלהים שם מבטחך לנוס לצוֹרָה. והאֲדָמָה הִיָּתָה
 לך לִסְמֵר והיא בֹּנָה חֵץ בְּסֵמֶר וּבְזָפָת לִהְבֵּדִיל בִּינָה
 וּבֵין אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם. וְעַתָּה שָׁמַע בְּקוֹלִי אִיעָצָה: הִנֵּה
 אָתָּה בֶן חֶכֶם יִשְׁמַח אָב. וְתוֹגַת אִמּוֹ נִטָּה מִצְלִיָּה
 בְּרַכָּהּ, מַעֲשִׂיהָ כִּמְצֻשָּׁה אִשָּׁה זֹנָה שְׁלֹטָה. מִצְלִלִיָּה
 כִּמְצֻלִּי אִשָּׁה אֲהוּבָת רַע וּמִנְאָפָה, תַּחֲלִיף תָּמִיד אִישׁ
 בְּאִישׁ וְאִישׁ בְּרָעָהוּ תָּמִיד בּוֹ בַּעֲלָהּ. וְאוֹלָם בַּעֲבוּר
 זֹאת כִּבְדֹּת אֶת אֲבִיהָ וְתַפְלָח, כִּבְדֹּת אִמָּהּ וְלֹא תַחֲמַל.
 אִם תִּרְצֶה לִסּוּר מִמוֹקָשֵׁי מָוֶת תִּטַּשׁ תּוֹכַח אִמָּהּ. וּלְמַעַן
 אוֹרָה אֲמַתָּה יִסְסֶה מִשְׁנֵי הַצִּדִּדִּים שָׁמַע לִי: תִּסְגָּה
 לְמַעַלָּה וְרֹאיתָ הַשֶּׁמֶשׁ וְהַיָּרֵחַ וְהַכּוֹכָבִים וְהָיוּ לְמֵאוֹרוֹת.
 הַבֵּט-נָא הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לִי וְשׁוּר שְׁחָקִים גָּבְהוּ מוֹשֵׁב
 אֱלֹהִים אֲבִיהָ קִנָּה. הַבֵּט לְאֶרֶץ וְהִנֵּה חֹשֶׁךְ וְצִלְמֹנֶת
 סָבְבוּ אוֹתָהּ בְּכִנְסִיָּה צַר נְאוֹר חֹשֶׁךְ בְּצִרְיִסְיָהּ. הֲלֹא
 הִיא הִאֲהָלָה צָרָה אִמָּהּ. אֲבִיהָ אָב זָקֵן וְעַתִּיק יוֹמִין
 לִפְנֵי גְבוּעוֹת וְטָרֵם הָרִים. אֱלֹהֶא דִּי שְׁמִיא וְנֶאֱרָקָא.
 אִמָּה לְבִיא לְמַדָּה לְטָרֵף טָרֵף אָדָם אֲכָלָה וּמִדָּקָא. אֲבִיהָ
 יָמֵן הַטּוֹב גַּם בְּרִכּוֹת בְּגוֹיִם. אִמָּה חֲתִית נִתְּנָה בְּאֶרֶץ
 הַסִּיּוּם. בָּצוֹן בָּצָעָה אֶף אֵל שְׂאוֹל תּוֹכַד. בִּשְׁשַׁע אֶרֶץ
 סוּפָה יוֹרֵשׁ גִּיהֶזֶם וְנִקְרָת לְעוֹלָם. וְהוּא דְּבָרֵי הַחֲקִמִים:
 -לְמַשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבוֹתָם- כְּתִיב, וּמִשְׁפַּחַת אִם אֵינָהּ
 קְרוּיָה מִשְׁפָּחָה. עַל כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אִמּוֹ יוֹעֲצָתוֹ
 לְהִתְשִׁיעַ וְלִדְבֹק בְּאֲבִיו שְׁבִשְׁמִים. אֶף אֶת הַדָּבָר הַזֶּה
 תַּעֲשֶׂה וְיִקְלָתָ צָמֵד. שְׂאֵל אֲבִיהָ וַיַּגִּדָה אֵי זֶה הַדָּבָר
 יִשְׁכֵּן אוֹר. שׁוּבָה עַד יִי אֱלֹהֶיהָ. יְמִינוֹ פֶּשׁוּטָה לְקַבֵּל
 שָׁבִים, יְמִין רוּמָמָה. וְאַטֵּר יָד יְמִינוֹ, הַמְרָבָה וְהַמְקַמֵּיט.
 אִם לָבְבוּ שְׁלֹם בֵּין אֱלֹהֵינוּ, אִם אֲנִי בִּדְדִי הִתְחִיקָהוּ

ברחוק מנח מפערב, אל תסיתה תבל כי רפאים שם.
 אל תבט אל מראה — תחטיו הבהרת. צנעת ממארת.
 אל נמיה קולות שמחותיה — סופם יגון נאנסה ואנו
 ואכלו סתחיה. אל יפתה הנמן כי כלו אחריו הבצע.
 אל יסיתה הצל העובר הזה לנעימות בימינו כי קללה
 בו. אל תתאו למטעמותיו כי מנת בסיר. אל תטעה
 בנשיקות פיהו. נצטרות נשיקותיו ואחריתו בנפש
 ישף. הרף ממנו אז ינום לך. ואם עד כה התאוות
 הרעות השיאוה ויכלו לך. תנבם כמו רום כי רצה
 גמליה. אל תשאל המון נשים פן יאכלו כחה. התרחק
 מהן תכלית הרחוק כי מצודים ונחמים הזה לצוד
 נפשות. וכסף וזהב לא תרבה לך פן יסירו לך מדרך
 האמת. ואם ביותר מן ההכרחי טשקה נפשך — לחונן
 דלים תקבצנו. מאד הזה שפל רום יבדוד עם צו.
 יהיה צדק אזור מתניה כי בו עז תתאזר. שכן ארץ
 ורצה אמונה ויהי אלהים עמך. מעשך רש וגול
 משפט אל תצלם אוניה. גם ציניה לא תעצם מדמעת
 הצשוקים. ריב ריבם כפי כחה. תשא ברכה מאת יי.
 כי תשב לעתות הפנאי — שב את הנקנים ובעלי רום
 ישנה תלך בדרך אתם למען תלמד. ושמר לנפשך
 מאד לבלתי לכת אחריו הבחורים. תצורף בבור סיגים
 פחיתות המדות הנפשיות והסירה כל בדיליה ורע
 הנקנתה המדינית. אחז לך תורת משה עבד יי יסודך
 למשיב נפש. הנזק בתורה שבעל פה אל תרף. נצרה
 כי היא טיף. אמונת היחוד הגמורה תשית לכסא לך.
 תלמד סתרי המציאות כפי כחה. שמתוכם תדיר מי
 שאמר והיה העולם. לך את העקמים ותחכם. שמה

מים מבורם . כי לחקמים הגדלה והתפארת וליודעים
 חן וקבוד . למקירים המלמוד והמעשה בקירות לבך
 תזמנם לפנדק אסד . גם שניהם כאסד טובים . מה
 טוב שבת שניהם גם יחד בנושא אסד . שניהם יכניסוך
 תחת כנפי השכינה . בהצמדם עדי עד תסיה את נפשך .
 תשצן תחת עץ חיים בצל שדי תתלונן . דע את
 אלהי אביך ועבדהו . וקר נא אפרם ו"ל: אי זו היא
 פרשה קטנה שכל גופי תורה תלויין בה? הנה אומר:
 בקל דרכיה דעהו" . אחי, דברים הללו ודומיהם אל
 קלו מציניך . וראש כל הדברים וסופם יהיה זכרון
 האלהים נגד פניך . ובאלה תאמר יי מחסה . ובשני
 העולמות יי אלהיך ירצה.

אמר המוסד: אף על פי שאני צריך לכפל מה
 שרמתי בתחלת דברי, שכל הערותי לי ולכיוצא בי .
 אמר עוד שכל בן אדם הנזקר בדברים אני הוא והדומים
 לי . ולברר עוד אחתם דברי בדבור אל הנוכח:

שלוש עליך נפשי . תדעי לך כי יי צבאות
 שלטני אליך קשה . גדלה צעקתך את פני יי הטאה
 אליו בגלוליך אשר עשית . צנה יי סביבו צרים עליך
 דתבו שטנה חתמו למו קרורות ספר כריתות זכרך
 מקרב קדושים.

אף היא תשיב אפריה לי: המר שדי לי מאד
 בדבר הנה . ועתה אחי, הודיעני על מה תריבני .
 מה חסאתי ביי ולא אוסיף עוד צבר לו . מה יש בי
 עון ואשובה לי . כי יראתי אלהי יעיר כל חמתו מתה
 אנכי . אם כלה היא מעמו אפרתי נגזרתי .
 (אמר אליה: שמעי בת וראי מה רבו משבועתיך .

מה עָצְמוּ רָאשֵׁיהֶם מִסֵּפֶר . וְאַף־כִּי עֲנִפֵּיהֶם לֹא יִסְפְּרוּ
מֵרֶב . לְהִרְגֵּוּ וּלְאַבֵּד לְהַטּוֹת מִשְׁפָּט זָכָר . לְזָנוֹת בְּבִנוֹת
הָאָרֶץ, וְיִבּוֹם טִבַּח וְהִכָּן . לְאַסֹּף חֵיל בְּלֹא מִשְׁפָּט .
לְדַבֵּר עַל יְיָ תוֹעָה . וְאִם עוֹלָלָתָ כֹּה נִתְעָשִׂי הַרְעוֹת,
הַתְּסַלֵּא אִם אוֹתָם זָכָר יְיָ וְנִעְלָה עַל לְבוֹ?

אָמְרָה נִפְשִׁי: הֵעַל אֱלֹהֵי הַשְׁמַעְתָּנִי קוֹל רַעַשׁ
גָּדוֹל, הִרְגָּזְתָּנִי בְּאֵימוֹת מְנוֹת מַעַם יְיָ אֵת כָּל הַתְּהַדָּה
הַזֹּאת? אַחִי רְאוּהָ, אֵיךְ יִקְרְנִי עוֹן בְּדַבָּר הַזֶּה . הָאֲנֹכִי
הִרִיתִי מַעֲשִׂים גּוֹפִיִּים, אִם אֲנֹכִי יִלְדִּיתִים? הַכְּרֹאוֹת
אֲנוֹשׁ אָרְאָה, אוֹ יֵשׁ לִי אֵזֶן שׁוֹמַעַת בְּאָדָם לִידוֹר אֲשֶׁה?
וְמָה לִּי סָה לְאָכֹל וּלְדַבֵּר, וְמָה יָדִים כִּי אֶמִישׁ? וְאֵיךְ
אֵלֶּה, הַיֵּשׁ לִי בְּגָלִים בְּרִגְלֵי הָאֲנָשִׁים? מוֹם שֶׁבָּרָה תִּתֵּן
בִּי לְתַתִּי לְנֻצָּה . וְמִי יַחֲוֹשׁ חוּץ מִמֶּךָ בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ .
עֵינֶיךָ הִבִּיטוּ צָר מֵעוֹן אֱלֹהֵי קָדָם . יְדִידֶךָ עָצְבוּ אֱלֹהֵי
הַשָּׁמַיִם . בְּגִלְיָה לְרַע יְרוּצוֹ . לֹא תִשְׁכַּח רְתִיחַת דָּמָךְ
עוֹלָה תִּמְיֵד בְּאֶרֶץ מִסְבָּכוֹ, וּמִבִּשְׂרָךְ אֵל תִּתְעַלֵּם, לוֹ
שׁוֹגֵג וּמִשְׁגָּה . וְאֲנִי צָנִיחַ רוּחַ זָכָה, מֵאִין כְּלִי גִשְׁמִי,
מִה פֶשַׁעִי כִּי תִרִיב עֲמָדִי? הִסֵּר מִצְלִי הַמּוֹן אֲשֶׁמִּיָּה,
שִׁפְךָ מִמֶּתֶךָ עַל אֲבִרְיָה, כְּלִי מִשְׁחַתֶּךָ פּוֹעֵלִי רַע .
תִּשְׁלַח חֲרוֹנְךָ, תִּשְׁפָּכֵנוּ כַּמִּים . וְיִצְקֶסְתָּ אֵל כָּל הַפְּלִים
הָאֵלֶּה.

אֲנִי צָנִיתִי: מֵאֵד נִפְלֵאתִי עָלֶיךָ אַחֲוִיתִי כִּי תִרְבִּי
לֶךְ בּוֹרִית תַּעֲלֶה אֵין בּוֹ . נִכְסֶם צוֹנֶךָ לֹא יוֹעִילוּ בּוֹ
דְּבָרֵי רִיבּוֹת . וְלִמָּה בְּדַבָּר אַחַת הַנִּכְלּוֹת הַדְּבָרִי, דְּבָרִים
אֲשֶׁר לֹא כֵן, לְמַעַן סַבֵּב אֵת פְּנֵי הָאָשָׁם לְהַתְּגוֹלֵל עָלֶי
וְאֵת תִּנְקִי . הַאֲוִינִי הוֹמִיָּה וְסוֹרְרָתָ, הֲלֹא אֵת תִּיא
הַנּוֹתֶנֶת לִי כֵם לְבַחֵר בֵּין מִתּוֹק לָמָר . וּמִלֶּסֶךְ צִין

הלא יבית ויראה, יבסן בין פֿעיר ונאָה. בדברך שמעה
אָני וסבן, ברוחך תַּעֲבֹב קטורה לאפי וביס שמנים
אָרים. גם את תְּמִישִׁינִי קר נחם. את תִּלְמְדִי יְבִי
למלחמה. את תְּשִׁימִי כְּגִלִי כְּאַיִלוֹת. מִפִּיךְ אָנוּ חַיִּים.
ובלִעְזִיךְ לא יָרִים אִישׁ אֶת יָדוֹ וְאֶת כְּגִלּוֹ. ולולי
רוחך מִתְּפַשֵּׁט בְּתוֹכִי לַצֶּחֶק בִּי וּתְנִיעֲנִי אֶזְוֵי תִּיטִי
כְּאֶבֶן שָׂאִין לֹה הוֹפְכִים, כְּפָחִים סִלַּע לא קָם וְלֹא זָע,
כְּתִבְנִית אִישׁ מַחֲקָה עַל הַקִּיר וְלֹא רוֹם בּוֹ. וְאִיךְ אוֹכֵל
לַעֲבֹר פִּי יֵי, וּמִדּוּעַ יִחָשֵׁב לִי עוֹנֵן? אַךְ אַתָּה, בַּת הַמָּרִי,
יָמִין וּשְׂמָאל תִּפְרֹצִי פֶרֶץ עַל פְּנֵי פֶרֶץ. גַּם אַתָּה תִּשְׁפְּרִי,
תְּהִי נֶעְלָמָה, וּבָאָה עָלֶיךָ הָנָה לא תוֹכִלִי בַּפֶּה.

נִפְשִׁי יִרְעָה לִי הַעֲזָה פְּנִיָּה וְתֹאמַר לִי: רְאֵה
דְּבָרֶיךָ אֶךְ שׁוֹא וְדָבַר קוֹב וְאִין בְּהֶם מַמַּשׁ. לא כֵּן
בְּדִיךְ. הלא אֲנֹכִי הִנָּצַכְתָּ עִמָּךְ לְהַגְדִּיל וְלִהְיוֹת גּוֹ
חֶסֶר לִב. תִּשְׁאַנִּי עַל אֲבִרְתְּךָ אֵל אֲשֶׁר תִּחְפֹּץ תִּטְנִי.
בְּנוֹחָךְ אָנוּס. בְּלִכְתְּךָ אֵלְכָה גַם אֲנִי. כָּל כֹּחַךְ לְהַכְחִידִנִי.
כִּי תִבֵּא בְטִיט וְתִרְמָס בְּחֶמֶר, וְאֲנִי כָּל מַצִּינִי הֵם
לְהוֹעִילָךְ. מֵאֵז תִּיטִי כְּלוּאַה בְּקֶרְבְּךָ וּבְכֶרֶךְ יֵי אוֹתָךְ
לְכָגְלִי לְהִיּוֹת כְּאַלְהִים לְדַעַת טוֹב וְרָע. וּמִדּוּעַ אֵלִי
רִיבוֹת לְשׁוּם אֶת מִשָּׂא חֲטָאתְךָ עָלִי. זֶה חֲסִדְךָ אֶת
רַעְךָ? אִין עֲנִינִי אֶעֱלֶךְ כֵּךְ כְּאַשָּׁה עֲזוּבָה וְעֲצוּבַת רוּחַ.
כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ נִתְּנָה לְאִישׁ כְּנֻצֲנִי לְאַשָּׁה, לְנִסּוֹת אִם
בִּזְאוֹת יִצְתָּק מִמִּדְּרַגָּתוֹ הַשְּׁפֵלָה הַגְּבֹהַּ לְמַעְלָה. וְהִיא
תִּתְּנֶה עִמּוֹ בְּיָשׁוּב הַדַּעַת, בְּסִלְסוֹל מִדּוֹת יְקָרוֹת. כִּי
טַבַּע יִחְסֶה כֵּן חֵיב. תִּיִּסֵּר אִישָׁה בְּדְבָרֶיךָ הַנְּעִימִים,
תּוֹכִיחֶנּוּ לְאַט בְּמַחְמָדֵי לְשׁוֹן. לְשׁוֹנוֹת אֶת טַעְמוֹ טַעַם
לְפָנֶם. וְהוּא לְרַע טַבַּעוֹ יָבוֹז לְשִׁכַּל מְלִיָּה, יִמְשַׁל בָּהּ

בַּמִּתָּה אָפֹה: יָרְדָה בָּהּ בְּכֶרֶךְ בְּבִגְדֹו בָּהּ . וּבְתַתָּה עֲצָח
וְדָרָר לְקִיּוֹם מַעֲוֹנָה, לְרוֹמָם אֶת בֵּית אִישָׁה, וְהוּא יֵאָחֵז
דָּרָךְ עֲקֻלְתָּוֶן הַפֶּךְ רְצוֹנָה לְהַעֲצִיבָהּ . דָּכָה תִּתְּנֶהג עֲמִי .
כִּי אֲעֲצֵק: שִׁים פְּנִיךָ מוֹל הָאֱלֹהִים . וְאַתָּה אוֹמֵר: שִׁימוּ
לָחֶם . כִּי אֹמֵר: הִבָּה, נִבְנָה לָנוּ עִיר גְּדוֹלָה לְאֱלֹהִים .
וְאַתָּה אוֹמֵר: הִבָּה וְנִשְׁתָּה . בְּאֲשֶׁר אֹמֵר: קַח לָךְ עֵץ
חַיִּים לְמַחְזִיקִים בּוֹ . וְאַתָּה אוֹמֵר: קָחוּ לִי מִגֶּגֶן . כִּי
אֹמֵר: יָקַח נָא מַעֲט מִיָּם מִמַּעַיְנִי הַיְּשׁוּעָה . וְאַתָּה
אוֹמֵר: קַח אֶת הַלְּבוּשׁ וְאֶת הַסּוּס . כִּי אֹמֵר: נִרְדָּפָה
לְדַעַת אֶת יְיָ . וְאַתָּה אוֹמֵר: אֲרֹדָף אֲשִׁיג אֶסְלַק שְׁלָל .
אוֹי לָךְ עָנִי כִּי אֲדָדָתְךָ . לֹא רָצִיתָ לְהַכִּירֵנִי וְאֹנְכִי
נִדְרִיָּה, שְׁלַחְתִּי מִמֶּקוֹם קָדֹשׁ לַעֲלוֹת יָסֵס הַבָּשָׂר . וְלֹא
כָּב לָךְ סוּרָה מִנִּתְיָבְתִּי עַד תִּכְפֹּר בַּטּוֹבָה וְתֹאמַר כִּי
הִנֵּנִי לְמוֹקֵשׁ בְּקֶרְבְּךָ . הַיִּכְפֹּר הַעֲוֹן הַזֶּה בְּנוֹכַח וּבְמִנְחָה
עַד עוֹלָם?

יְיָ אֲבִינוּ, הֲלֹא שְׁמַעְתָּ רִיבֵי גּוֹפֵי עַם גּוֹפֵי וְגוֹפֵי
עַמָּה, תִּקְלִית דְּבָרֵי גּוֹי וְנִשְׁמָה שְׁנִיתָ בִּי . שֶׁהֵם לִפִּי
דַּעְתָּם יְכוּלִים לִפְטֹר עֲצָמָם מִן הַדִּין . טַפְשִׁים הֵם .
בָּא זֶה וְאֵבֶד אֶת זֶה וְאֵסֵר כֶּךָ תוֹלֶה זֶה בְּזֶה . בְּהִתְנַצְּלוֹת
הַחֲגֵר וְהַסּוּמָא שׁוֹמְרֵי הַפֶּרֶס אֲשֶׁר לְמַלְךָ . וּבְהִתְנַצְּלוֹת
הַסּוּס וְהַמַּצְרִי בְּצִאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם . וּמִי עָדָם וְנִבִּין
לְבַצֵּעַ מַעֲשָׂהוּ, הָשִׁיב לָהֶם גְּמוּלָה לְאִישׁ כְּפָעֻלוֹ בִּי:
אֱלֹהֵינוּ . וְכִיד שְׁגִייתָם מִי יוֹדֵעַ בְּמִשְׁקַל לִפְלִי לְמִי יֵאָתָה
עֲשׂוֹתוֹת הַפְּשָׁרָה בְּלִמִּי לִי לְבַדּוֹ . יַסְוִיר נִשְׁמָה לְפָנֶיךָ
מוֹכֵס בְּאֲשֶׁר הִיטָה בְּאִמְנָה אֶתוֹ . חוֹבֵר עַרְיָ"ם
מִחֶדֶם יָשׁוּב לְסִבָּר בִּיגִייתָם בְּמִפְרָאשׁוֹנָה . רֹכֵב שְׁמִים
יִרְכִּיבֵם בְּמִרְכָּבַת הַמֶּשֶׁן הַזֶּה לְהַנָּקֵם מִמַּעֲשֵׂיהֶם .

שנים יחד עשו שלא כהוגן . ותגמולם ישאו על שקם
שניהם . ועתה אשוב אל נפשי .
נפשי ספיר גזרתיך וך וישר . מנשמת אלוה
מוצאתיו מקדם . ואם קרעת שמים נכדת לשכן בערפל
שיתי לבך למסלה העולה בית אל . אל תשכחי עמך
ובית אביך אשר ידעת מאין המה . הךגעי ודמי לי
ומתהומות הדרך יעלה גם עלה . ועתה אחותי הסרישי
אליו חולי וגוהי מבטן שאל מארץ הריסותיך . צאי
לך בעקבי הסקמים הךבקים ביי באשר ידבק האזור
אל מתני איש . בזאת תנצלי בצפור מפח מן האדמה .
ואם מנעימי ומנך נדסה קראו לך . בזהם ראיתיד מתבוססת
בדמך . בצבורם שפלת מארץ ומעפר תשחי . שובי
שובי השולמית אל ערי הרכב אלהים רבותים . שובי
אל עריך אלה אשר יצאת משם . את יי צבאות אותו
תיראי תקחי מוסר . והוא ימן לך אחרית ותקנה בגז
בצרוגת הבשם . שישי ושמחי כי יאתיו חשמלים .
לקראת באך בגן רבנו . גילי מאד כי יאמרו בךנניך
בני האלהים : אחותנו את הוי לאלפי רבבה ואלף אלפין
ישמשון רבון עלמא יי . תחליפי כס מקום יגיעת
בשר . תצדי תפיד ונצאת במחול צדיקים בגן עדן .
תמונת יי מביטי . תשבעי בהקיץ תמונתו . יונתי סמתי
זה סודך אשר מעשי עמדי . אהרי גמן השם . מפתח
הבחינה על שקמך פתחי לי אחותי רעייתי שערי צדק
אבא כם אודה זה . אודה עלי פשעי ליי כי מיום חלל
המקדש הסעזו ונקרע המנבח לא נשאר בדינו נבח ומנקה
זולתי נבח תודה ליי . אדאג סחשאתי נכחמני עושני
כי מודה ועוזב נרסם . בקול תודה אובקה לו ממנה

אֲנֹשֶׁ . עֲוֹנִי אֶגִּיד בְּלֵב נִשְׁכָּר וּמַעֲוֹף וְכַתּוּת לֹא יִשְׁאַר
 בְּמִכְתָּתוֹ גַּם צָרוּר . בְּזֹאת אוֹחִילָה יְשׁוּעָתָה לִּי . אֲבָל
 טָרָם אֶת חֲטָאֵי אֲנִי מִן־כִּיר , לִפְנֵי הַחֲלִי לְשִׁים לֵאלֹהֵי
 יִשְׂרָאֵל כְּבוֹד וְתַת לוֹ תוֹדָה , אֲשַׁאלָה מִמֶּנּוּ : יִרְאֶה אֶת
 עַמִּלִּי וְאֶת לִחְצִי . בָּמוֹ פִּי אֶתְחַנֵּן לוֹ : יָשׁוּב יִרְחַמְנִי מִן
 הַצְבוּרָה הַקָּשָׁה אֲשֶׁר עָבַד בִּי , אוֹלִי יִשְׁמַע יְיָ אֶת קוֹל
 תַּחֲנוּנַי בְּהִתְחַנְנִי אֵלָיו עַל עֲוֹנֵי וּמַרּוּרֵי — תַּחֲנוּנִים
 יִדְבֵּר רַשׁ .

צַדִּיק אָמַר יְיָ כִּי אָרִיב אֵלָיָהּ . דּוֹרֵשׁ מִשְׁפָּט
 וּמִהִיר צֶדֶק מִשְׁפָּטִים אֲדַבֵּר אוֹתָהּ . מִי אֲנֹכִי רַמָּה וְגוֹשׁ
 עָפָר כִּי תִשִּׁית אֵלַי לִבָּהּ . מִי בֵיתִי כִּי תִסְקַד עָלַי
 אֶרְצָה . רֵאשִׁיתִי מוֹצֵר , מַחֲמֵר צְשִׁיתִנִּי , נְגוּעַ מִכָּה
 אֱלֹהִים . וְאַחֲרִיתִי כָל־צֶמֶת שְׂבָאִתִּי מֵאַדְמָה אֶל עָפָר
 תִּשְׁיבֵנִי . וּבֵין שְׁתֵּי הַנִּקְדּוֹת הָאֵלֶּה קִצִּי וּמִדַּת יָמֵי ,
 כְּאוֹרֵם נֶטָה לָלוּן . זֶה שִׁבְתִּי הַבַּיִת קַעֵט וּמֵהוּמָה בּוֹ
 תִשְׁכִּיבֵנִי יְיָ אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם וְשִׁסְרַמְנִי וְאַיִנִּנִּי . הַיּוֹם
 כְּנִשְׁרִים אֲעֲלֶה אֲבָר . וּמִחֵר בְּקִבְרִי . וְאִם כְּחוֹל אֶרְכָּה
 יָמִים . כָּלֵם מִכְּאוֹבִים . הֵייתִי בַיּוֹם הַזֶּה מִתְּלָאָה וּבִלְלִילָה
 וְחַמְמִנִּי בְחִלּוּמוֹת . יִבְצָחוּנִי מְרִירַי יוֹם יְבִהְלוּנִי חֲוִיוֹנוֹת
 לִילָה . כִּלְיֹתַי שְׁנוּתִי בַעֲמָלִי . לִבִּי לְנָשִׁים וְלַעֲפָף . נִקְשִׁי
 בִּי תַתְּעֲטָף . נִהְמִיתָה לְהַחְיוֹתָם לְמִשְׁא מֶלֶךְ וְשָׂרִים .
 נִשְׂאִיתִי אֵימוֹת מִנֶּת כָּאלוֹ מִצִּיאוֹתַי יֵשׁ חִלוּשׁ וְקָצֵר
 וְקָשָׁה קְרוֹב טְבַעוֹ מִטְּבַע הָאֵין . וְאוֹלִי טוֹב מִמֶּנִּי אִם
 צָדֵן לֹא הֵייתִי . וְאִיכָּה , אֱלֹהֵי , בֶּן אָדָם תִּסְקַדְנוּ לְמִצָּא
 עֲוֹנוֹ לְהַתְּפֹשֵׁ ? וְאִם הִנֵּפֶשׁ הַזֶּה אֲשֶׁר נִתַּן
 עָמְדִי , הֵיא נִתְּנָה לִי מִן הַעֵץ מֵר מִיָּה . מְדוּעַ בְּאַפְּךָ
 תּוֹכִיחֵנִי ?

אלה קל בריות, חדל ממני כי הבל ימי. מבטן
 לקבר אוכל קל עוד נשקתי כי. בעותי אלה יערכוני
 עד אגוע. חמתם שותה רוחי. בקיץ קץ עלי הועם.
 ובחרף חמה עזה עלי תחרף. הגלגל בתנועתו יביא
 בכליומי בני אשפתו. בשנוי עתותיו עז פני ישנא.
 בתקופותיו בנה עלי ונקף ראש ותלצה. היתי בקיץ
 אכלני חרב ותוכי נחר. שרב נשמש ילחטוני מסביב
 מחמתו יונקתי תיבש שלהבת, ילחכו את קל סביבותי.
 להנים לחי. בחמו פחד קראני ורצה מדבר היות כי
 יבא בארצנו, פן יתן המשחית לדרך בארמנותינו. לא
 אמלט מהשחפת והקדחת. שבע אפל מדלקה לסרחור
 מפגע לנגע בצת חמה מנתיקה תצא למלחמה לחסר
 מוגנו. וחס השמש ונמס כחלב יתיכנו. בחרף ממזרים
 קרה צות שלג נקרח בלילה בגבינה יקפיאנו כפור
 כאפר יפזר חמנו היסודי. אל מי מצדדי אפנה להמלט
 מיד האלהים האדירים האלה ובכל הארץ יצא כנס.
 אנה אני בא לביתי יסגעוני בדבר או בחרב ובכל
 מקום מקטר מגש לשמי. אי זה בית ואי זה מקום
 לנוס מפני חמת המציק, הרבה פצעי, אם יהי רקיע
 בעוכרי ויקימנו לו למטרה?

אדון קל תולדות, אם הימים כוננו חצם על יתר
 לדקדני, יטילו עלי חניתותיהם להכותי, מדוע ירב
 בעסק עמדי? איך תשת עלי חטאת אם רב שבעתי
 מרורות? למה תביט מעשה ידי אדם? אם כה תעשה
 לי אלהים וכה תוסיף ענה ענה תסובב נבר, מדוע
 אימתך תבעתני למצא צוני? אם ככה תעשה לאיש,
 הן מאז חוללתי יחמתני אמי, ימי אימים, עתותי

דעתה, ברנעי עורי רגע. תרדפם בסערך תאלתך
 להם. נסו כצללים ימותי ברחו לא ראו טובה. בהבל
 באתי בסופה ובסערה ברכי. נתשאני רוח לא ברום ??
 מבטן אמי הביאותני עד הים. במר נפשי בסני ובקודי
 כל משברך וגליה עלי עברו. ואני כי אשיב אל לבי.
 כמה ירבה אלוה מאנוש, נפלאתי איך בשמל תצודני..
 אל תפן אל קשני ואנחתי מקה לא נסתרה. אל תרא
 אם חטאתי לך, נוצר האדם, ותלאות גוי וצרות לבבי
 ?? אלהים אתה ידעת.

שית ממני עד ארגיעה ואכלינה מצט ממצוקות
 חזקות בתרוני לתמורות זמני. מנעובי וצד עתה סבובי
 גם סבובי יתר על התלאות הטבעיות השוות לכל אישי
 המיו והעתים אשר עברו עלי, אשר לא ראו אבותי
 ואבות אבותי בהם לרעה. ימים אשר בסרתי בהם
 מנת מסיים. לו בקש ממני אלהי: שאל מה אתן לך?
 אז אמרתי: בשאול תצפיני. מה מתוק מדבש בלות
 הרום. "והנה טוב מות" — אין כמוה, תנה לי. כמה פעמים
 מפחד נסיון הצרות המתנגשות שמעתי אומרים להרים:
 בסוני. גבעות, נפלו עלינו. נעויתי משמע ברעה אשר
 ימצא את עמי. נבטלתי מראות באבדן מולדתי.
 ותקצר נפשי בעמל ישראל בעלות עלינו רוח המושל
 זה שבע עשרה שנה להגלות עמי בראש גולים. על
 צאן קדשים נטה קו תהו הפקם באפו ובזר חזקה יגרשם
 מארצו לדראון עולם. העביר אותם לצרים בצירים
 ובחסר כל. האזרים והב לרב בארמנותיהם נשמו
 בחוצות. השוכנים במלך בגדוד בסציהם ובטירותם
 חבקו אשפתות לתפוחות היםים בחרות אפם בנו

להשמיד ולעבד זקני הדור ושכניו . לתופשי התורה
 תבלעמו ארץ . נקטה נפשי בחיי . חסידי עליון כורמי
 בריתי שקבר מתו המסו את לבבי בדונג מפני האש
 בהתסדש אחריהם דור חנף ומרע תרבות אנשים
 חסאים . ינרף אויב אחרי עושי משפט וצדקה בארץ .
 רשע מכתיר את הצדיק . לא נותרה בי נשמה .
 יסף מכאוב על מכאובי בקום עלינו פעמים צרה
 ליצקב . זה שנתים הרעה בקרב הארץ . ראשונה בפרח
 רשעים עמדו עלינו לבלותנו עם נבל אשר יקרא עליו
 מלא רועים . על זרע קדש ידו גורל באפם הרגו בנו
 זמן ועולל בחור ובתולה יונק עם איש שיקה . ניקמת
 עם רב מישראל ביום פרות רועים חילנו . מאת יי
 הימה זאת כי עזבנו תורתו . צדיק הוא כי פיהו מרינו .
 אם הנגנו כל היום בשכן ישראל בארץ שהיא — להחריב
 אנשיה . וינצלו יושביה אהבו הבו רצום וגגוב . ד מ י ם
 בד מ י ם ם נגעו תסת היותנו גוי צדיק שומר אמונים .
 ולא אבה יי לסלס אבלה ובלה הארץ מרעת יושבי
 בה . חמס בארץ עשק רש גזלת העני ואונאת העשיר
 בדמיהם . סלחלה בכל מתנים בשמצנו אז — לקוחים
 למנות ומטים להרג להקדיש את קדוש יצקב למען
 ספר שמו . נחשבו כצאן טבחה ביום הרג רב לא
 פחדו ולא נעו בהרג הרג מר לי מר ליום עזן וצרפל
 אל יסך בימי שנה . ביום שהוא חלק עמי ימיר . יבחר
 אלהים חדשים . לא יכול להתאפק בהוציא אל הורג
 בניו . נמוגו כי אכלה חרב סביבם ומלאו פני תבל
 מטעני חרב . יזובו מדקרים זוב דמם . בני יצאוני .

חלק לבם ויבחרתו להם ברית חדשה. אף על פי שתחלתם באנס — סופם ברצון.

וזאת שנית הנה על הנה. מצפון תפמח הרעה. מושל הקשיב עלינו לתמו הולך רכיל על צדת בני ישראל ושם לה צלילות דברים. חס לה לנרצה דאברהם יצשה בדברים ההמה. אויבנו כי רבו קנאנו במלך ואכלו קרצהון דיהודאי ניאמרו לו: מצאנו מי"ם רעים והארץ משכלת בפשע יעקב. כל זאת הנה עם בני ישראל נוצצו לב יחדו להמית נפשות אשר לא תמיתנה. ואתם מקרב אחינו כל צרוע וכל זב. אלה דברי לשון מדברת גדולות, ידע לאשתעווי לשנא בישא דהמן. ויהי בדברם אליו יום ונקול נשמע הולך וסוק מאד. ונאמן העם, דבר מלך שלטון יצא מפיו לבקש האמת, למראה צניו ישפט, למשמע אוניו יוכיח, כי אין יכלת במלכי בשר נדם ביותר מזה. גויי הארץ סיים בלעונו לשנאת חמס והמלך וכסאו נקי. מי שמע צרת ישראל ואת הלסץ אשר מצרים לזרעים אותם להוציא מפייהם אשר לא עלה על לבם, ולא תבסר מתוך נפשו? מי ראה למשסה יעקב, יסורים קשים וצנזיים כמותם לא נקראו בכל הארץ ובכל הגוים, ולא ימות לבו בקרבו? האלהים מצא את עון ישראל לשפך בהם פאש חמתו, בצרה כם אש יי, קדושי עליון בלבית אש איש וביתו באו כחמן יוצא מחפתו, יצאו מבית הסורים לקדש אביהם שבשמים. אל נקמות, הופיע. נקום ונקמת דם עבדיך השפוך על לא חמס עשו. ראה יי והביטה הצרות האלה להם נמכרנו אני ועמי. פקח צניףך וראה את שוממותי אלה, הטבציים

והמקרים. מצת צשיתי בסתר רקמתי בתחיתות לא
שקטתי ולא נחתי. מאז נפחת באפי נשמה אני חומה
הייתי לסבל המכות האלה מכף רגל ועד ראש.
שמים אלה חקרו עברו ראשי בתקופות ימים
בעוד שנה לראשונה. מקץ היות לה שנים עשר חדש.
השניה ממחרת לבא ועוד בה שלישיה. תורת יי תמימה
נקדשה ביום חתונה והיתה לבצר. מלבד כבד הנלות
ושנאת האמות עלינו חזקה נלאיתי נשא קנאתם ועברתם
בי קשתה. אלי גוים יבאו לשלל קניני בתוך האהלי.
יחזיקו עשרה אנשים, מלשונות הגוים שפת לא ידעתי
אשמע. בכנף איש יהודי להפשיט כתנתו לשאת רידו
מעליו. ואם יצו פניו למתעב גוי להסיר חרפה ולהשיג
כלמות בסרבו ירוץ אליו בצנאר לאחז בערפו, אם יי
לא ישמר. ומה לא תשא פשעי ותעביר את עוני.
בושא עון נפשע? אם גלמי יי ראו ציניך אותי יום
יום מבוכות בכלפות יהלומון וכפטיש יפוצץ סלע. ומה
ימריצה בי תראה מה צשיתי לה ומה הלאיתיך. ואני
באין נגדך באפס ונחתי נחשבתי בעיניך? ואתה קדוש
יושב על כסא רם ונשא, איך תשפיל לראות בארץ
עלילות מצעדי גבר להגל דמה וכל צעדיו תספר?
אלהי, לרב חסדיך עלי וטובותיך אתי. אין גם
אחד אני כדאי לקבל. לא יועיל התנצלות לבסות
קלון ולא אוכל להסיר אשמתי ממני. גדלו תלאותי
עד לשמים ומעל שמים חסדך וחמלתך היא סמכתני.
על פן ידעתי כי חטאתי חטאים גדולים, ברחמיך הרבים
אתה תכפרם. אגא שא נא לעונות ולפשעים ולחטאים
שעויתי ופשעשתי בגדל חסדך. ואיך אמר לפניך מוחל

וסולט, כי חסיד אני ולא עון לי, או כי צדיק אני ולא
 חטאתי, אבל חטאתי חטאה גדולה ונפש העניתי.
 אשמתי אשום אשם לי, בראתי משחית לסבל.
 געלה נפשי תוכת יי, דעת מאסתי, הכנתי לפצעי
 נפשי, וילד מסכן לסבורתי, זריתי פנש על פני.
 חמדתי ונשכתי בצל הקסף, טבעתי ביון מצלת מאנתי.
 יצאתי לי פסל כלו תהו, כסדתי אמרי קדוש, לבשתי
 נילכשני בגד בוגדים, מרו מריתי את פי יי, נחתי
 כתר סוכרת, סבותי אני לנאש את לבי מעבד אלהי.
 עברתי ממצותיו ושבחתי, פציתי פי לסרף מערכות
 אלהים מי, צדקת יי נאצתי, קמתי אני לסתם בית
 און אשר נצלו ראשונים וקה סגור, רצון מי לא
 רצתה נפשי, שמרתי ארחות פריץ, פרתי בלבי תהו
 נבהו נחשף, ועתה יגדל נא פס יי למחות קעב פשעי
 וכענן חטאתי.

שומע תפלה חגני ושמע תפילתי בשכרון מתננים
 ובקרירות לב על חטאתי נגדי תמיד, כי יסגרו בך
 אנשים מרי נפש, כמוני אני עבדך, תכין לבם מקשיב
 אונך, לשועתם תשמע וסלחת, אלהי נפני מכל עון
 ואשמה ואל תתן את פי לחטיא את בשרי, ומה שחטאתי
 תשליך במצולות ים ולא יעמדו עליו זיגים, תכבש
 עונותי תאטר עליהם באר פיה, אלהי פתח לבי
 בתורתך פתחי חותם, יסד לבבי ליראה את שמך
 נצח נצחים, עיני ולבי קרב אותם אסד אל אסד וקיו
 לאסדים בידך, שימה נא ערבני עמך, זכר טוב בחותם
 על ורועך, העיר הקדש וסתיכל לפני תבנה בגן עדי
 עד ובנורועי אקבץ אבנים לבצר החומה ובסיקי אשא

נפוצות יהודה וישׂראל . אסוף תאסף יצקב בלו אל
מעון קדשך גנה צדק הר הקדש . בעוד נשמתי בי
אראה בירושלים מלך בתוכה מגזע ישי בנפי בכנף
מעילו בוגעות בנף אל בנף . עיני יחזו לציון גואל
קרוב ממני . תשפך רוסך על בשר אדם מבני ישׂראל
המה . ונקה עלי רוס השם ואתגבא בתוכם . כי רבות
בשנים יקרו דבריה אין סזון נפרץ . ונפני השם לראות
יום יהיה אור הלכנה באור הסמה ואור הסמה יהיה
שבצתים . ומציון תצא תורה ידבר יי מירושלים .
יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי .

אמר המיסד: הנני יסדתי בהכרח העולם ובחינתו
אכן בן פנת יקרתו יריתי. ולכן קראתי שם האגרת
הזאת אכן בן. כאלו היא אכן סגלסה וטבעה לבחן
בה מומי העולם וחסרונותיו ומקסיו ובגידותיו. נאני
הנני יוסיף להתנצל כי לא מחקמה עמלתי על זה ולא
מהיותי ראוי לכיוצא בזה ולא מפני שלום העולם
ושלנתו. כי זה ימים רבים הספך יי לישראל לבקר
צלמנת ליהודים היתה חונה ויגון חשך אפלה בכל
מושבותם ויהתלכו באשר התהלכו לבכי ולמספד. ממורד
בית חורון למצלה עקרבים. שק נאפר יצע לרבים. גם
לא ממעוררים העירוני מבצלי מלאכת השיר. כי
בעונותינו מרב הערות זאת המלאכה כבר אבדה.
ממגורות וסתותים פתחו העטים לאתים וקסותות מחתות
תבטשנה. מתו בני הצחות והמליצה נישחו כל בנות
השיר, והנותר פגול הוא לא נרצה לקרפן אשה לבני
העולם, כי לא יושרו שירים על לב רע. אבל אקנה
עשיתי זה לשתי סבות:

הראשונה — לכבוד אל הי ישראלי לקרב
לבי לצבוחתו בטנם אמות, להעיר את נפשי חמיד
שיהיו פי ולבי שוים.

והשנית — לכבוד צפנה שליטים שלטי
הגבורים צפנה אנשים ראשי בני המצלה והכבוד הם
השיבוני בגליל קטלונגא — ארץ אשר יי אליהנו דורש.
ארץ אשר אויתי למושב לי, ואם לא אפוא עיני ולבי

שם כל הנמים בעבור הנזיר שמי בן שן משפטיהם .
 עשיתי לי שירים ושירות בעבור העשרה אשר יריעות
 משכן יי ביריעות שלמה . אשר אצבעותי היו כגבורים
 אספרם בסדר העתק מציר אל עיר להולך מפרווינצה
 הלוח ונסוע בגליל שהוא יכולנהו עליון . גם בכל עיר .
 כפי רב השנים תרבה הקדימה .

ראשונה בשלדון יכולנה עליון .

אחד היה אברהם ואין שני להעריכו במעלותיו .
 השנתו לא חסלה בקמת מצרים ומדע כל בני קדם .
 שר צבא חקמי הדור . לכל דבר חקמת בינה ראשון
 ראשון . לו דומיה תהלה . העתם השלם הרופא המבנה
 גדול מבין שמו יאמר העבד הוא אדוני אברהם
 קשר יי .

והשני היושב על בסא המעלות רם ונשא
 תפארת חקמים הנדר השלמים צמוד המדות והמוקר
 שלמים לא צממוהו . העתם הגדול הרופא הממחה
 מאשרי בנדיט יי .

והשלישי כליל המדות . בכל תהלה מדבר
 בו נקבדות . הוא מרצי אחזתי . הוא יחיד סגלתי .
 יונתי תמתי . יונה נחפה בלסוף המעלות . ותשוקת
 התהלות . בארכת אהבתו יסוף לי הנצלה לכל לראש
 דון יונה קבלג' ר יי .

ומשם גירונה תהלה .

הרביעי אריה כיצר תלכנון כסיר בעדרי צאן
 קדשים ארי שבחבורה עז בנמר במלחמתה שלמה .
 הנדר הוקם על מרום שבת ותהלה דון טוהר'ס
 איצק יי .

הַמִּשִּׁי אוֹפֵן אֶחָד בְּאַרְץ, עֲנֵן הַכְּבוֹד, לְמַסֵּר
 גֶּשֶׁם חֲכָמָה נְדִיבָה יֹאמֶר הוֹה-אַרְץ יוֹשֵׁב בְּשֶׁכֶת הַגְּדֻלָּה
 וְהַכְּבוֹד הַקָּמָה וְהַנְּשָׂאָה שֶׁרֶשׁ הַיָּהִס צִמְרַת הַחֲכָמָה בֵּן
 מַלְכֵי קִדְמֵי הָאָדוֹן הַגְּדוֹל הַחֲכָם הַכֹּלֵל הַנְּשִׂיא הַלְּוִי
 דוֹן יְהוּדָה דִּי צִקוּר טַלְיָא.

הַשִּׁשִּׁי מוֹפֵת הַדּוֹר אוֹת הַיָּמִים כְּלִיל הַמַּעֲלֹל
 צִטְרַת הַיָּסֵס צִיץ הַדָּת גִּזְרֵי הַתּוֹרָה הָאֶרֶץ הָאִירָה
 מִכְּבוֹדוֹ לְאִירֹי לְיְהוּדִים הֵיטָה אוֹרָה הַשֵּׁר הַגְּדוֹל
 הַעוֹמֵד עַל בְּנֵי עַמּוּנוֹ לְהַתְּלֶה לְשֵׁם וּלְתַפְאֶרֶת מַדְבְּרָנָא
 דְּאִמְתָּה הַנְּשִׂיא הַנִּכְבָּד הַרְבֵּי הַמְּבָהֵק דוֹן בּוֹנִפּוֹשׁ
 שְׂאֵל תִּיאֵל.

הַשְּׁבִיעִי כְבוֹד הַחֲכָאִים צְבִי הַחֲשׂוּגִים פֶּאֶר
 הַזְמָן הַחֲדָת הַיָּמִים חֲכָם חֲחֵן חֲחֵן לֹו הַסֵּד יְסוֹכְבָּהוּ
 וּמַמְתָּקִים חֲכוֹ שְׁקֵר הַחֵן בְּעֶרְכּוֹ לֹא יִתֵּן סְגוֹר תַּחְתּוֹ
 הַשֵּׁר הַטַּפְסֵר הַנִּכְבָּד הַחֲכָם דוֹן בּוֹנִי שִׁינִי וֹר
 גִּבְרָאָן יִיָּץ.

הַשְּׁמִינִי כְרוֹב מִמַּשַּׁח הַסּוֹכֵף בְּכַנְפֵי מַצִּיּוֹתָיו
 בְּנִפּוֹת הָאֶרֶץ אֲנִי וְסִפֵּר תּוֹרָה לְתוֹרָה וְלַתְּעוּדָה אֵל
 נִחְלָת הוֹרִיו וְאֵל גְּחֻזַּת אֲבוֹתָיו יוֹשֵׁב קִנְאָן חֲדָשׁ מִלֵּא
 בְּרַבִּית יִי מֵאֶסֶף לְכֹל הַמַּחְנוֹת מִיָּנִי הַשְּׁלֵמוֹת זוֹכָה
 לְכַתְּבֵי תּוֹרָה וּגְדֻלָּה יַחְדּוֹ יִהְיוּ תַמִּים עַל רֹאשׁוֹ.
 נִאֲלִיָּהּ הוּא נוֹשֵׂא אֶת נִפְשׁוֹ. בְּרִי מְבָנִים בְּרִי בְּשָׁנִים.
 וְעַמּוֹ כְּטַעַם זְקֵנִים. הוּא אֲנִי נֹאנִי הוּא אֶחָד בְּגִדֵּר
 שְׁנִים בְּשָׁמוֹת בְּגִדֵּר הַטַּבֵּעַ וּמַעֲשֵׂה נִס גּוֹף אֶחָד בְּשָׁנִי
 מִקּוֹמוֹת הַחֲכָם הַמְּפָלָא הַנְּשִׂיא הַנְּשִׂא דוֹן חֲסִידָא י
 קָרִי שְׁקֵשׁ יִיָּץ. וּמַשַּׁח טְרַאגוֹנָה הַקָּרָה.

הַתְּשִׁיעִי יְדִיד יִי עֲמוּדוֹת הוּא חֲטֵר מְגֻזָּע

החקמה והשלמות נצרך משרשי היחס ומצלת האבות
צניף מ"יכה גדול ונשוא פנים בלביא ישון באהלי
שם ותהלה קדרש את יי גע ומצא לא היתה סעלה
אשר שגבה ממנו החכם הגדול האדון הנקבד הנשיא
הנעלה דון שמואל בנבנש"ת י"ץ.

העשירי הפתח הטוב מזקק שבקצתם ראש
השלישים. גדול עם אלהים ועם אנשים. מקור החקמה
והפדע נחל נובע מיני המדות אשר לא יכזבו מימיו
עץ הדעת נטוע בגן הקבוד לא ימיש מעשות פרי
צבי עמו נזר אהיו הער הנקבד דון אתה טרוק
קרישפין.

עשרה אלה המה השומרים נקשי הלא היא
באצרותיהם לפקדון בארץ וכי יישר בציני האלהים
לקחת נקשי ממני אמר ליי לא בי היא כי ירצה
השם רוחי ונשקתי אליו נאסף אמר אין עמדי בדבר
גבורות מעלותיהם משמתי לב משלי נצטו וברוח
קדשם נוססה בי כל צבאם.

לקבוד העשרה סימתי האגרת בחדש העשירי
הוא חדש טבת והעולם אחר האלף החמישי בן שלש
ושמנים שנה. אני הוא הבר באלפי אשר ידעו ספר.
צעיר להיות בעברי עבדיהם הקטנים, מתפלל ליי אלהי
השמים בצד השארית הנמצאה, ואם אני כדאי, מבה
אלהים ומענה לתפוכות הזין בקל ובפרט. שואג
בארי למצוקת זמנו שלו ושלום יים צת סכו יחמס.
בחמר חוצות אותו יחמס. משא תלאות ובהלות על
שכמו יחמס. המשים תפלה תמיד בצד השארית סגלת
אמתו גזרה ונימוס. קלוימוס בר קלוימוס. הנשיא
עמי עשו.

אלה ראשי פנוות הספר הנכבד אבן בהן לבית אבותם
אשר אספנו כעמיר גרנה הפלל העולה בפרקיהם
לתולדותם:

הא' יסודתי דהררי קדש להצב נחשת כלל מסריו ויפי
מליצותיו. לקאיר נמיבות גלונים במעגלותיהם. לסגל הסקלה ולסגור
ארתותיהם.

הב' התנצלותו של היותו מעמיק סרה אחר מימים לבקר.
וימקשי תמן חוקר. שמא שנאים יפגעו בו וילמדו מתוכם לעבר.
הג' שלא יתעוררה גם רוח וגאה. יעלה שיאו לשמים. לתח
מס דאדם וכן יתמן בו לזות ספקים.

הד' לא כן הוא עמו כי כל ימיו ברח מגאונה ודבר
בספלות. ולא בא בחביר הזה לטל לעצמו עטרה כרוס ולתי בני
אדם הוללות וסכלות.

הה' בו יקונן על זמנו ונחביר דמלין דריותיו. כי רבו
גרמיו לו עקיפת ספקתיו. ולקיות מסר לקלם ישראל כליותיו.
הו' ישא סינה על העוינה נפשו המבדלת. סודרה נפחה
בו למען תהיה גברת. מסרבת דרביקת משנה בורה הומית וסודרת.
הז' עורני מדבר מתגבר להתאונן על נשמתו דרצה גדרה
הסירה משוכתה. בחרשת ארין הניא אביה ואחיה אחיה

הח' מדבר על לבו יקמע הנגיג אל יעשה לרבני שגר
ושוא המורח. יבח צור מעונה לקח שרלתו.

הט' תשח עליו נפשו ותר. וזכר שברו וסברו של יי
אלקיו כי סופו למות. יתן מעשיו ויגמלו שלמות.

הי' לבו יוסיף מכאוב, מלכת אחר הרקים יסוף, ויטב
בעור הפסע כאני, והגוף ברעון.
הי"א לתע לבו לבש לו מנות, בפרס נקין ימולל וינש
נבה רוח ותש כח.
הי"ב מתאונן על לבו, חלל בקרב, לב היתל חסוה, במסאח
סוף ומדוחים מחספספס בנחלת י"ו גרשהו.
הי"ג אף לב סהור נפתח בלחם אדירים, גלסקות ופהסיות
ונין הרקח ופצונים, מכירים ספה לנאמנים.
הי"ד לכל היר התנקה נפתח ונפת לבגדי חמודות קני עם קנינים,
צבע והורי וצבעונים. מתהפך לבנה גנים, אומר בלבו מי קמוני
בן רונים.
הט"ו לבו חזק הטיאהו לאהבה נשים, נלבד בקיחוחים
דצפרים הנאמנים נפח מוקשים.
הי"ו מקלונן על שומו אוחותיו אלה בקרב לבנים הון
ורבוי הנמנות, סגלות מלכים והקדמות, לרשת מסכנות היכלי
ענג ונאמנות.
הי"ז כי מלאה לסונו לספר הרעות הנדולות, ותאבוח
גבה לבו על רשת הנמיון עילות, והתאורות דומות קליו נבלות.
הי"ח ישימון מליו כסלון וגבה רוח וסלף בגידותיו
בהנאות, בני אדם שדה נלדות להקצים הנפש וכחיתיה נוגות.
הי"ט כי רע ופר קליו הפצפה אפר הסעה לתבש קסמות
וסקאות, ולבש לרעות וקנאות, ללכת בגדולת ונפלאות.
הכ' יצחק אי לי אמי כי ילדתי בן זר, הפסחתי
הפכר מרנה ונצא בלי סקר.
הכ"א הנחידים עובר לוהן יקנו האיס בשר אביו לר
י"ד לו, יקטף כי רב חילו, יסוף יוסיף לו מכאוב ונשקא בצקיו
להחלו.

הכ"ב אוי ואבוי למי שִׁקְנִיו וְקָרִים, נִזְכָּרִים וְנִשְׁכָּחִים
מִחֲזִיקִים בְּתַרְנִיג מַצּוֹת וְשִׁשָּׁה סְדָרִים, וְאֵלֵי עוֹבְרִים בְּמִשְׁעָה וּמַצּוֹת
עַל מְדוּרִים, וְכַמָּה לְקִי בְּאֶצְבַּע אֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּמִסְבַּע הַזְּכָרִים הַסָּבֵעַ
וְצֵלַל בְּמִים אֲדִירִים.

הכ"ג למי אוי וכמה אבוי לבריות, מברכותם הנקראות, לָלֵךְ
וְקָר: יִשְׁמְחוּ, וְלָקַל נִקְבָּה: יִצְחוּ, וְכַמָּה בָּנִים בְּחֻשִׁים מְכַחֲשִׁים מְמַלְאֵה
שְׁלֵהם, וְנִשְׁכָּחִים צִדְקָנִיּוֹת חֲכָמָה וְחַבּוּנָה כְּהֵן אֲבָנֵי גֵזֶר מִתְּחַסְּמוֹת עַל
בְּצִלְהֵן.

הכ"ד עַל שְׂפָתַי יִשָּׂא קִינָה וְחִלָּנָה עַל עַם סָקַל וְאִין
נָהָם חַבּוּנָה, דוֹר סְהוֹר בְּעִינָיו, בְּדִבְרָה לְבוֹ הוֹלֵךְ שׁוֹכֵב, וְאֶדְבָּה
חֲכָמָה חֲכָמִיו.

הכ"ה חִלָּנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַסְּוֹרִים פָּרֵץ עַל פְּנֵי פָּרֵץ,
עַל רִשְׁעָם וְעַל חֲסָאָתָם נִתְּנוּ לְקֵלָה וְחֶרֶץ, עַד יִבּוֹא גֹזֵר בְּרֵץ.
הכ"ו הִנֵּה וּפְצוּעַ עַל קְרַבָּם עַל הַתְּמִידִים בְּדִירוֹת קִיּוֹם
חֲרָשֵׁיהֶם וּמִצְדֵּיהֶם, כִּיּוֹם טוֹבָה הָיְתָה בְּטוֹב לְקַבֵּץ סְעוּדוֹתֵיהֶם, סָרִיסִים
מֵאִד וְחִירָה שֶׁבַע עָלָה הַזָּקֵק שְׁלֵהם.

הכ"ז בְּרִישׁ שָׁמָּה, סִימָנָה סָבָא, קָרָא רַבִּינָא וּמִלֵּי מַעֲלִינָא
שׂוֹבָא, וּבְצִדְקָתָהּ יָמִים מְשַׁבְּחִים לְתַחֲנוּגִים וְאִשׁוּשֵׁי בְּרִיתִים, וּכְיוֹם
הַנְּפִיִּירִים טוֹבִלִים וְשָׂרָץ בֵּינָם לֹבֲשִׁים לְבָנִים וּבָרִים, וּבְסִבּוֹתָם
קָרְמִים מְדִירִים עִם כְּפֹת תְּמָרִים, אֶרְבַּע צִינִים בְּגָלִירִים, מְנַצְחִים
צִוְחִים מִים רַבִּים וּמִשְׁבָּחִים יִיְהוָה מְשַׁבְּחִים, עוֹשִׂים מְצוֹתֵיהֶם, מְצוֹת
אֲנָשִׁים מְלַמְּדָה מְנַהֵג אֲבוֹתֵיהֶם בְּיָדֵיהֶם, יְהִי לְמַלְא בְּסֵגֶם, לֹא יִצְרוּ
צָעִיר אֶנְסָה, לְחַפֵּשׁ הַיִּין בְּנִירוֹת בְּרַבּוּי הַסְּעָדוֹת, בְּהִנָּה וּסְוִירָה,
הִמָּה בְּחוּרִים, הוּא בְּזוּרִים לְשִׁמּוֹת וּמִשְׁתָּה שְׂמָרִים, וְכָל הַפְּרָקָה לְסִעֵד
וְלִשְׁתּוֹחַ מִלְּפָנָי וְנִשְׁתָּה מִים מִן הַמָּיִם וְהַתְּצָרִים.

הכ"ח בְּצִרְבֵי חֲסִידִים בּוֹרְכִים וּמְבַרְכִּים בְּפִרְיָיו מְמַזְכֵּרִין,
לְעֻשׂוֹת מַעֲשֵׂה עֲשִׂירָה גְלוּסָה: בְּרַבֵּשׁ וְאֶסְתָּרִישׁין לְחֹלִים וְתַחֲסִין וְחִירָה:

וְכָר לְסִיט עִם תְּבִלָּין. וְחִלּוּס קְלִיּוֹת לְנִזְקִים וְצָלִי שָׂרָר וּמִבְּשָׁל וּבִשָּׁר
מֵלִיט וְלָקֶם רְדוּף דְּאִתּוֹן וְתַרְנֻגְלִין.

הַכֹּסֶט בְּחֶדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי נִתְּנָה חוֹרָה דְּכֶשׁ וְחֶלֶב תַּחַת לְשׁוֹנָם
וְחִלּוּת דְּכֶשׁ עִם רֹאשֵׁי בְּשָׂמִים מִצְנִיָּים. וְכָר לְהַר סִינִי עֶשֶׂר הָרִים.
וְהַחוֹרָה מִתּוֹקָה מִנְפֶּת צוֹפִים קִבְּלָנוּ מִלֵּאשׁ צוֹרִים. עַל הַתְּלֻמוֹת
הַזֵּלֶכִים אַחֵר הִפָּה לְמִישָׁרִים.

הַל' הַגָּל הַעוֹלָה אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ. מִלְּבַד שְׁבָחוֹת יְיָ. עַל
הַאֲזָנָח דְּיִסְרָאֵל יוֹדֵעַ וְחֵיק. אֲרִיז וְנִשְׁכָּר יוֹסֵף מוֹקִיר שְׂבִי לְאַכֵּל
לְשִׁכְּתָהּ וְלִמְכָּסָהּ עֲתִיק.

הַל"א צִמָּה מַעֲלֹת סוֹבוֹת מִצְאֵי דְּגִי וּמִנֵּי לְהַתְּקָאָר קוֹל
שְׁאוֹנָם מִצִּיר. עַל גִּבְעוֹתֵיהֶם שָׁהֵם מִצְּלִיחִים וּמְרֻזִּים לְצִיר. וְכַפָּה
שְׁפִירִים סִפְסִים. מִשְׁתַּבְּחִין דְּכִסְרוֹן הַמַּעֲשִׂים. אִמְרִים הַרְבֵּה
וְנִסְתֵּלוּ מִעַם אֵינָם עוֹשִׂים.

הַל"ב וְיֵשׁ שְׁיִתְּקָאָר צִיחֶם. לְסִי בְּעִמּוֹ הוּא מִלֵּךְ עַל עַל
דְּגִי שֶׁחֵן. אֹמֵר כִּי מוֹלִידוֹ נִחוּם הַקָּדִי. בֵּן צִירֵי הַאֲרֹדִי.

הַל"ג וְיֵשׁ שְׁיִתְּקָאָר שְׁהוּא חֶקֶם דְּיִגְּמָל. שֶׁחֵן דְּבָאָר
וְאִיחִיאל. יִסְגָּל דְּעִצְמוֹ דְּהַתְּגָל הַשֵּׁשׁ דְּבוֹצָח. וְהוּא עָרֵם מִזֵּל וְלֹא
יִצִּיר שְׁמֹתוֹ.

הַל"ד וְיֵשׁ שְׁיִתְּקָאָר שְׁהוּא אִישׁ אֲמוּנִים וְיִבֵּא קָמִים דְּכָל
הַעֲנָנִים. וּמִאֲמוֹ פֶּסֶן אֲמוּנִים. וְיִתְּלִיף כִּסְגָרְתוֹ עֲשָׂרַת חוּנִים.

הַל"ה וְיֵשׁ שְׁיִתְּקָאָר לְהִיּוֹת חֲדִיקָא דִּיהוּדָא. וְהֵלִים דְּלִקְבּוֹ
עַל רֹו לֹא אֵנָם לֵה. וְהוּא עָלִי בַּק הַסָּף מִלֵּא.

הַל"ו וְיֵשׁ שְׁיִתְּקָאָר דְּחֶקֶת הַרְמוּא"י. לַעֲשׂוֹת נוֹרְאוֹת
נִסְתָּאוֹת. וְהוּא מְסוּסְלִי שְׁקָר רוֹשָׁאִי אֲלִיל דְּהַמָּה רְבָה וְאִינוּ מִצִּיר
בֵּין חֲמֹר לְעָרֹד.

הַל"ז וְיֵשׁ שְׁיִתְּקָאָר דְּחֶקֶת הַאֲצִטְגִּיטוֹת. נוֹחֲזִי עוֹנוֹת
לְסוֹכָה וְלִפְרָעוֹת. חֶקֶם דְּחֶקֶת הַמַּעֲלֹת. וְאֵם נָה יֹאמֵר יִהְיֶה חֵם אִז

לר' וארץ מלאכות, נהפוך הוא יהיו שנים טובות ומברכות, וכל
דגריו שגר וקוב ודבר מהמלות.

הל"ח ויש שיתפאר בחכמי הדקדוק ימסירה וינעשה לרוח
משל, לתור בין הדבר והכל, ואין מה דנדקדו ושינה בנגון הכל.
הל"ט ויש שיתפאר בשירים ומליצות חבו ממשלים לשיגי
כל ויחשב בחומה, ודבר גמדות ומשפטי דלסין חקוקה, קרי עליה
הי הפעמיקים ולא בעקוקה של תלקת, בלי ימיהם בטה שאין לא
חקוקה ולא מלאכה.

המ' ויש שיתפאר בחכמת התורה דקי בהנחות וצאני ורדא,
שמה ודבשה עם תלקה, עמדה שיוצ התורה בלה ודקי אסלי
דמפכת בלה, ושמר בחיק אותו דוחק ומחור אסלי דספק אשח
איש לקלא.

חומס חכנית, האריך למענית, ראשית מומי הזמן החסר
ומתבררם של היושבים על כסא ההוראות, בקלקיל הזורות, נעשת
התורה בשמי תורות, וכל אשר זורע שןא וקוצר עולות, ופנה למעלה
לעלות פעלות המיסר בהפלתו הנסה ותחנתו לנורא עלילות, לפסח
שיגים עורות, ונעצ אהנתו בלגם לקבין ולהורות, ולומר לשמו
עליון סיר למעלות.

ש י נ ו י נ ו ס ח א ו ת

מ = כתב יד מינכן סי' 338

ג = דפוס נאפולי רמ"ט

ו = דפוס ויניציאה ש"ו

- 3 — 2 מ: גבורות. / 4 ג, ו: מעשה. / 8 ג, ו: בסביבי. / 18 מ: מאמרים. / 20 מ: על. / 22 „אכלה“ ליתא בנ ו. / 23 מ: ועד שאדבר חדשות. „מפריחי נשמות... מצודות נפשות (1, 4)“ ליתא במ.
- 4 — 2 מ: במשקולות. / 5 ג, ו: ומצרי. / 6 ג, ו: נערי. / 7 ג, ו: המעמיקים. / 8 מ: קנאין ילמדו. / 9 ג, ו: יבא כדוקד. / 12 מ: מעלתו או מדרגתו. ג, ו: כאלו מדרגתו או גבה מעלתו. / 13 נ: הרחיבו... להדיח. / 17 מ: ששעה. / 18 מ: ומה. / 19 ג, ו: משחיתו. / 20 מ: מה גבורתו. / 23 מ: טובו. / 24 מ: לא אלמן. / 25 ג, ו: שער לתקן עיותם (ו: עוותם). מ: יתקן.
- 5 — 2 ג, ו: שומעי. / 5 ג, ו: בחובו. / 8 מ, ג, ו: גודל. / 10 ג, ו: אהה דל יחדל לעברה. / 14 „היא“ ליתא במ. / 25 מ: ולא כמדתי. / 26 ג, ו: מסאנא. / 27 מ: תוכחת.
- 6 — 1 מ: בדברים צחות. / 2 „עמי“ ליתא במ. מ: עיפה. / 4 ג, ו: מעלליו... היודעים. / 5 ג, ו: המכלים. / 6 מ: ועושין / 8 מ: במה שלקת. ג, ו: בינה מענוה לא. „ואחרי... לחכימין“ ליתא במ. / 10 ג, ו: מטה. / 11 מ: השגנו והצלנו. „ואולי... שבלולי“ (13) ליתא במ. / 16 מ: בי ובהם החילותי. / 18 מ: אצר אחרים טוב לי. / 21 מ, ג, ו: אך אני. / 23 מ: ואשמאלו. / 24 מ: ישאגו וינהו.
- 7 — 3 „אשר... בסנורים“ ליתא בנ ו. / 4 „במשחה“ ליתא במ. „כן“ ליתא במ. / 5 ג, ו: נושבים. / 7—8 „ולטה... מולם“ ליתא במ. / 18 נ: „ו“ ולאט. כמו לי, מ: כמני. / 17 מ, ג, ו: יבכיון. / 18 נ:

ב ל מרירי. / 19 מ, ג: ו: וקצף קצף רבה. / 20 מ: כי יותרו...
לעזות. / 22 מ: ולעתים. / 24 ג: ו: עד נהר.
8 — 2 ג: ו: לבי. / 3 ג: ו: אשמה. / 10 ג: ו: ותזנחיה. / 15
ג: ו: אף בלי. / 18 ג: ו: בערבי. / 22 מ, ג: ו: שרפיה.
9 — 1 מ: תדעון. / 4 מ: פרצה גדרה. / 5 ג: ו: כי הנאי. /
7 ג: ו: ואולי. / 8 מ: מדימים... עמדי יסבו. / 17 "אולי... והמתיו"
ליתא במ. / 20 ג: ו: מוצא דברי.
10 — 5 מ: במרורים. — 8 ג: ו: יחזור בך וירש. מ: וירש. /
9 מ, ג: ו: כאשר הרקים. / 16 ג: ו: כחו רם הגוף. /
22: והשיגוני. / 26 מ: לאימותי. ג: ו: לא מות מת להם.
11 — 8 "בנעורי... ושיבה" ליתא במ ובא בשורה 9 אחרי המלה
"כנקה". / 9 מ, ג: ו: בלא עת. מ: קירמי קירמי. / 13 מ,
ג: ו: כעצם תומל. / 18 מ, ג: ו: והגנו. / 21 מ: או זב.
12 — 6 מ: שמש זרחה. / 7 שמא יש לנקד ראו (ריש שוואית). /
8 מ: דאתאי. / 9—10 מ: דאתאי. מ: ובשיהי פיהי. ג: ו:
יעבירו. מ: חדשים. ג: ו: שנתי. מ: איככה נעשיתי ואבתי. /
11 מ: ומסורת בידי קבלתי מרבתי. / 13 מ: בבא. / 14 מ:
נלחמים בו. / 18 ג: ו: חלבין. / 19 ג: ו: בנביע. / 20 ג: ו: בכסא.
מ: דזוניתא. / 24 מ, ג: ו: משכת. / 27 מ: ארדי.
13 — 3 ואפת. מ: ואשת. ג: ו: ואסת במעדי. / 4 מ: גזונים. /
5 מ: זהורין וצבעונין. / 9 ג: ו: כשמלה. / 14 מ, ג: ו: האחוויכ
(מ: הנאחזים)... מוקשים. / 15 מ: עליהם תכשיטין. / 20 מ, ג:
ו: מדקדקות. / 24 מ: לביתרי. ג: ו: לבתרי. / 25 ג: ו: בשור. /
27 מ: זמרן.
14 — 1 מ: ועניין. / 2 מ: בוערת למען. / 12 מ: "כודניתא...
פרידא. ג: ו: גדיא. / 14 ג: ו: משכנתה. / 19 מנוי. מ: ממני.
15 — 1 מ: והנכתי. / 3 מ: ארוצה. / 5 מ: צלי וברבוריב. /
10—11 "במים... תאנתא" ליתא בנ ח. / 13 מ: דקין. / 17 מ:
בכסוי... עלי בסותא, ג: ו: בסותא. / 18 ג: ו: לסתרה. / 20
להבעיר. מ: להכעיס... כה מנהגך כה. / 21 מ: משפטך. / 23 מ:
דרמסית, ג: ו: דרמסית.

- 16 — 2 מ: והנאלח. / 3 „ברשותי“ ליתא במ. / 6 מ: ובנפלאות.
 13 ג: ו: מדינים. / 14 מ: וכמקום. מ, ג: ו: ולהתהלל. / 16
 מ: לקטת. ג: ו: לקנות. / 21 מ: מאשישי (ישעיה טו, ז). /
 23—22 ג: ו: תמלא למסך למיני (ו: למני). / 26 ג: ו: רוי.
 17 — 3 „ובערמה“ ליתא במ. ג: ו: בערמה. / 17 מ: עמיו. / 19
 „המבשר“ ליתא במ. / 22 מ: משפט שנה הדין.
 18 — 4 מ: ותוספתא. / 8 העם, מ: אדם. / 9 מ: גובה. / 12
 ג: ו: בסולם. מ: האלוה. / 15 מ, ג: ו: ישאהו. / 24 מ: הנשים.
 27 מ: ולרגלים.
 19 — 2 מ: לגורלי. / 4 מ: גם... הכנסת. / 6 מ, ג: ו: עמלה.
 מ: גודלי. ג: ו: גדלי. / 7 „יין“ ליתא במ. / 27 „ואחר“ ליתא במ.
 20 — 1 מ: והרעה. / 2 מ: בקול נמוך בבקר בשפה. / 7—8 מ:
 למשפחה אלפים בת. / 13 מ: מרחם לעולם. „ובנים“ ליתא בנ. ו:
 15 ג: ו: הצפון. / 16 מ: דרוסאי. / 22 ג: ו: חלה בנו אשם.
 25 מ: חתנת... ואראה. / 26 ג: ו: עגמים.
 21 — 2 מ: וגוף. / 5 ג: ו: מאין גמר. / 12 מ: ראשי... מבחור.
 15 מ: תחתיו. / 25 מ: בהסתתר. / 26 נ: עתודים.
 22 — 4 מ: הולך. ג: ו: מהלכין. / 8 מ: לבם. / 11 ג: ו: דור
 דורש לדמים. / 23 מ: ובגדופה. „בסערה... בסופה“ ליתא במ.
 23 — 11 מ: ובן. / 14 נ: שבטיון. / 19 מ: עכני. / 27 מ:
 וחנוגי.
 24 — 1 מ: בסעודת. / 3 ג: ו: יכוו. / 8 ג: ו: קטוליה. / 16
 „מעט“ ליתא במ. / 20 מ: יום. / 22 מ: מתום וצרתו תתפשט. /
 23 מ: סופרים. / 25 מ: מלא.
 25 — 2 „לה“ ליתא במ. / 8 מ: שקבל. / 18 „זאת“ ליתא בנ. ו:
 23 מ: אחד לאחד. / 26 מ: ביום.
 26 — 1 מ: עוברין. / 5 ג: ו: ודמו שיתמעט. מ: שיתמעט. /
 7 ג: ו: ומלא. / 11 ג: ו: מגערת. / 17 מ: היקב חמשים פורה.
 27 — 4 ג: ו: בעת. / 6 מ: תראה. / 7 מ: הבצלים. / 13—14
 מ: יכלימוהו... ירימהו. / 16 מ: וממכר. / 21 מ: בחזורים
 ובסדקים. / 23 מ: מראהו.

- 28 — ו אחרי השורה הזאת באה במ תוספת זו : ואם למען זאת מושיע וגואל תקנת בתוכם ימים עשרה לישראל. / 2 מ : ויום. / 4 מ : בחטאו. / 8 נ : ו : בשמן כמי. ושמא יש לנקד : כִּשְׁמֹן כְּרוֹה. / 9 נ : ו : או מן המהדרין. / 15 מ : ויהלל. / 20 מ : החרום. / 22 מ : יוצר. / 24 נ : וערבה.
- 29 — ו מ : ההולכת למאל. / 8—9 „ובסדינים... ומרקמין“ ליתא במ. / 16 מ : מארבע. / 20 מ : הזריו והעובד. / 21 מ : כלי כפציה. / 23 מ : את הכל. / 24 מ : קסניארתא.
- 30 — 6 מ : עגולות. / 8 מ : קידרא. / 9 מ : חטים. / 13 „כני... יתהוללו“ ליתא במ. / 14 מ : עשה... כי יעט. / 26 מ : נ : ו : ומו החצרות. נ : ו : מלפני חמת אלהי.
- 31 — 7 מ : במ יותר מכל. נ : ו : מהם יין. / 23 מ : ישכר.
- 32 — 8 מ : שאשר יכאיב. / 10 מ : ויאמץ. / 15 מ : מקבץ. / 17 מ : לקהויי ולסמוכי. / 18 מ : יורה... שיהא. / 20 מ : ו : גנות. נ : קרובות ורחוקות. / 22 מ : יחפש. / 27 מ : טבחא.
- 33 — 6 מ : ומצמא. 9 מ : ואכלו. / 10 מ : עד ישלחו. נ : במשניו. / 19 מ : נ : מחר. / 22 „ממצרים“ ליתא בנ וי. / 24 מ : ומופתים... ברא.
- 34 — 4 מ : ובלאים. נ : ו : כחזקת. / 10 „השמימה“ ליתא במ. / 17 מ : כשיש אס... דקדוקין. / 23 מ : לא נזכרת. / 24 „עמדו“ ליתא במ.
- 35 — 4 מ : מדקדקים. / 6 נ : ו : ותיק. / 9 נ : ו : מפה. מ : דקדושא. / 10 „אכולא סעודתא“ ליתא במ. / 12 נ : ו : אדום. / 16 מ : ישראל עליהם. / 18 מ : כל השנה. / 27 „שכבר“ ליתא במ. נ : ו : לא נודעו.
- 36 — 5 ו : שלמה לך. / 7 מ : מצליחין. / 8—9 „בתי... ומצודות“ ליתא במ. „כורמים“ ליתא בנ וי. / 10 מ : ובחכמה. / 15 נ : ו : זאת העירה (מ : העדה). ושמא ר"ל : הבירה. / 16 מ : עבדי למתא דלא חרבי. / 19 מ : מבלעדי אל לבו.
- 37 — 3 מ : לא. / 19 מ : יאמר לו. מנן, נ : ו : בן. מ : וקרוביני / 23 מ : קא אחינא.

- 38 — 3 מ: ואתחששת... מורע בלע. / 5 נ: חסר אדון. "ורמו" ליתא במ. / 7 ברות, ג ו: באות. מ: נשים באות מאירות. / 15—16 מ: הרעים והנאמנים. / 18 מ: כן. ג ו: יאשר. / 21 מ: והבנין.
- 39 — 1 מ: וגודר. ג ו: יגודר. "הרקים" ליתא במ. / 5 אהלו. מ: קהלו... כבינה. / 6 "זה" ליתא בנ ו. / 8 מ: לא נתפתח: עיני ולא ראו. / 9 מ: בספר וספר לא בנה. / 15 ג ו: אלו ירצה. / 17 ג ו: ועצה השדה.
- 40 — 2 מ: בלי. ג ו: מפלפולא. / 11 מ: ודבר. ג ו: גמשלו. / 13 מ: לאזנינו. ג ו: ויום. / 14 מ: וכהלב. / 18 מ: בגבכה. 41 — 1—2 "בלא סהדי" ליתא בנ ו. / 5 מ: האיש הלוה. / 7 מ: שבגול. / 11 מ: בו אשם. / 14 מ: בזה אם תאבא. / 18 מ: רויע. / 21 ג ו: ועתרה. / 24 ג ו: רשעת תפלין. / 25 מ: מניח. ו: משניח.
- 42 — 11 אני, מ: ואני, וסימן מחיקה על ה"ו. / 12 מ: נ: בפישתא. ו: בפישתא. / 19—21 "ואם בחכמת... דרקיעא" ליתא בנ ו. / 16 מ: ג ו: משלש.
- 43 — 2 מ: כל. / 5 מ: מזכות. / 7 מ: לא. / 15 מ: ועל אלהי הצבאות יגיד נוראות. ג ו: על אלהי. / 19 מ: מאלו. / 27 נ: אלו המומים.
- 44 — 1 ג ו: מהקריב. / 7 ג ו: הדעת. מ: ותעלולים. 8 "נתנו... מגרעות" ליתא במ. / 11 ג ו: יגשום. מ: לתומה. ג ו: בפילוסופיא. / 14 מ: נמקו. / 15 מ: מינין. / 20 ג ו: יסתולל. / 24 מ: אבוקרט.
- 45 — 1 מ: חוקיהו. / 2 מ: סבעת. / 7—8 מ: אותו הרופא טעה למות חולה שיש בו סכנה. / 11 ג ו: מורסא. / 14 הבו לי "לי" ליתא במ. / 26 נ: אלה בשם.
- 46 — 3 מ: ועשר. / 6 מ: תחברי. / 11 מ: נ: מלבכי. / 16 מ: נ: דדלו. ו: ודדלו. / 21 מ: דעל. / 24 מ: בהם כראוי. / 25 מ: מופלא.
- 47 — 2 קלפותיו... ורוביא. / 5 מ: שוה בשוה. / 7 מ: מי

- אפסים... ישגא. / 15 מ, ג, ו : תתפשונו. / 16 מ : אחר. / 18 לא, ג, ו : כל. / 19 מ : מממונו. לכל, ג, ו : כל. / 20 מ : במה.
- 48 — 11 ג, ו : המרים. / 13 ג, ו : ייטיבו. מ : יפצחון. / 21 מ : הצלחת.
- 49 — 1 מ : יש מהם. / 4 מ : בוזי. / 9 מ : שירגיש. / 20 מ : החווה. / 25 מ : ורעים חיה רעה. / 26 מ : לא חיו.
- 50 — 2 מ : וחליו. ג, ו : וחיו. / 3 מ : עד היות. / 22 סועה, מ : חזק.
- 51 — 2 שעה, מ : שנה. / 12 מ : ירבו. / 17 מ : שעשה. / 18 מ : שלעבודה זרה. / 22 מ, ג, ו : יתוב. / 26 מ : בעשותו. / 27 ג : מביה. ו : מביא.
- 52 — 5 מ : בפלאות. / 9 ג : בנה. / 11 מ : כדמות. / 14 מ : ישכל. / 16 מ : מליצים. / 27 מ : רמז לישב.
- 53 — 4 מ : תרחא. / 6 מ : חולקים. / 8 "אור" ליתא במ. / 9 מ : ונבחרות... ואם. / 12 מ : בערכם. / 17 מ, ג, ו : כמן חמר. / 24 ג, ו : טובה עלי. / 26 ג : דלתי. / 27 ג : מסהא.
- 54 — 1 ג, ו : מצופה בפז. / 4 ג : יאכלו. / 12 החרו, ג : החרץ. / 14 ג : חכמתו זה. / 17 ג : הפלא. / 20 ובמורה, ג : ובטהרה. / 23 מ : דאקרו.
- 55 — 1 על, מ : עם. / 6—7 הא, מ : האי. "ואם... נפשו" ליתא בג, ו. / 12 ג : תוכי ונקבי. / 19 מ : מרקח. / 20 ג : חבשם. אפו, מ : אפיו. מ : בהוייא. ג, ו : שמשות בהיותו דאביי. / 26 "ויוכה" ליתא במ.
- 56 — 3 ג : וקרדום. / 6 מ : קימי... טסקא. / 18 מ, ג : חמדותי וישבתי. / 21 ג : ולא יהי בנא כרגא. / 25 מ, ג : שידוע. / 26 מ : אפילו... כלה ויצא. ג : דכלה ויצא. / 27 לקולא, ג : לקמא.
- 57 — 1 מ : למעלתו, ונקודות על המי"ם והלמ"ד. / 4 מ : בניזקים. / 6 מ : גוחין. / 8 מ : ידענו. / 9—10 ג, ו : על זה נבכה להסידים תורת. / 15 ג : תורה. / 19 אתר, ג : אותך. / 21 "יאמרי" ליתא בג, ו.
- 58 — 9 מ : דמה. / 11 מ : ירושלם. / 12 ומליצת, ג : ומריצת. /

- 17 מ : רבו.
- 59 — 4 נ : אל האבור. / 8 נ : לא ינהר. / 9 נ : גוריא. / 13
 "מאן" ליתא במ. / 23 זאת, נ : כל. / 27 נ : אחד.
- 60 — 4 נ : ולתמים. / 22 נ : שהמליצת. / 26 "מה" ליתא בנ.
- 61 — 2 אוי, נ : אם. / 3 "אמן" ליתא בנ. "וכן יהי רצון אמן"
 ליתא במ. / 7 נ : ובמלאכך. / 8 מ : ואם קדמך. / 14 נ : מרודף.
 / 23 איך, נ : אך.
- 62 — 2 מ : יזכרנו. / 14 מ : מסך יי. / 21 "ונחמתני" ליתא בנ.
 נ : תנחומך.
- 63 — 1 מ, נ : עוזך. / 2 "שפתיים" ליתא במ. / 4 נ : אין. / 7
 נ : אלפים. / 11 "אתה עשית" ליתא במ. נ : עשהו. / 15 מ :
 בריאות. / 18 נ : במראה. מ : ויגהו. / 20 מ, נ : עליהו. / 22
 כהם, נ : בהם. / 27 נ : פנים.
- 64 — 15 נ : השליטום. / 19 נ : באלהים תולה ארץ על בלימה. /
 20 אדניה, נ : אניה. / 24 מ : עליה בנאות רשא. / 27 מ :
 ועל.
- 65 — 1 מ, נ : למטר. / 10 מ, נ : באישון. / 12 מ : הטובה. /
 18 "צלמם גבוה" ליתא בנ ו. / 22 "לא בצדקתו" ליתא במ. / 23
 להכיר, מ : לספר. "הטובה" ליתא בנ. / 25 מ : גזרה.
- 66 — 4 נ : ומלכותיה. / 5 נ : ותפעמהו. / 7 נ : חתן למלך. /
 11 מ : ומה. / 15 נ : הדפנו. / 16 נ : ינצנפנו. / 22 מ : כנגד.
- 67 — 11 מ : רשעים מפחד מלכותם. נ : מלכותם. / 12 הרבה,
 מ : קרבה. / 16 נ : הבריה. / 18 נ : בצביונו. / 22 נ : והא. /
 23 נ : כבוד.
- 68 — 3 נ : לרגלו. / 9 "את" ליתא במ. / 11 נ : כדאי. / 13 אמות,
 נ : אמרות. / 24 הנחוצות, מ : הנפוצות.
- 69 — 7 — 8 מ : או כי יסדת מעון בנקרת הצור. אם הצורים. "מעוז"
 ליתא בנ. נתצו, נ : נתנו. / 9 מ : ומה. נ : הרוחות. / 11 נ :
 בגבע. / 15 נ : ותוכחת. "ונאצה" ליתא במ. / 27 מ : בחיין.
- 70 — 1 "יצא" ליתא בנ. / 7 "שנה" ליתא במ ו. מ : מתחות. /
 14 — 15 "וכל חדש בלה" ליתא בנ. "ואין עול בחוקר" ליתא במ ו.

- בו : ואין עול בחיקו. / 16 ו : שוים. / 19 מ : יאחזנו. / 25 ו :
לסבלותו... תריץ.
- 71 — 3 נ : מדון. / 4 נ : שיוצא. / 6 נ : שלאנו. / 8 מ : ילדיו.
/ 9—10 „אשפה“ ליתא בנ. „בבקר עליו תרנה... ילילו“ ליתא
במ. / 12 מ : בבקר משוש בביתו כמשתה. כל שולחנות, מ :
ושולחנותיו. / 15 מ : יתנשא. / 16 נ : חפציו. / 17 מ : ישימי
למפגע לו. נ : לו. / 20 „כל“ ליתא במ ונ. / 25 נ : דמיתתן.
ו : דמיית לן. / 26 מ, נ, ו : לא עליו. נ : אדם.
- 72 — 3 וסור, נ : לטור. ו : לדור. / 14 מ : ומקדש. / 15 נ :
מעלותיו. / 17 נ : עכבית... רעיעא. / 19 נ, ו : יכלום. נ : ואבד.
/ 21 מ : ממקומו ויסמן. / 22 מ : בוני.
- 73 — 2 מ : מגאביש. / 7 נ : לחיים. / 8 נ : ושפתותיו. / 10
מ : תרוד קב. נ : יואבילון. / 20 מ, ו : בוצ. / 21—22
„תחת... הפחתים“ ליתא בנ. „מעט“ ליתא בנ. / 23 מזער, נ :
מצער. / 26 מ : לקבר... בנוחך ובניך.
- 74 — 2 מ : הגלו כלי יקר. / 7 „בין אחיא“ ליתא במ. / 12 הגדלת,
נ : הבדלת. / 19 נ : מאת כל.
- 75 — 3 מ, נ : תוחלתי בחלדי. / 4 ילדי, נ : ידי. „תמיד“ ליתא
במ. נ : כל היום תמיד. / 6 נ : וימים. / 10 מ, נ : אצל. / 17
מ : ולכבודם. / 18 „בשר“ ליתא בנ. / 21 מ : אולי לעוללים
מעלליהם רעים. נ : להוריש חילי לעוללים. ו : להוריש אולי
לעוללים. / 22 כנסתי, נ : בנסתי. / 24 „אך“ ליתא בנ. נ : שנותיו.
/ 25 ירבו, נ : ירעו. בבר, מ : בכר.
- 76 — 1 מ : למבקשי. / 5 מ, נ : עורה. / 8 „אמחנו מספרי“
ליתא במ. / 9 נ : וכססע. / 11 נ : אם שנותי... מגו. / 12 נ :
לכן אתם. / 13 מ : מכורותי. נ : מכורותיו. / 16 „אשר“ ליתא
במ. ונ. / 19 נ : כראשיתה.
- 77 — 6 נ : פיו... קרבת. / 7 יקראו, מ : יקרבו. / 8 מ : ורחוקים.
/ 12 נ : ישתו. / 13 מ : ממעונתם. / 15 ברבוי, נ : בדברי. /
23—24 נ : על גבם על במותימו ידרוך. / 26 סרה, נ : צרה.
- 78 — 5 האוכל, מ : הערב. / 8 נ : לא ימיש. / 9 נ : נחות רוח

- מאפליה. / 13 נ : מעביר. / 16 מ : ולא ארפה. / 25 מ : כל. /
26 נ : כאפלה הלוך כאין.
- 79 — 2 מ : מעשי. / 3 נ : ואין. / 9 „ועל מה זה“ ליתא בנ. /
12 בהמה, מ : בהנה. / 14 לקחת, נ : לקרות. / 15 מ, ג : ו :
מוזינים. / 21 מ : גו. / 24 „כי“ ליתא בנ.
- 80 — 3 יהיה, נ : ההוה. / 4 מ : טועה. / 5—6 מ : שער בנפשו
שיצלח במלוכה. / 7 נ : כעבור. / 9 ההויה, נ : ההויה. / 12
„בני“ ליתא במ. / 26 מ : ונשברת. / 27 „בו“ ליתא במ. השמן,
נ : ההמון.
- 81 — 7 נ : כמראי. / 8 נ : נפש.
- 82 — 14 מ : רצון. / 16 נ : בלא. / 22 נ : הנושאים. „הנואשים“
ליתא בו. / 24 נ : לכל דבר. / 27 רוע, מ : רוח.
- 83 — 2 נ : אמיץ כח. / 3 נ : בתכונם. / 4 נ : אם לכת. / 13
„אשר“ ליתא במ. / 15 מ : אין. / 18 נ : ברכה יתירה.
- 84 — 6 מ : מכל אשר זכרנו. / 7 מ : מה מעלה גדולה. / 17 מ :
האכזב. / 21 מ : ולקדושי יתן. / 25 מ : הפיכת ארעא והפיכן
מלתא. נ : הפוכה ארעא והפיכן מלהא.
- 85 — 5 ירדפוהו, מ : יבהלוהו. / 8 ברגליהם, מ : בעליהם. / 14
נ : רוח ויוציא.
- 86 — 1 נ : ובמעט. / 7 ג, ו : ידאה. / 14 הממון, מ : ואימיו. /
15 במה, מ : למה. / 17 מ : הנחם. / 19 נ : ועם הפזיזי. /
לשאת. / 22 נ : בלהב. / 24 ג : לפגעי.
- 87 — 1 נ : ואין. / 6 יבין, נ : יביט. / 18 נ : בממונו... ו-רצוהו.
/ 21 מ, נ : לו מסביב לבל. / 23 מ : אשתו. נ : גזיתו לא
תשכיל. / 25 אומר, נ : ואומר.
- 88 — 1 נ : על זה. / 2 נ : כארוים. / 7 מ : ילכדגו. / 9 ג :
אין דורס ואין רודף אותם. ו : אין דורש ואין חוקר אותו. / 13
ובזה, נ : ומוה. „אשר“ ליתא במ. / 15 מ, נ : ידע. / 16 „אלי“
ליתא בנ. / 23 „ולמה זה“ ליתא בנ. / 26 מ : יפילום.
- 89 — 1 מ : פוגות. / 3 נ : כהוללים. / 5 ו : לעדן בגן אלהים
החיים. נ : גן בעדן אלהים והחיים. / 7 נ : בוקשים. / 13 ג, ו :

- להנחילם. / 20 נ: היתה זאת. / 26 עיוני, נ: רעיוני.
- 90 — 6 נ: תנחומי. / 15 ו: ותשובת. / 21 ג: ו: שכר שום בריה. / 25 מ, ג: ו: העובר. נ: בראשיתם. ו: בראשיתה.
- 91 — 1 מ, ג: ו: הוא. / 2—3 "בחיי... טוב" ליתא במ. / 4 יכבה, נ: יכבה. / 5 נ: לא נפה... לא תאכל. / 9 "בר" ליתא בנ וי. / 17 מ: רחוקה. / 22 מ: תמיהא. ג: ו: תמהה.
- 92 — 10 "הפחות" ליתא במ. / 12 מ, ג: ו: אהלי. / 24 מ, ג: ו: יחל. / 25—26 "כי כולם... מועזעים" ליתא בנ וי. / 27 מ: כדבר.
- 93 — 1 ג: ו: ותתנשא. / 5 העצומים, נ: העמוסים. / 10 מ, ג: וקראו. / 17 נ: למלא. / 20 ג: ו: באשר. מ, נ: כי יראה. / 24 מ, ג: ו: שיכיר. / 26 מ, ג: ו: מה שחו.
- 94 — 1 נ: ליותר. / 4 "באדמה" ליתא במ. / 7 מ: רכותינו הקדושים ז"ל. / 11 "מהם" ליתא במ. / 14 המהויות, מ: מלומות. / 16 "עליה" ליתא במ. / 25 ג: ו: או... או.
- 95 — 7 מ: הדיינין. / 9 מ, נ: פועל אדם הרעות והטוב. ו: הרעות והטוב. / 24 תבל, מ: מחלי. / 27 לאנשי, מ: לאשי.
- 96 — 5 מ, ג: ו: בר. / 9—10 מ: הספינה מסעיה. / 16 מ: צוקה וחשכה. / 19 מ: המובאת. / 20 אליה, ג: ו: אליך. / 21 ג: ו: השבשים. / 26 מ: הבאה. / 27 "את" ליתא בנ וי.
- 97 — 3 מ: השאטים. / 4 נ: כל. / 6 נ: צוחק. / 11 נ: יחוקי. / 16 מ: השטיפה, נ: שהשטפה. / 20 נ: גוי. / 22 מ: מקצת הם אשר. נ: מקצתיים. / 25 מ: המנהיגות... אחרי.
- 98 — 9 נ: והיה. / 18 מ: באלו. נ: אמנם שגגת. / 19 מצד, נ: או. / 24 "האנשים" ליתא בנ.
- 99 — 1 נ: והאצטנינות. / 2 נ: בדיעת. / 3 נ: בידו. / 4 נ: ומשתנות כמאמיני ההגשמה. / 6 "ומכיוצא בהם" ליתא בנ. / 15 נ: ככל. / 16 נ: נץ. / 17 מ, נ: תניחנו. / 23 נ: שלחך.
- 100 — 8 "כן" ליתא במ. / 13 מ: ומושר. / 22—24 "ומי... באשה" ליתא במ. מ: ומי הוא שעשה. "שדה" ליתא בנ. / 26 "פרי" ליתא במ, מ: נ: יי.
- 101 — 2 מ: גרן: / 4 נ: תשתחוה. / 8 נ: ומהכותם. / 13

- ט: תוכחות. / 17 נ: בהם. / 18 רבים, במ מחוקן: דרכים. / 19
נ: שחק ונופל. / 22 נ: נשא. / 23 הלך, נ: הלך.
- 102 — 2 נ: העשב מעקר. / 3 מ: לנחמים. / 9 כל, נ: אל. /
11 מ: חיים פניהם. / 13 מ: חיים. / 15 מ: שוכחים. / 20
מ: אשר יתלה. / 23 מ: כמגדל. / 24 יתקע, נ: יתקוע. כחקוע,
מ: בחקוע. / 25 מ, נ: ועם לא.
- 103 — 6 מ: תאמן.
- 104 — 14 נ: בעריפה. / 19 נ: תוריד. / 21 נ: כתוב.
- 105 — 9 רוח, נ: דוה. / 13 נ: מההכרחי. / 14 "תקבצנו" ליתא
במ. הוה, נ: היה. / 16—17 מ: והאלהים. "מעושק... אונגך"
ליתא במ. בכור, נ: כבור.
- 106 — 1—2 "כי... למכירים" ליתא במ. / 3—4 מ: טובים כאחד
מה טוב גם שניהם יחד. / 10 מ: יליו. / 13 מ: שאני צריך. /
14 "שכל... בי" ליתא במ.
- 107 — 1 מ: יסופרו. / 14 עצבו, נ: עזבו. / 16—17 "ומבשרך...
ומשגה" ליתא במ. / 19 נ: אבירך. / 20 אל, מ, נ: על.
- 108 — 1 שמעה, נ: שממה. / 2 נ: שמונים. / 3 נ: תמישיני,
אזני ותב' את תלמדי. / 6 "הייתי" ליתא במ. / 7 "כצחית... זע"
ליתא במ. / 9 נ: את פי. / 11 מ: ולא. / 15 נ: עברתיך. / 17—18
"כי... להועילך" ליתא במ. / 19 לדעת, מ: יודעי. / 23 נ: שפלה.
- 109 — 1 נ: בחמה. / 2 מ: יאחזו. / 6 "הבה... אומר" ליתא במ.
/ 7 בו, נ: בי. / 11 "כי אבדת" ליתא במ. / 17 נ: גו. / 19
"את" ליתא במ.
- 110 — 7 מ: יעלה. / 8 מ: הריסותיך. / 11—12 "ואם מנעימי...
תשחי" ליתא במ. נ: מנעמי. תשחי, נ: תניח. / 18 מ: תהי
מאלפי. / 19 מ: די.
- 111 — 2 מ: במכתת. / 5 ואת לחצי, מ: ולחצי. / 6 נ: קולי /
12 נ: ומוכה. / 14 מ: נקרות. / 20 "כליחי... לטף" ליתא במ. /
21 מ: המתיה, מ, נ: שרים. / 22 מ: מציאות.
- 112 — 2 "אובל" ליתא במ ונ. / 3 נ: אגיע. / 11 נ: והקדה. /

- 12 לגגע, מ : לפגע. לחוסר, שמא יש לנקד : לחסר (חיית פתוחה).
/ 15 נ : היסודי.
- 113 — 2 נ : נצו. ג, ו : ימותו. / 8 חסאתי, נ : אנחתי. / 31
נ : עבר. / 14 נ : ו : בהם. / 15 מ : מהחיים. / 17 מ : תגנה.
- 114 — 3 נ : ו : בריתו. / 5 מ, נ : עושה. / 9 עליו, נ : עלינו. /
17 אבלה, מ : אלה. מרעות. / 24 מ : להוציא.
- 115 — 3 נ : על ההוה. "הרעה" ליתא בנ וו. / 10 ואתם, נ : אותם.
/ 13 ג, ו : דברי. / 14 מ, ג, ו : הוכיח. / 17 ג, ו : המצרים. /
21 ולא ימות, ג, ו : ולאימת. / 24 אל, נ : אלי. / 27 אתי, נ : אם.
- 116 — 9 נ : ו : האהל. / 12 מ : יעזו. / 22 אני, מ, ג, ו : איני.
- 117 — 1 ג, ו : וכי אצדיק. אני / 18 "לבם" ליתא במ. / 21 דיגים,
נ : דייגים.
- 118 — 3 מ : בירושלם. / 9 מ : מירושלם.
- 119 — 2 נ : אבן אבן בחן. / 16 יושרו, נ : ישורו. / 23 נ :
השבוני.
- 120 — 2 נ : ושרות. / 4 מ : ההעתק. / 7 ג, ו : בושלדון. / 9
ומדע, נ : ומתו. / 12—13 נ : יאמר לו דומיה תהלה החכם השלם
הרופא המובהק גדול מרבן שמו יאמר העבד. / 17 מ : מאי בנדיג
יה"ב. / 27 מ : יצאק.
- 121 — 1 ענן, מ : עץ. / 7 הדת, מ : הדרת. / 9 "העומד" ליתא
במ. / 13 מ : ימים. / 16 מ : גרסיאן. / 17 נ : מעלותי. / 18 נ :
יספר. / 19 ג, ו : ישוב. / 20 נ : מיני השמלות. / 24 נ : מעשה.
מ : מעשה נס כנגד הטבע. / 25 ו : המופלל.
- 122 — 5 נ : שמואל בונפוש. / 11 ג, ו : קרשבין. / 12 "עשרה...
נפשי" ליתא בנ. "עשרה אלה" ליתא בו. / 13 ג, ו : באוצרותם.
/ 18 ו : אמר המחבר סיימתי. / 19 "והעולם" ליתא בני. ו. /
21 מ : בעבדי עבדי ה'. / 24 מ : עתו. / 26 מ : התפלה... שארית.

ה ע ר ו ת

- 3 — 5 מלאתי, ע"פ לשון חז"ל בברכות כט, ב: אפילו בשעה שאתה מתמלא עליהם עברה כאשה עוברת יהיו כל צרכיהם לפניך. / 17 דמיא, ע"פ חולין יז, ב: דמיא לסאסאה מאי. ומפרש רש"י: זקן השבלים שאינו חלק. / 19—20 כלי זיני, ע"פ הלשון בעבודה זרה כה, ב וביבמות קטו, א: אשה כלי זינה עליה. / 22 התחלות, ע"פ מכילתא יתרו יט, ה: כל התחלות קשות.
- 4 — 3—4 ודן, ע"פ סנהדרין ז, א: כל דיין שדן דין אמת לאמיתו משה שכינה בישראל. / 7—8 חוקרי הלשון ע"פ אבות א, ט: הוי מרבה לחקור את העדים... שמא מתוכם ילמדו לשקר. / 15—16 תלמיד, ע"פ ברכות יז, ב: אין פרץ ואין יוצאת ואין צוחה ברחבתינו (תהלים קמד, יד)... שלא יהא לנו בן או תלמיד שמקדיח תבשילו בדבים. / 17 שהשעה, ע"פ ברכות ז, ב: הא ברשע שהשעה משחקת לו. / 21—22 מר הוא זה, הלשון ע"פ ירושלמי ביצה פ"ה, ה"ב: מי הוא זה שבא לדחותינו בתוך ביתנו. / 24 הדור יתום, כלשון במכילתא בא טז: אין הדור יתום שראב"ע שרוי בתוכו.
- 5 — 16 דעדיפנא, כלשון בקידושין כט, ב: האי דעדיפנא מחבראי דנסיבנא בשיתסר. / 17 לכבודי, הלשון ע"פ מגילה ג, א: גלוי וידוע לפניך שלא לכבודי ולא לכבוד בית אבא אלא לכבודך עשיתי. / 20—21 לא באתי, מעין לשון חז"ל בברכות ס"ב, מ"ח: לא כל הרוצה ליטול את השם יטול. / 25—26 לא בעינא, על פי קידושין מט, א: מסאנא דרב מכרעאי לא בעינא. ומפרש רש"י: מנעל גדול ממידת דגלי איני חפצה בו, שאיני יכולה להלך בו, ומשל הוא.
- 6 — 2 בלהן, מדרש שמות כאן ע"פ בראשית לו, כז וכה. ד. / 6 ועושים, ע"פ שבת קנא, ב: אלו בני אדם שמיחין דברי תורה

ועושין כל ימיהם כחגים. / 7—8 יהב, דניאל ב, כא. / 14—15 עם,
ע"פ כתובות קיא, א : ,שבו לכם פה עם החמור' (בראשית כב,
ה) — עם הדומה לחבור. / 23 אנהו, הלשון ע"פ ברכות ח, א :
אנן בידן ואינהו בדידהו.

7 — 3 שברירי, ע"פ פסחים קיב, א : אמרה לי אמי, איזוהר משברירי
שברירי ברירי רירי ירי רי צחינא מיא בכסי חיוורי. והוא לחש. /
17—18 יבכיון (יבכון), מועד קטן ח, א : יבכון עמיה כל מרירי
לבא. / 20 לפתות, הלשון ע"פ נדרים כב, ב : הלכתא, פותחין
בחרטה. / 23 זיקא, ע"פ שבת קכט, ב : משום יומא טבא דעצרת
דנפיק ביה זיקא ושמיה טבות.

8 — 2 אשיחנה, ע"פ יומא עה, א : ,דאגה בלב איש ישחנה' (משלי
יב, כה) — ...ישיחנה לאחרים, וחגיגה יד, ב : אחר קיצץ בנטיעות.
/ 3—4 אברך, ע"פ ברכות פ"ט מ"ג : מברך על הרעה מעין הטובה.
נפשי, ע"פ תפילת הבוקר : נשמה שנתת בי טהורה היא. / 23
הסיעו, ע"פ פירש"י לבראשית לו, יז ע"פ מדרש.

9 — 6 אחר כונת הלב, כלשון בברכות טו, א.
10 — 1 סוף, ברכות יז, א. / 12—13 עשה, הלשון ע"פ שבת קנא,
ב : עשה עד שאתה מוצא ומצוי לך ועורך בידך. / 20—21 ולא
נחלקה, ע"פ בבא קמא צו, ב : נחלקה התיומת נעשה כמי שנטלה.
/ 22—23 חדא, ע"פ שבת קנב, א : ווי לה לחדא דאזלא ולא אתיא.
ומפרש רש"י : חבל עליה... ההולכת ואינה חוזרת. / 24—25 גלגל,
שבת קנא, ב : גלגל הוא שחזור בעולם.

11 — 1 אם לא, אבות פ"א מ"ד. / 9 תשש, ע"פ ברכות לב, א : תשש
כוחו כנקבה. / 10 פני, ע"פ ברכות כה, א : כיוון שקרמו פניה. /
25 עביד, ע"פ שבועות מו, א : עביד איניש דגזים ולא עביד.

12 — 8—10 חזו, ע"פ כתובות ג, א : חזו דאתאי חזו דאתאי (ראו
שבאתי). ובשה"י, ע"פ מגילה יג, ב : דמפקי לכולא שתא בשה"י
פה"י. ומפרש רש"י : שבת היום פסח היום ואנו אסורים במלאכה.
/ 11 מסורת, ע"פ ירושלמי פסחים פ"ה ה"ג ושבת קיט, ב. / 12
אל תאמר, אבות פ"ב מ"ד. / 16 פת הדראה, פסחים לו, ב. ומפרש
רש"י : שניטל כל הדרה. / 17—19 ממית, ע"פ בבא בתרא יז, א :

- מרים נמי בנשיקה מתה. כמשחל, ע"פ ברכות ח, א: כמשחל
 ביניתא מחלבא. ומפרש רש"י: כמושך נימת שער מתוך החלב.
 חמרא, שבת קמז, ב. ומפרש רש"י: שם מדינה שיינה משובח. /
 20 מכסא, ברכות לא, א. ועי' בערוך השלם ערך „זג" 8. כוס של
 זכוכית. / 22 בהכנסו, ע"פ עירובין סה, א: נכנס יין יצא סוד. /
 25 אסיקי, ע"פ בראשית רבה פ"א: מסיק ליה בטימי (העלה את
 דמיו). / 26 מוקיד, ע"פ שבת קיט, א. / 27 בדאשי, שבת קיח, ב.
 ארדיא, ע"פ פסחים קיט, ב. כמהין ופטירות וגוזלים. ועי' סנהדרין
 יא, א: מהודעין אנחנו לכון דגוזליא דכיכין וכו'.
- 13 — 4 מתהפך, ע"פ ברכות ו, ב: עוף יש בכרכי הים וכרום שמו
 וכיון שהחמה זורחת מתהפך לכמה גזיין. / 16—17 ואת פסל
 הקנאה, חידוד ע"פ יחזקאל ח, ה וקידושין פ"א מ"א. ועיני, ע"פ
 ירושלמי ברכות פ"א ה"ה: עינא ולבא תרי סרסורי דחטאה. / 24
 איתתא, ע"פ קידושין ז, א. / 26 בבי הלולא, ע"פ עירובין נה, א:
 האי עלמא כ[בי] הלולא דמיא. / 27—2, 14 זמרי, ע"פ סוטה מח,
 א: זמרי נשי ועני גברי כאש בנעורת.
- 14 — 12 כודניא, ע"פ שבת קי, ב: שערתא דמשתכחת בכפותא
 דכודנא חיורא. ומפרש רש"י: שעורה הנמצאת בגללי פרדה לבנה.
 דהבא פריכא, ע"פ עבודה זרה י, ב: שדר ליה דהבא פריכא במטראתא
 (שלח לו זהב שבור בעורות מעין שקים).
- 15 — 2 הסתכלתי, ע"פ שבת סד, ב: כל המסתכל באצבע קטנה
 של אשה כאלו מסתכל במקום התורפה. / 7 ואי זה, זבחים פ"ה
 מ"א. / 10—12 ובטהרא, ע"פ פסחים קיא, ב, היינו בצל תאנה.
 יין, ע"פ אבות פ"ג מ"י. שגלתא, דניאל ה, ב. / 17 מפיש, מדבה.
 סרבלא, מנחות מא, א. / 22 בחמה, שבת מו, ב. / 23 במיא, שבת
 קמז, ב, ושם: כאן. משחא, ברכות מג, א. / 25—26 אשתא, חיווק.
 תעלה, חידוד, ע"פ מגילה טו, ב: תעלא בעידיניה סגיד ליה (שועל
 בומנו — השתחוה לו). / 27 כמה שקייני, ע"פ שבת קמז, ב:
 כולוהו שקייני מדיבחא ועד עצרתא מעלו.
- 16 — 12 השגגות, ע"פ יומא לו, ב: עשה להם זדונות כשגגות.
 מכנה גמלא, עי' סנהדרין כו, א. / 17 הוי, אבות פ"ב מ"ד. / 18—19

אם הכתב, ע"פ שיר השירים רבה ז: הכתב רבה על הנקודה את תפוש את הכתב ומניח הנקודה. נקודה רבה על הכתב את תפוש הנקודה ומניח את הכתב. לשבת ודינים, ע"פ סנהדרין נו, ב: עשר מצוות נצטוו ישראל במרה שבע שקיבלו עליהן בני נח והוסיפו עליהן דינים ושבת וכיבוד אב ואם. / 24 בהאי עלמא, ע"פ חגיגה טו, א: הואיל ואיטריד ההוא גברא מההוא עלמא ליפוק ליתנהי בהאי עלמא (כיוון שלאיש זה לא יהיה חלק בעולם הבא יצא ויהנה בעולם הזה). / 24—25 מוך שקיך, תענית ו, ב: אבי שקי, שבת כא, א: ומדפסקי רבי. ומפרש רש"י: בבצעי המים הוא גדל. ומסתבר שלעני המחבר היה נוסח אחר.

17 — 3—4 מלח, ע"פ חולין קה, ב: שמלח סדומית יש שמסמא את העינים. ושמא יש לנקד מסמא (מי"ם קמוצה). / 6 אוי לי אמי כי ילדתי בן זכר, שירים על נושא זה נודעים אצל כל העמים עד לזמננו זה. / 15—16 חכם, ע"פ בבא בתרא יב, א. כישמעאל, ע"פ פסחים נו, א: שאו שערים ראשיכם ויכנס ישמעאל בן פאבי תלמידו של פינחס וישמש בכהונה גדולה. / 19 גר, הלשון על פי נידה ל, ב: למה הוולד דומה... וגר דלוק לו על ראשו. / 23 אוי חידוד ע"פ קידושין פב, ב: אשרי מי שבניו זכרים ואוי לו למי שבניו נקבות. / 26—27 שיקיים, ע"פ בבא קמא יז, א: אלא שהניחו ספר תורה על מיטתו ואמרו, קיים זה מה שכתוב בזה.

18 — 3 אם לא יעסוק, ע"פ שבת לא, א: ...קבעת עתים לתורה... פלפלת בחכמה. / 10—11 גלגל, פסחים צד, ב. / 15 נסתחפה, כתובות פ"ז מ"ח. / 22—23 וכל הני מלי, ע"פ ברכות ח, א. ומחטא, ע"פ קידושין פב, א: אומנות נקיה וקלה מאי היא. אמר רב יהודה, מחטא דתלמיתא. ומפרש רש"י: שהתפירות עשויות תלמים תלמים, שורות שורות, כתלמים של מחרשה.

19 — 3 יושביני, ע"פ כתובות פ"ה מ"ה: [הכניסה לו] ארבע [שפחות] — יושבת בקתדרא. / 5 ובשבוע הבן, ע"פ בבא קמא פ, א: רב ושמואל ורב אסי איקלעו לבי שבוע הבן. ומפרש רש"י: ברית מילה על שם שעברו עליו שבעה ימים. / 6—7 פת, ע"פ שבת סב, ב — סג, א: בפת עמילה או בפת שאינה עמילה בין

גורדלי או ביין חרדלי. ובפסחים לו, א פירש רש"י : שאינה ממהרת להחמיק, שעמילתה מעכבתה. גורדלי, מפרש רש"י : לבן היה. יין חרדלי, שחור. / 8—9 עלי יניח, חידוד ע"פ חולין צא, ב : מלמד שנתקבצו כל אותן אבנים למקום אחד וכל אחת ואחת אומרת, עלי יניח צדיק זה ראשו. / 14 הני, ע"פ ברכות יז, א : נשים במאי וכיין. / 16—17 הפכת, לבל תשרוף אש הכבשן את אברהם. ועי' מעשה אברהם אבינו" ב"אגדת אגדות או קובץ מדרשים קטנים" מהדורת ח. מ. הורוויץ, חלק ראשון, בדלין תרמ"א עמ' 46. והפכת דינה, עי' ברכות ס, א : מיד נהפכה [דינה] לבת. והפכת המטה, עי' שמות ז, י. / 18 והפכת, עי' שמות ד, ו. והפכת ים סוף, עי' שמות יד, כא. / 25 והדאגה, מעין מה שמובא ב"מוסרי הפילוסופים" סער ב פרק א 12 : ואמר, הדאנות מדווי הלבבות כאשר החלאים מדווי הגופות.

20 — 1 שמברכין, ע"פ ברכות מה, ב : כשם שמברך על הסוכה כך מברך על הרעה. / 2—3 ברוך, כלשון הבדכה בתפילת הבוקר. / 4 אלי, ע"פ אבות פ"ו מ"ב. / 6 כרבי יהודה, בפסחים ג, ב : שלחו ליה לר' יהודה בן בתידא, שלם לך ר' יהודה בן בתידא דאת בנציבין ומצודתך פרוסה בירושלים. / 7 כרבי אלעזר, ע"פ סנהדרין לב, ב : צדק צדק תרדוף — הלך אחר בית דין יפה, אחר רבי אליעזר ללוד. / 11 זני, דניאל ג, ה. / 12 ונתמלא, ע"פ סוטה יב, א. / 16 בן דרוסי, בשבת כ, א : כמאכל בן דרוסאי. ומפרש רש"י : ליססים היה ומבשל בישולו שליש. / 17 ושבתאי, ביומא פג, א : נפק מיניה שבתאי אצר פירי. ומפרש רש"י : להפקיע שערים. / 20 יגדל, ע"פ תוספתא עדויות פ"ג, ד : גדול מרבן שמו.

21 — 2 דו פרצופין, ע"פ ברכות סא, א : דו פרצופין ברא הקב"ה באדם הראשון. / 9 כד הו, כאשר היה אורם בהיר. / 18 ובטלו, ע"פ סוטה פ"ס מ"ט. ומפרש רע"ב : איש שהכל בו, כלומר תוריתם אמת מבלי דופי. / 22 לצבור תרוץ, לצבור זהב, ע"פ משלי ג, יד. 22 — 1 כעזי, מעין "חיוי ברייתא" בחולין מז, א. ורש"י מפרש שם : רועות באפר. ואמרי לה, ברייתא — בריאות ושמונות. חבל, סנהדרין קיא, א. / 5—6 יהיו, שבת קמה, ב. / 8 ופניו, ע"פ סנהדרין צו,

ב : פני הדור כפני כלב. / 9 וכל הרוצה, ע"פ ברכות פ"ב מ"ח. /
 21 גיריה דיליה, הלשון ע"פ בבא מציעא מד, א : גירי ידיה.
 ומפרש רש"י : חצים שלו. / 26—27 אי שמים, הלשונות ע"פ ראש
 השנה יט, א וסנהדרין צח, א.

23 — 9 בר מריון, בבא בתרא יב, ב. וקרקעותיו היו מעולות. / 10
 אשמדאי, ע"י פסחים קי, א. / 11—12 ובר גריון, מעין "בד גוריא"
 בירושלמי קידושין פ"ג ה"ב. זוטו, ע"פ בבא מציעא כא, ב : בזוטו
 של ים ובשלוליתו של נהר. ומפרש רש"י זוטו של ים, מקומות
 בשפת הים שדרך הים לחזור לאחוריו... ושוטף מה שמוצא שם
 והולך. ושלוליתו של נהר, כשהוא גדל ויוצא חוץ לגדותיו ושולל
 שלל ושוטף הנמצא. בת מסרד, חידוד ע"פ בראשית לו, לט. ובן
 טמיון מובנו : מוחרם. / 14 נהר סבטיון, סנהדרין סה, ב. / 15
 יוסף, ע"י פסחים קי, א. ובן תמליון, ע"י מעילה יז, ב. והוא שד. /
 17—18 די פרולא, ע"פ דניאל ב, מ. פרולא הגדוה, עבודה זרה
 טז, א. ומפרש רש"י : של ארץ הודו, שאין עושין אותם אלא לכלי
 זיין. גללא, ע"פ עבודה זרה כב, ב : מכתבא גללא בזע דגלא
 בחבריה. ומפרש רש"י : מכתב, שקורין גרפאי, ושל ברול הוא,
 קורע את הגלל שייש. כלומר השיש שהוא קשה ירא מן המכתב,
 לפי שהוא מכיר בו. וכן רכיל ובליעל מכיד בחבירו וירא מפניו. /
 19 עור ובהלות, ירמיה טו, ח. כתנורו, ע"פ בבא מציעא נט, ב.
 ומפרש רש"י : נחש דרכו לעשות בעגולה להכניס זנבו אצל פיו. /
 23—24 וכל מתא, ע"פ פסחים קיא, ב : דסמיכא למתא לא פחתא
 משתין שיד. / 25—27 שתין, ע"פ בבא קמא צב, ב : שתין תכלי
 מטייה לככא דקל חבדיה שמע ולא אכל (ששים כאבים מגיעים לשן
 ששומעת קול חבדתה ואינה אוכלת). הלול, גיטין נו, א.

24 — 1 כסעודת שלמה, ע"י בבא מציעא פו, ב. / 3 ומגחלתם, ע"פ
 אבות פ"ב מ"י : והוי זהיר בגחלתן שלא תכוה. / 5—6 ועל דבר
 זה, נזיר כג, א. / 8 נפישו, הלשון ע"פ שבת לג, א : נפיש קטילי
 קדר מפניחי כפן. ומפרש רש"י : רבים הרוגי נקבים ממותי הדרוקן
 של רעב. / 16 שליח, ע"פ סוטה ח, ב : שליח ערטלא וסיים מסאנא
 (ערום ומופשט ומנעליו בדגליו). / 17 מנונה, הלשון ע"פ סוטה ו, א :

מתנחנא והולכת. / 20—23 הדור ע"פ ירושלמי חגיגה פ"א ה"א וסוטה פ"ט מס"ו.

25 — 1 אומיא, דניאל ג, ד ועוד. / 3 אתיא, דניאל ג, לב. / 4—5 סנו ליה, ע"פ כתובות קה, ב: האי צורבא מרבנן דמרחמין ליה בני מתא לאו משום שמעלי טפי אלא משום דלא מוכח להו במילי דשמיא. / 6 תפוג, ע"פ שבת קלח, ב: עתידה תורה שתשתכח מישראל. / 24 בריות, כלשון ב"ונתנה תוקף". / 26 עתיק, דניאל ז, ט"ז. / 27 אבב, שבת לב, א. ומפרש רש"י: כשהיא [הצאן]

באה לפני גדרות צאן, שם הוא מדבר עמה להלקותה על פשעה.

26 — 1 כבני מרון, ראש השנה פ"א מ"ב. / 3—4 יומין, ע"פ תנחומא"ב וישלח ו: והתקין עצמו לשלושה דברים: לתפילה ולדורון ולמלחמה. / 11 לערבב, ראש השנה טז, ב. גירא, סוכה לח, א. / 12 ירקד, כלשון בפסחים קיב, ב: מפני שהשטן מרקד בין קרניו. / 15 בשפרפרא, ע"פ דניאל ו, כ. / 18—19 זמנין, ע"פ עבודה זרה ג, ב: זמנין דמשכי להו תקופת תמוז עד חגא. / 22—23 טרחתי, ע"פ כתובות קי, א: אין ארם טורח בסעודה ומפסידה. / 25 במורד, חידוד ע"פ יהושע י, יא.

27 — 10 יפפשש, ברכות ה, א. / 19 נעוה, עבודה זרה עז, ב. ומפרש רש"י: הגת הרתיחו. / 22 ואושיא, עזרא ו, יב. שתי שורות, פסחים פ"א מ"א. / 26 מפרשנודתא וכו', על ידי פרשנודתא.

28 — 10 במעלי, כתובות סב, ב. / 18—19 אריוך, חידוד ע"פ דניאל ב, יד. / 22 בתפילת היוצר, שבשחרית. ואחריו נזכרות גם תפילת מוסף, מנחה ומעריב.

29 — 8—11 בקרמין, ע"פ סוכה י, א: סיככה כהלכתה ועיטרה בקרמין ובסדינין המצויירין. / 12—13 ירדו, ע"פ פסחים קיא, ב: מאן דשתי טיף טיף, ומפרש רשב"ם: יין המטפטף מן החבית. / 15 שתסרח, סוכה פ"ב מ"ט. / 16—17 שמים, ע"פ סוכה לו, ב: מוליך ומביא למי שהארבע רוחות שלו, מעלה ומוריד למי שהשמים וארץ שלו. חבט, סוכה מד, ב. / 20 יתמסק, ע"י ירושלמי שביעית פ"ב ה"ו. / 24 קסניאטא, כתובות סא, ב. ומשחקים הם: כלבים של עץ ואישקוקי. / 26 כשאול, ע"י שמואל"א ט.

30 — 1 אסתירא, ע"פ בבא מציעא פה, ב : אסתרא בלגינא קיש קיש קריא (מטבע אחת בכד משמעת קול : קיש קיש). / 8 חביץ, ברכות לו, ב. / 9 הסופגנין, פסחים לו, א. / 11 רעת ניקנור, ע"י מגילת אנטיוכוס. / 15—16 סחף, ע"פ נדרים נא, א : שקל דיקולא רבה חפיה כופרא וסחפיה על רישיה. וכופה, ע"פ עירובין פ"י מס"ו : כופין עליו פסכתו. ומפרש רע"ב : סיר של נחושת. / 20 משבעת המינים, ע"י ברכות לה, א. / 24 בית הרכבים, ע"י ירמיה לה.

31 — 1 אל תאמרו, ע"פ חגיגה יד, ב : כשאתם מגיעין אצל אבני שיש טהור — אל תאמרו : מים מים (כשאתם באים לאבני שיש, הטהורים ושקופים כמים — אל תאמרו מים רבים כאן, ואיך נעבור?). / 3—4 כמי שנשכו, ע"פ יומא פ"ח מ"ו. / 8 באדר, ע"פ תענית כט, ב : ולמצי נפשיה באדר דבריא מזליה. / 10 דרוש, סוטה מד, א. / 14 עד זיו, ע"פ דניאל ה, י. / 15 עד דנפק, ע"פ יבמות ס, ב ופסחים עה, א. / 17 עד דקפי, ע"פ חולין קיא, ב : דמא דכבדא קפי. / 18—19 שורה, ע"פ ברכות מב, ב. אם יהיה ברזל, ע"פ סוכה נב, ב : אם אבן הוא נימוח, אם ברזל הוא מתפוצץ. / 21 ודאליס, ע"פ גיטין ס, ב : כל דאליס גבר. / 22—23 עד דלא ידע, ע"פ מגילה ז, ב.

32 — 2 להוסיף, ע"פ ראש השנה ת, ב : מוסיפין מחול על קודש. / 5 מחייב, ע"פ מגילה ז, ב : מיחייב איניש לבסומי בפוריא. / 7—8 סריקין, ע"פ פסחים לו, א. / 9 כעיסה, ע"פ פסחים שם. / 10—11 אם האשה, ע"פ פסחים שם. / 16 זכר לטיט, פסחים קסז, א. לקהויי, פסחים שם. / 18—19 ותבלין, ע"פ פסחים שם : כך היו אומרים תגרי חרך שבירושלים, באו וטלו לכם תבלין למצוה. ומפורש שם : תגרי חרן, חנונים היושבים אצל חלונותיהם ומוכרים. / 22—23 וזה מהדר, ע"י פסחים קטו, ב. / 27 לעזי, ע"פ מגילה ג, א : עיזא דבי טבחי שמינא מינאי.

33 — צלי, פסחים מא, א. ומפרש רש"י : שבבשלין אותו בקדירה בלא מים ובלא שום משקה. שתין, ע"פ מגילה ז, ב : קריבו לי שיתין צעי דשיתין מיני קדירה. ומפרש רש"י : צעי, קערות של מיני מאכל. / 14 ואנומלין, ע"י שבת קמ, א. / 15 נהמא, ע"פ

כתובות לט, ב : כי נהמא אקושא בחינכי. ומפרש רש"י : כלחם קשה שגורר את החך. / 16 צלעתו, אשתו, קידושין ו, א. / 27 ניתנה, ע"פ שבת קלה, א—ב : ניתנה תורה ונתחדשה הלכה.
 34 — 2 צופים, נביאים, כגילה ב, ב. / 7 משונה, שמא יש לנקד : משנה (מ"ם חרוקה). / 8—10 פת, ע"י פסחים מב, א. וסולמות, ע"פ ביצה ט, ב. / 13 והאחד העודף, כי דב"ש חל"ב קמח"א וסמיד"א בגימטריא : תרי"ד. / 16—17 אומה, ע"פ בראשית רבה פס"א. / 22 הלכות, כלשון בסוף מגילה. / 23 האזהרות, הפיוטים המיוסדים על תרי"ג מצוות.

35 — 1—2 מאי בעי, ע"פ עבודה זרה ב, ב : מאי בעי בשעיר וכאי בעי בפארן. / 3—4 בני ישראל, ע"פ ברכות מז, ב : כל מצוה שהחזיקו בה כותיים הרבה מדקדקין בה יותר מישראל. / 8—9 וכל כבודה בנשים, ע"פ מגילה כז, ב : אמא זקינה היתה לי פעם אחת מכרה כפה שבראשה והביאה לי קידוש היום. / 10—11 אכולא מעין "ר' זירא הוה בצע אכולא שירותיה" בברכות לט, ב. / 12 שש, ע"פ שבת כח, א : ששש בגוונין הרבה. / 14—15 שלא יבטל, ע"פ יבמות סג, ב : כל אדם שאינו עוסק בפרייה ורבייה... כאילו ממעט הדמות. יאפילו, ע"פ שבת פו, א : תלמיד חכם מאפיל בטליתו ומותר. / 16—17 כל חומרי, ע"פ כתובות פ"ה מ"ו והגמרא סב, א. / 18 בתשעה באב, שכידוע הוא אסור בתלמוד תורה. / 23—24 מנהגן, מעין "מנהג אבותינו תורה היא" בתוספות למנחות ס, ב. וע"י ירושלמי פסחים פ"ד ה"א.

36 — 5 בחשבונות, שבת קג, א. / 16 אנא, ע"פ שבת יא, א : אנא עבדי למתא מחסיא דלא חרבה. / דאולנא, ע"פ ברכות כ"ז, ב : דאי אית ליה לפלוחי בי קיסד אף הוא אוזיל ופלת. / 22 פני הארץ, ע"י בראשית רבה פצ"א. ובתנחומא מקץ ז : שאין פני הארץ אלא עשירים. / 24 אומרים, בבא מציעא פו, א.

37 — 4—5 משקל, ע"פ תענית כה, א : דגמירי, דמיהב יהבי מישקל לא שקלי. / 10 מתנחם, ע"פ ירושלמי ברכות פ"ד ה"ב. / 11—12 ואולי, ע"פ קידושין עא, ב : מי ידעינן מהיכא קאתינן דילמא מהנך דכתיב, נשים בציון ענו. / 18—20 עשרה יוחסין, קידושין פ"ד

- מ"א. מנן מלכי, ע"י מגילה יב, א. / 21 מבית חשמונאי, קידושין
ע, ב. / 22—23 מזרעא, ברכות כ, א.
- 38 — 10 רבי בקבוק, נזכר גם במסכת פורים. / 23—24 כדבעי,
כתובות סז, א. / 25 מלכותא קטיעא, ע"פ פסחים פז, ב: קרי לכו
מלכותא קטיעתא.
- 39 — 9 בספר, ע"פ ספר יצירה פ"א מ"א: וברא את עולמו בספר
וספר וספור. / 11—12 כאישות, ע"פ מועד קטן ו, ב: מאי
אישות... בריה שאין לה עינים. / 13 דעת, כלשון ב"אל אדון על
כל המעשים" שבתפילת שבת. / 17 נסים, כך במקורות, אבל צ"ל:
נצים, וע"י איוב לט, כו ובבא בתרא כה, א. / 19 ע"ל, ע"פ בבא
מציעא לח, ב: דמעילין פילא בקופא דמחטא. / 25 לספק, ע"י
ירושלמי שבת פ"ה ה"ב: במספק חבל על חבל.
- 40 — 2 מהדרנא, כתובות קג, ב. / 3—4 מחוינא, ע"פ חולין קי,
ב: אחוינא לך חורפאי. / 5—6 ועבדנא, ע"פ בבא בתרא כג, א:
אנא עבדי דלא משתכחה תורה מישראל, דאייתנא כיתנא ושדינא
ומגדלנא נשבי. וצידנא טביא ומאכילנא בישראל ליתמי (אני אעשה
שלא תשתכח תורה מישראל. אביא כותנא ואזרע ואשתמש במכמורת
ואצוד צביים). / 18 כחזרא, ברכות ח, א. ומפרש רש"י: כענפי
הסירים הנסבכים בגיות הצמר. / 19—20 ראית, משלי כו, יב /
23—24 מפני, ע"פ עבודה זרה נד, ב: יאבד עולמו מפני השוטים.
- 41 — 1—2 דיהבינן, ע"פ יומא ט, ב: דמאן דמשתעי ריש לקיש
בהדיה בשוק יהבי ליה עיסקא בלא סהדי (מי שריש לקיש היה
מדבר עמו בשוק היו נותנים לו סחורה שלא בפני עדים). / 3 דבר
הסמוי מן העין, שהברכה מצוייה בו, ע"פ תענית ח, ב. / 7 מגזא,
ע"פ ראש השנה ו, א. כלומר: מבית גנזיו של הקב"ה. / 9 ועבד,
חידוד ע"פ ברכות לט, א ומשלי כט, יג. / 14 מדוד, שבת קנ,
א. / 25 וקרקפתא, ע"פ ראש השנה יז, א: קרקפתא דלא מנח
תפילין.
- 42 — 1—2 שילך, ע"פ בבא קמא צב, ב: שפיל ואויל בר אחזא
ועיניה מסייפי (בר אחז הולך שחוח ועיניו מצפות למעלה). מיכך
כיפי, מגילה כב, א. / 11 נעשיתי, בכורות ח, ב. / 12 בפוסתא

גיטין נח, א. ומפרש רש"י: דף וחצי. / 14 אי בעי, ע"פ שבת
 עז, ב: ואי בעי מיניה כל חללה עלמא הוה אמר ליה. / 21 נהירין
 לי, ע"פ ברכות נח, ב: נהירין לי שבילי דשמיא. / 25—26 אדע,
 ע"פ עירובין יג, ב: שהוא אומר על טמא טהור ומראה לו פנים...
 תלמיד ותיק היה ביבנה שהיה מטהר את השרץ במאה וחמישים
 טעמים.

43 — 1—2 בספח, ע"פ שבת כב, א: נר חנוכה מצוה להניחה
 בספח הסמוכה לדלת. / 4—5 מלא קנה, שבת פה, א. / 11—12
 שיבין, ע"פ חגיגה יג, א: והיה מבין בחשמל ויצאה אש מחשמל
 ושרפתו. / 24—25 בטרם יבינו, ע"פ תהלים נח, י. כלומר: עוד
 בטרם יגדלו.

44 — 2—3 על כבוד קונו, ע"פ חגיגה פ"ב מ"א: וכל שלא חס
 על כבוד קונו. עושה, ע"פ סוטה כב, ב: אל תתייראי... אלא מן
 הצבועין שדומין לפרושין, שמעשיהן כמעשה זמרי ומבקשין שכר
 כפינתם. / 6 שדיא, ע"פ חולין סד, ב: דשדא תיכלא בכולה. ומפרש
 רש"י: תיכלא, לשון שיכול וריעותא. / 12—13 חוששני, כלשון
 בשבת פס"ז מ"ז. שמא, ע"י קידושין סו, א ובתוספות שם ד"ה
 "בגדי". / 20 עד שיבוא, ע"פ שבת קח, א: אם יבוא אליהו ויאמר.
 / 23—24 ספר רפואות, ע"פ פסחים כו, א: גנו ספר רפואות.
 איפוקראטס, Hippocrates מייסד חכמת הרפואה ביוון, 460—377
 לפני הספירה, וגלינוס, Galenus, פילוסוף ורופא נודע; פרגמון
 130—200 לערך לספירה הרגילה.

45 — 2—3 טבעתי, סמל הרופאים בימים ההם. / 15—16 מה אני,
 מעין הלשון בנדרים לו, א: מה אני בחינם אף אתם נמי בחינם. /
 26 כתוב זאת זכרון הרפואה ההלצית הזאת דומה לשל עמנואל
 הרומי במחברת יא ממחברותיו (עמ' 306—308).

46 — 12—13 אוזב יוון, ע"פ סוכה יג, א: ולא אוזב יוון ולא אוזב
 כוחלי. / 14 וסכתא, ע"פ עירובין ג, א: ואנן כי סיכתא בגודא.
 ומפרש רש"י: כיתד שנועצין אותו בכותל בנקב צר וגכנס בדוחק.
 / 16—17 ודלוז, "ולוז וערמון" בבראשית לא, לו חירגם אוגקלוס:
 ודלוז ודלוב. ומסמר, כלשון בשבת פ"ו מ"י. אבוב, ע"פ שבת

פ"ד מ"ג : אבוב רועה (בנוסח הגמרא : רואה). ומפרש רע"ב : עץ שגדל יחידי ואין לו ענפים. / 18 בספר, ע"י בהערה לעמ' 44 שורה 23—24 / 19 אבן תקומה, כלשון בשבת סו, ב : יוצאין באבן תקומה בשבת. ומפרש רש"י : אבן שנושאות אותה נשים עוברות שלא יפילו. / 20 וסלע, ע"פ שבת פ"ו מ"ו : יוצאה בסלע שעל הצינית. ומפרש רע"ב : מטבע שיש עליו צורה... על מכה שתחת פיסות הרגל... לרפואה. / 21 קלוף, "מחשוף הלבן אשר על המקלות" בבראשית ל, לו תירגם אונקלוס : קילוף חיוור די על חוטריו. / 22 זיקא, תענית ג, ב (רוח שלאחר הגשם). / 26—27 ולא מילף, הלשון ע"פ כתובות סב, א : דמלפי תכלי לא בהתא. ומפרש רש"י : אשה הלימודת לשכל בניה, לקברם. אינה תמיהא ומפחדת במות אחד מהם, שכבר לימודת.

47 — 1—2 רמוני בון, ערלה פ"ג מ"ו. ורביא, ע"פ הוריות יב, א.
48 — 2—3 טוב, קידושין פ"ד מ"ד. / 18—19 חיי, ע"פ מועד קטן כח, א : חיי, בני ומווני לא בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא נלתא. / 20 מזל, בבראשית רבה פ"י : אין לך כל עשב ועשב שאין לו מזל ברקיע, שמכה אותו ואומר לו גדל. / 23—24 מרוו, ע"י מועד קטן טז, א. / 26 ולא פסק סדרא, ע"פ שבת קטז, ב : ובנהרדעי פסקי סידרא דכתובים.

49 — 2—3 עידנא דקאי, ע"פ שבת קנו, ב : דקאי צדק במערב מהדרנא ומוקימנא ליה במזרח. / 4—5 מאדים, ע"י שבת קכט, ב. "ופורסא דמא" פירש רש"י : זמן הקזה. / 16 גוממו, חולין צב, ב. ומפרש רש"י : בשווה לשופי יתכנו. / 23 היכן, כלשון בסוף חולין.

50 — 2 פירות, ע"פ תענית יט, ב. / 5 אחזא, חולין מט, א. / 16 טובעני, על פי תענית י, א : נקטינן, טובעני ולא יובשני. ומפרש רש"י : יהיה מקום מצולה ורקק ולא יובשני [בלי גשם]. / 18—19 ומזל, ראש השנה יא, ב.

51 — 14 מזילים, שמא במובן מזל. / 16 לאשתא, שבת סז, א. ומפרש רש"י : חולי שמחממת ומקדחת את הגוף. / 22 ומנדעי, ע"פ דניאל ד, לא. / 23—24 אין, דברים ד, לה.

- 52 — 10 אפק, בבא בתרא ד, א. / 11—12 הכא, גיטין סח, א. /
 14 בן קמחי, הכוזבה לר' דוד קמחי ור' יונה אבן ג'נאח. ולילי, ע"פ
 ראש השנה לר, א : אי גנוחי גנח אי ילולי יליל. / 18—20 ולהבין,
 עי מגילה ג, א : ושום שכל... אלו המסורות. שעטנו, ע"פ מנחות
 כס, ב : שבעה אותיות צריכות שלושה זיונין, ואלו הן : שעטנ"ז
 ג"ץ. קרי, עי נדרים לו, ב. / 22 אלו הטעמים, עי מגילה ג, א. /
 25 משה, ע"פ סוטה יג, ב : וימת משה ספרא רבה דישאל. / 27
 . אל ישב, ע"פ מגילה ג, ב : כרך שישב ולבסוף הוקף.
 53 — 2 בשלושה, ע"פ חגיגה פ"ב מ"א : אין דורשין בעריות
 בשלושה. / 17 כמין, קידושין כב, ב. / 18—19 ומשתעי, ע"פ
 עירובין נג, ב.
 54 — 1 ומרגניתא, ע"פ יבמות צב, ב : אי לאו דדלאי לך חספא
 מי משכחי מרגניתא תותיה (לוא לא הושטחי לך אבן — לא היית
 מוצא מרגלית תחתיה). / 12 בעמק, חידוד ע"פ יואל ד, יד, והכוזבה
 למעשה החריזה. / 14 וישתמש, ע"פ אבות פ"א מ"ג. / 15 ינהור,
 ע"פ שבת קטז, ב : נהור נהוריק כשרגא. / 21 ודלא, בבא בתרא
 מה, ב : ודלא כטופסא דשטרי. / 23 והמלכים, עי גיטין סב א :
 מגא לך דרבנן איקרו מלכים. / 24—25 חכמי, ע"פ בכורות נח, א :
 כל חכמי ישראל דומין עלי כקליפת השום.
 55 — 2—3 ישמיע ע"פ ברכות יג, א : השמע לאוניך מה שאתה
 מוציא מפין. ביאוש, מעין "יאוש שלא מדעת" בבבא מציעא כא,
 ב. / 6 כמה, ברכות יד, ב. / 13 אין להם, סנהדרין פ"ג מ"ג. /
 18 צללו, ע"פ בבא קמא צא, א : צללת במים אדירים והעלית חרס
 בידך. / 21—22 שימש, ע"פ סוכה כח, א. ומפרש רש"י : כל
 ,איבעיא להי לאביי ורבא.
 56 — 3 עשאוה, ע"פ אבות פ"ד מ"ה : אל תעשם עטרה להתגדל
 בהם ולא קרדום. / 5 על מנת, עי נדרים סב, א. / 6 בטסקא,
 קידושין ע, ב. כלומר : כתב הזמנה. / 12 תריסרי, ע"פ כתובות
 סב, ב : יתיב תרתי סרי שני בבי רב. / 8 לקפה, ע"פ קידושין
 נב, ב : ולא. ללמוד תורה הם באים אלא לקפחני בהלכות. / 10
 מלי, ע"פ ברכות סב, ב. / 11 דחני, ע"פ ברכות כ, א : ואנן קא

מתנינן בעוקצין תליסר מתיבתא (ואנו שונים עוקצין בשלוש עשרה פנים). / 14 עבד, ע"פ בבא קמא כז, ב: עביד איניש דינא לנפשיה. / 15 בסלוא, כתובות צא, א. ומפרש רש"י: קוץ שאינו מוציא דם. / 16—17 חפשי, ע"י נדרים סב, ב. / 18—19 ולא אפחית, ע"פ שבת ל, ב: הוה סליק בדרגא איפחית דרגא מתותיה. / 20 נשדי, ע"פ ראש השנה יג, א: שדא ביה נגרא. / 21 עבדא, ע"פ נדרים סב, ב: לא יהיבנא (א)כרגא. ומפרש רש"י: איני רוצה ליתן מס. / 25—26 שואלין, ע"פ קידושין מט, ב: כל ששואלין אותו בכל מקום דבר אחד בלימודו ואומרו ואפילו במסכתא דכלה.

57 — 3—4 ומהם, ע"פ כתובות יז, א—ב: והני מלי למאן דקרי ותני אבל למאן דמתני לית ליה שיעורא. וכולהו, ע"י ברכות כ, א: בשני דרב יהודה כולי תנוי בנויקין הוה. / 9 יודעים, ע"פ ספרא בחוקותי פ"ב, ב: שהוא יודע את רבונו ומתכוין למרוד בו. / 14—15 ורבו, ע"פ סוטה כז, ב: רבו מחלוקת בישראל ונעשית תורה כשתי תורות. / 24—25 אבלט ומבגאי, שמות של נכרים. הראשון היה ידידו של שמואל, עבודה זרה ל, א. והשני נזכר במכות יא, א: שכם נסיב ומבגאי גזיר (שכם רצה לישא אשה ועל מבגאי לימול). ושעשגו, אסתר ב, יד—טו. / 25—26 עקוב, דברי הימים"א ט, יז. ושלמון, הושע י, יד.

58 — 7—8 מסלסל, בבראשית רבה פפ"ז: לגבור שהיה עומד בשוק וממשמש בעינו ומתקן בשערו ומתלה בעקיבו. וע"י נדרים טז, ב ומגילה יח, א. ואם גבהה, ע"פ סוכה פ"א מ"א ועירובין פ"א מ"א. / 11 דאשתייר, ע"פ בבא מציעא פד, א: אנא אשתיירי משפירי ירושלים. / 16 ובשעה, ע"פ חגיגה יד, א: חרשים בשעה שפותח בדברי תורה הכל נעשין כחרשין. / 22—23 חצי, סוטה טז, א. / 24 ארבע מאה, ע"פ עבודה זרה יד, ב: גמירי ד[מסכת] עבודה זרה דאברהם אבינו ד' מאה פרקי הוין. / 25 מעין, נראה שיש לנקד: מעין (מ"ם ועי"ן צריות).

59 — 1 אי בעו, ע"פ סנהדרין סה, ב: אי בעו צדיקי ברו עלמא. / 3 אשתפוך, ע"פ עירובין סז, ב. / 4 אול, ע"פ בבא קמא לב, ב: שפיל ואזיל. / 5—6 כרויא, ע"פ שבת לב, א: שבקיה לרויא

דמנפשיה נפיל. ומפרש רש"י: לשיכור אינך צריך להפילו — שהוא יפול מאליו. / 9—10 מכלבא בישא, בויקרא רבה פי"ט: גור טוב מכלב ביש לא תרבי. ובפירוש רש"י למגילה יא. ב מובא מעין הלשון כאן: מכלבא בישא גוריא טבא לא נפיק. / 13—14 מאן, ע"פ עבודה זרה יא, ב: דחמי חמי. לא אחי, שבת לב, א. / 18—19 טב, ע"פ יבמות קיח, ב: טב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו (טוב לשבת גופים שנים מלשבת אלמנה). / 20 טבלא, חידוד ע"פ סוטה מט, ב.

60 — 22 המיסד, המחבר. וכאן הוא מודה שהחריזה קשה עליו, ולכן לא ישתמש בה להבא בספר.

61 — 7—8 ישמשונך, ע"פ דניאל ז, י. / 10 ונהורא, ע"פ דניאל ב, כב.

62 — 1 בחייו, ע"פ ברכות יח, ב: רשעים בחייהם קרוין מתיים.

63 — 20 לא שליט, עזרא ז, כד.

64 — 10 מתנן, ע"פ דניאל ב, ו.

67 — 21 עיר, דניאל ז, י.

69 — 4 גלגול מחילות, ע"י כתובות קיא. א. / 27 ארכא, ע"פ דניאל ז, יב.

70 — 7—8 יאבדו, ירמיה י, יא. / 16 כל אפיא, ירושלמי סנהדרין פ"י ה"ב. / 16 למות המקרית, המלה מות שימשה בימי הביניים וגם בתקופות המאוחרות לשון נקבה. בעיקר בהשפעת הלשון הספרדית והאיטלקית.

71 — 13 כסא, שבת קיח, ב. ומפרש רש"י: דגים קטנים מטוגנים בשמן קרביהן ובקמח. / 22 בשש, ע"פ איוב ה, יט. / 25 וי, ברכות לא, א.

72 — 9—10 מחיצה, ע"פ פסחים פה, ב: אפילו מחיצה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים. / 17 גודא, ע"פ תענית כא, א. כלומר גדר רעועה. / 22—23 בונה, ע"פ בראשית רבה פ"ג. / 25 כל אתר, ע"פ דניאל ב, לה.

73 — 2 נעשו, ע"פ שבת לו, א. / 7 יעלו, ע"פ ירושלמי תענית פ"ד ה"ה. / 8—10 פה, על פי קידושין לט, ב. מלא, כלים פ"ז

- מ"ב. ומפרש רע"ב : מלוא כף עפרורית מן הכת. / 20 צרדא,
כתובות ח, ב. ומפרש רש"י : בגד קנבוס שאינו שווה אלא דינר.
ליקרא, סנהדרין מו, ב.
- 74 — 7—8 זה יאמרי, ע"פ בבא מציעא פ"א מ"א. וכל, בבא קמא
פ"ג מ"ג.
- 77 — 3 בבנים, ע"פ מגילה לא, ב : שסתירת זקנים בניין, ובניין
נערים סתירה. / 20 דר, כתובות פו, ב.
- 80 — 14 וגשם, וגוף. / 18 יחידתך, נשמתך.
- 82 — 11 מדלית, תענית יט, ב. / 20 ושכבי, ע"פ סנהדרין כט, ב :
עכברא דשכיב אדיגרי. / 22—23 יחלוק, כלשון הברכה "ברוך שחלק
מכבודו לבשר ודם".
- 83 — 18 ברבוי, ע"פ דניאל ד, לג.
- 84 — 1—2 זוג, ע"פ פסחים מט, א : משל לענבי הגפן בענבי הגפן
דבר נאה ומתקבל. / 25 הפיכת, ע"פ שבת קח, ב : הפוכה סדום
והפוכה מלה.
- 85 — 11 הרשע מרבה, ע"פ אבות פ"ב מ"ז : מרבה נכסים מרבה
דאנה.
- 86 -- 10—11 הזמן, ב"בן המלך והנזיר" שער החמישי ; מהדורה שלי
עמ' 41 : הזמן ישלח הזכוב ויתן הנשר בכלוב. ועי' שם בהערות
עמ' 372.
- 87 — 9 לא ישמע, ע"פ חגיגה טו, א : שמעתי מאחורי הפרגוד. /
23 יולדת, ברכות סג, ב.
- 88 — 12 נחת וזרה, חידוד ע"פ בראשית לו, יג. / 13 שמה, חידוד
ע"פ בראשית שם (ומזה). / 17 מאן, ע"פ עבודה זרה עו, ב : מאן
חכים למעבד כי הא מילתא.
- 89 — 12 אהני, כתובות יז, א. / 23 יגעתי, ע"פ מגילה ו, ב ואבות
פ"ג מ"ג.
- 90 — 14 מפני מה, ע"י ברכות ז, א. / 21 אין, בבא קמא לח, ב.
- 91 — 15 יאי, ע"פ חגיגה ט, ב : יאי עניותא ליהודאי. / 20—21
אין אדם, ע"פ ברכות ה, ב : לא כל אדם זוכה לשתי שולחנות.
- 92 — 18 אם, ברכות יד, ב.

93 — 13 עד, ברכות ה. א.

94 — 8—9 אם נצחו, ברכות ה. א. / 18—21 לאחד מחכמי ישראל,

איני יודע מי הוא ואף המשל אינו ידוע לי בצורתו זו, אבל עניינו מפורסם בכל לשון. ואפשר שהכוונה לדברי הרמב"ם לתלמידו ר' יוסף בן עקינן, ואינם ידועים לנו ממקור אחר. / 23 המות, ב"מסרי הפילוסופים" שער ב פרק יא, 6 : ואמר [בטלמיוס] המות קשה מכל מה שלפניו ונקל מכל מה שלאחריו. וב"משלי חכמים" 13 : המות נקל משלאחריו וכבד משלפניו.

95 — 3 הילודים, ע"פ אבות פ"ד מ"ב : הילודים למות והמתים להחיות והחיים לידון. / 21 אבי, שבת לב, א. ומפרש רש"י : לבית הדיר של צאן באין לחשבון.

96 — 4 העולם ים גדול, וב"בחינות עולם" לר' ידעיה הפניני פרק ח : העולם ים זועף, רב מצולה רחב ידיים.

97 — 16 בזוטו, ע"פ בבא מציעא כא, ב. ומפרש רש"י : מקומות בשפת הים, שדרך הים לחזור לאחוריו.

98 — 14 בנטיטה של חבלים, ע"פ פסחים נו, א וקידושין פ. ב. /

16—17 אי, בבא בתרא עה, א. / 26 כעושי החרוזות, כאן ובעמוד הבא מביע המחבר התנגדותו למשוררים בני הזמן ולמקובלים.

100 — 3—5 היציאה, ע"י קהלת ז, א. ומעין זה ב"בן המלך והנויר"

שער כו (עמ' 171) : בני אדם בחייהם הם ישנים, וכשימותו יקצו. /

12 האדם, משל דומה במקצת נמצא ב"בן המלך והנויר" שער י (עמ'

83—85). / 16—17 לברר, ע"פ שבת עה, א : בורר ואוכל אוכל

מתוך הפסולת. / 22 חטים, פסחים ג, ב.

101 — 4—5 עובר, ע"פ עבודה זרה ג, א : מי שטרח בערב שבת

יאכל בשבת. / 16 העולם, משל מפורסם, וע"י "משלי שועלים"

לרבי ברכיה הנקדן (מהדורה שלי) עמ' עה סי' סח (ארי ואיש ובור

ונחש) ובהערה שם. נוסח מתוך כתב יד מובא ב"צענטראלאנצייגער

פיר יידישע ליטעראטור", שהוציא לאור ד"ר נחמיה בריל, פרנקפורט

דמיין 1891, עמ' 134 : חידה : אדם היה עומד על פי (ה)בור אחד

עמוק מאד ומעדו רגליו ונפל בתוך הבור, ובנפלו נאחזה ידו בענף

שהיה על פי הבור ונתלה ממנו. והנה שני עכברים, אחד שחור

ואחד לבן, נושכים בשניהם שורש הענף לעקרו משרשו, וידע כי מיד שיעקר יפול בבור. וירא והנה בתחתית הבור תנין גדול ממתינו לבלעו. ובין צרותיו אלה ראה בצד הבור בחור אחד בקבוק מלא דבש ושכח מצוקותיו שהיה בהם, ושלח ידו ולקח הבקבוק מהדבש ואכל ממנו עד שכרתו העכברים השרש ונפל בפי התנין. פתרונה הוא : העולם שעומד בו אדם כל ימיו מסוכן והוא מיחל יום מותו, והענף שני חייו. והעכברים, הלבן והשחור, הם היום והלילה שעוברים וממעיטים שניו. והתנין הוא הקבר, שהוא פתוח לבלעו. ובקבוק הדבש — תאות העולם הזה, ושוכח צרותיו ומצוקותיו ולבו נוטה לתאות. והיה לו להקיץ ולעמד על נפשו, איך יכול להנצל, והיה זה שלום.

102 — 12 כי הם, ע"פ ברכות יח, ב : רשעים בחייהם קרויין מתים.

104 — 15 האהלה, חידוד ע"פ בראשית כד, סו. / 16 אלהא, ע"פ

ירמיה י, יא. / 21 למשפחותם, בבא בתרא קט, ב : משפחת אם

אינה קרויה משפחה דכתיב, למשפחותם לבית אבותם' (במדבר א,

ב ועוד). / 25—26 ימינו, כלשון בתפילת „אתה נותן יד לפושעים”

שבנעילה. / 26—27 המרבה, ע"פ מנחות פ"ג מ"א : שאחד המרבה

ואחד הממעיט ובלבד שיכוין אדם את דעתו לשמים.

105 — 14 מאד, אבות פ"ד מ"ד. / 26—27 שמתוכם, ע"פ ספרי עקב,

מט : רצונך שתכיר מי שאמר והיה העולם למוד הגדה, שמתוך כך

אתה מכיר את הקב"ה.

106 — 7—9 אי זו היא ברכות סג, א. והכתוב הוא משלי ג, ו. /

17 שלום, כאן מתחיל ויכות בין הגוף והנפש.

109 — 19—21 כהתנצלות, ע"פ סנהדרין צא, א—ב : למלך בשר

ורם שהיה לו פרדס נאה והיו בו בכורות נאות והושיב בו שני

שומרים, אחד חיגר ואחד סומא. אמר לו חיגר לסומא, בכורות נאות

אני רואה בפרדס, בוא והרכיבני ונביאם לאכלם. רכב חיגר על גבי

סומא והביאום ואכלום. לימים בא בעל הפרדס. אמר להן, בכורות

נאות להיכן הן ? אמר לו חיגר, כלום יש לי רגלים להלך בהן ? אמר

לו סומא, כלום יש לי עינים לראות ? מה עשה. הרכיב חיגר על

גבי סומא ודן אותם כאחד. אף הקב"ה מביא נשמה וזורקה בגוף

ודן אותם כאחד. וכהתנצלות, ע"פ שמות רבה פכ"ג: סוס ודוכבו רמה בים... והיה המצרי אומר לסוסו, אתמול הייתי מושכך להשקותך מים ולא היית בא אחרי, עכשיו אתה בא לשקעני במים? והיה הסוס אומר לו, רמה בים, ראה מה בים, רומז של עולם אני רואה בים. / 25 חוב"ד חבדי"ם (תהלים נח, ו), כינוי לקב"ה. / 27 במרכבת המשנה (בראשית מא, מג), כלומר: ההרכב השני ביום הדין.

110 — 20 ויצאת, ע"פ תענית לא, א: עתיד הקדוש ברוך הוא לעשות מחול לצדיקים והוא יושב ביניהם בגן עדן.

113 — 17 והנה טוב מות, ע"פ בראשית רבה פ"ט: בתורתו של ר' מאיר מצאו והנה טוב מאד — והנה טוב מות. / 22 זה שבע עשרה שנה, הגירוש חל בשנת ס"ו (1306), עי' "שבט יהודה" לר' שלמה ׳ן וירגה מהודרת ע. שוחט, ירושלים תשי"ז עמ' סט סי' כג: אחר זה כחמשים שנה היה שם גרוש כולל מר וקשה מאד. כי היהודים מהגרושים שעברו שבו על ידי ממון, ונתחדש מלך אכורי מאד וגזר שאם היהודים יקבלו דת ישו טוב הארץ יאכלו, ואם לאו שיעברו בחרב כולם ואין מציל. ונתן להם זמן שלשה חדשים לשיתיעצו הטוב להם. ובזמן ההוא היה שם חכם גדול אהוב מאד למלך נקרא שמו אבוגרדן ולכדיה והתחנן לפני המלך פעמים ולא הועיל ולא שמע. כי אמר המלך, שכבר קמו העם על היהודים וגרוש שלהם הוא תקנתם וטובתם, שמגרש אותם להצילם מיד שונאיהם והקמים עליהם.

ואם כן נסתים הספר שלפנינו בשנת פ"ג (1323).

114 — 8 זה שנתיים, גזירת הרועים בנאברה (מל"א רועי"ם, ישעיה לא, ד) שהיתה בשנת פ"א (1321) וגם גזירת המצורעים היתה אז, עי' "שבט יהודה" עמ' כב סי' ו ("היא גזירת הרועים אשר כמוה לא נהיתה ולא יהיה עוד") ועמ' קיז סי' מג. / 26 בני יצאוני, הכונה לשמר.

115 — 1—2 אף על פי, הלשון ע"פ כתובות נא, ב: כל שתחילתה באונס וסופה ברצון. / 8—9 מ"ם רעי"ם, הכונה לעלילה על הרע"א המים, עי' "שבט יהודה" עמ' קיז סי' מג.

116 — 6—7 ועוד בה שלישיה, תורת יי תמימה נקדשה, הכונה לשריפת התלמוד בשנת ע"ט (1319).

117 — 3 אשמת, כאן מתחיל וידוי בסדר אלפביתי. / 21 ולא, יחזקאל מו. י.

119 — 7 כי זה ימים רבים, הכוונה לגזירות השונות. / 20 שיהיו, ע"פ פסחים סג, א: פיו ולבו שווים.

120 — 7 בשלדון = Bezalu על יד פרפיגנון. / 12—13 אברהם קשלרי, דופא ומחבר ספרי דפואה, עי' „גומלטה שריפטן“ לצונץ כ"ג עמ' 187. ובכ"י לידן Warn 40/6 (קטלוג עמ' 159) נאמר: אמר אברהם קשלרי, העידני לחבור הזה („קדחות“) מה שקדם בקיץ וסוף האביב כללו פרוונצה וקטלונגיה וולינציאה ומחוז אדיגון וקצת נאברי וקשטילה, לא היתה קריה ועיר ששגבה מקדחות... ושאלו מקני אנשים חכמים ונבונים, שאודיעם סבדתי בהנהגות הקדחות האלה ושאתבוא בזה מאמר, והשלמתי רצונם. בשנת קכב (1362) היה עוד בין החיים. / 17 מאשטרי בנדיט, לדעת קיורלינג (בהקדמה לתרגומו הגרמני של ספר „אבן בוחן“ בודאפשט 1878) עמ' VIII—IX הכוונה ל„עברי המצויין“ הנזכר בפי נוסטראדאמוס בשם Bendich שהיה דופא ומתיבתאי מפורסם. בשנת קכ"ט (1369) היה עוד בין החיים בארליש. ועי' דינן-נויבאואר עמ' 451. / 22 דון יונה קבליה, שמא Bonjuha de la covalleria הנזכר ב„מקורות“ של בער / עמ' 285. הרביעי והחמישי אין בידי לומר מי הם.

121 — 10 השישי דון בונפוש שאלתיאל, לדעת קיורלינג הוא אביו זקנו של יצחק בונפוש שאלתיאל, חתנו של הריב"ש. ועי' גם „מקורות“ של בער 1 עמ' 208. / 15 השביעי דון בונשנייור גראציאן, על אגדה ממנו עי' „המזכיר“ שנה ח עמ' 89, ועי' גם „מקורות“ של בער 1 עמ' 208. / 25 השמיני ר' חסדאי קריקאש בברצלונה, רב ופוסק, זקנו של הפילוסוף והעסקן ר' חסדאי קרישקאש הידוע. מת בשנת ק"ט (1349). ועי' „מקורות“ של בער 1 עמ' 309.

122 — 5 התשיעי דון שמואל בנבנשת מטארגונה, דופא המלך דון פידרו הרביעי, עי' „המזכיר“ שנה ח עמ' 83—84 ועמ' 125. / 10 העשירי, דון אשטרוק קרשפין, עי' „מקורות“ של בער 1 עמ' 232. 241 „תולדות היהודים בספרד הנוצרית“ עי' 285. על „עשרה השליטים“ עי' גם דברי ה. גרוס ב־ MGWY כרך 28 (1879) עמ' 548—553.

מהדורות ספר „אבן בוחן” ותרגומיו

מקור

[1] אבן בחן לרבי קלונימוס בר' קלונימוס. נאפולי רמ"ט (1489) על יד יוסף אשכנזי: המגיה היה יום טוב צרפתי.

8. (50 דף).

בסוף הספר:

אבן בחן הנה נשלם / בו יבחן דרך עולם
כי הוא מרוב העם נעלם / בהיות לבם בריא אולם
אני רבי יום טוב צרפתי / בן מוריננו רבי פרץ
שמתי עליו השגחתי / למען יפרץ בארץ
על יד יוסף אשכנזי / פה נאפולי ההוללה
בשנת טר"ם חזק עזי / צור אשר לו הגדולה
השלמתי בעת נורא / ימים לפני ראש השנה
כל הוגה בו ישיג אורה / ובימיו ימצא עדנה
בעזר ראשון לכל ראשוני ממציא כל נמצא אכתוב כאן
ראשי הקנטרסים מזה הספר הנקרא אבן בחן אשר מספרם
שבעה וכלם אסדרם זה אחר זה על הסדר הנכון עד הם כל
הספר למען ירוץ הקורא בו וימצא חפצו בלי עמל ויגיעה
וה' ישמרני משגיאה אמן:

א: אבן בחן טעם נכון; ב: ומיורדי בור' עתיק'
מדינים' מספרות; ג: ובחדש' יין' האזהרות' יעשיר; ד:
רקיע הכי הדרא' זה איננו לבנות' ויצהילו פניו; ה: מוקש'
אנה מפסקת' ואם כן איפה' הגזרות; ו: חלוקים' המכיר'
משקל' שגגות; ז: מקדם' בלילה' בהוציא.
[2] אבן בחן הללו את שם הספר הזה זקנים עם

נערים בחורים בחורים בצורים בצורים, אבן בחן פנת יקרת מוסר המוסרים, הרימו איש על שכמו כי נשגב שמו בחוט הסערה תלויים הררים, מקרא מועט והלכות דרך ארץ טורי אבני גזית תבנו פלטרים, מיוסדים מהשלם לבית קלונימוס כלו נמוס להאיר עיני העברים, במחשכי הזמן נמהרים מוכים בסנורים, לסקל המסילה ומכשול להרים, מה לכם לדרך שחור למאה חדשות וחנפי מעוג בילדי נכרים, משכו וקחו לכם רצון ושעשועים מפוארים בני ציון היקרים, ובמעוט דינרים, נדפס על ידי קורניליוו אדיל קינד בשנת ש"ו (1546) לפ"ק פה ויניציאה.

8°. מדף נז עד דף פג (ראשונה יבואו שני ספרים אלה: (1 "מבחר הפנינים"; 2) "בחינת העולם").

במהדורה זו בא לראשונה תוכן הענינים: "אלה ראשי כונות הספר הנכבד אבן בחן לבית אבותם אשר אספנו כעמיר גרנה הכלל העולה בפרקיהם לתולדותם". אפשר שדניאל אדיל קינד חיבר את תוכן הענינים, או שמצא אותו בכתב יד. והוא בא החל ממהדורה זו בכל המהדורות הבאות מלבד סי' 4.

הספר נדפס על פי דפוס ראשון, והתיקונים הם כנראה בחלקם על פי כתב יד ובחלקם מידי המהדיר או המגיה ששמו לא נזכר.

[3] אבן בחן הללו את שם הספר הזה זקנים עם נערים בחורים בחורי... נדפס בשנת שי"ח (1558) לפ"ק פה עיר קרימונה אשר תחת ממשלת אדונינו המלך פיליפו יר"ה תגדל ותנשא מלכותו אמן על ידי ויצניצו קונטי. 8°. ל"ב דף.

בסוף הספר רשיון הצנזורה משנת 1557.

מהדורה זו נדפסה על פי דפוס ויניציאה.

[4] ספר אבן בוחן ודרך הישר אבן בוחן פינת יקרת אמרים, ראש מוסר המוסרים, דרך הישר לפנות

ומכשול להרים, בכמות מיעוטים אמרים, ובאיכות רבים ופרימ, חכו כיון הטוב הולך לדודים למישרים.

איר ליבן לייט זעהט דז הייליג ספר דז אין לשון הקודש פאר פיל הונדערט יארן גימאכט איז אונ' זיין אוצר החכמה וואו דרינגן צו פינגדן איז אין טייטשן גיט אויף דען עולם גוועזן זולכ' שני משלים ודברי מוסר די דרינגן בחכמה גישטעלט זיין דיא דען מענשן זיין הרץ צו גוטן עפנין טונן [מתורגם על ידי משה אייזנשטאט] דרום טוט דז ווינג געלט וואו איר דרום גיבט געבן טוט גיט אכטן ווען איר אנדרשט אויף עולם הבא וואלט טרכטן נדפס פה ק"ק זולצבאך תחת ממשלת מעלת אדונינו הדוכס המיוחס מאד גריסטיאנוס אגוסטוס פפאלץ גראף י"י ירום הודו וממשלתו על ידי המחוקק ר' אהרן יצ"ו בן הגאון הגדול הדרשן המפורסם מוהר"ר אורי ליפמן יצ"ו בשנת והאיש מ'ש'ה ע'נ'יו מאד (1705) לפ"ק.

8. נח דף.

עברית ויהודית אשכנזית.

הספר מחולק במהדורה זו על פי הפסקאות לק"ו סימנים. מתוך ההקדמה: "...אזו האב איך דיון הייליגן ספר דען שם הכולל געבן דרך הישר דאז איז טייטש דען רעכט פערטיגן וועג וויילן עש דען מענשן אין רעכט פערטיגן וועג פירן טוט..."

בסוף הספר: ואני אשתחווה ואכרעה על ברכי, ואברך לאלהי אברה"ם אשר הצליח את דרכי, לעסוק במלאכת הקודש עם מעוט ערכי, ספר אבן בוחן ודרך הישר דקדושי ומלכ'י, כה דברי הועצר עבד אברה"ם אנכי אברהם ב"ר אליעזר כ"ץ זצ"ל ממדינות אשכנזי אודי וואלד כעת פה ק"ק זולצבאך; גם לרבות אני הולך בת"ם וכשר, ואודה לאלהי כל רוח ובשר, אשר חזקני ואמצני לעסוק במלאכת הקודש דרך הישר, ואבן בוחן שניהם צדקו יחדיו על קו היושר, כ"ד הועציר יעקב צבי ב"ר משה שלי"ט הנקרא

בפי כל אדם יאקב הירש ועציר מק"ק פיורדא ועוסק במלאכת שמים כעת פה ק"ק זולצבאך.

על פי צדנר ורוסט היה המתרגם משה קאצינלנבוגן. הנוסח העברי הוא על פי דפוס ויניציאה והשינויים המעטים הם מידי המהדיר.

[5] אבן בחן... פיורדא חסרה שנת הדפוס [רינן נויבאואר עמ' 452].

[6] אבן בחן ספר מלא יראת י"י להשיב רבים מעון כתוב הדר על טהרת לשון הקדש ופעם הביא גם מליצות חז"ל והמה כתפוזי זהב במשכיות מליצותיו היקרות הכינו וגם חקרו רב וחכם קדמיון חכים יתקרי ורבי יתקרי גדול מרבן שמו רבי קלונימוס בן קלונימוס זצ"ל נדפס בקרימונה בשנת שי"ח ועתה יצא לאור ממני מיכל וואלף ונתוספו עליו מראה מקומות על אפיקי מליצותיו מש"ס ומדרשים המכונים בשם „אבני מלואים" מאת כבוד הרב הגדול החכם המפורסם מוה' יוסף כהן צדק נ"י.
Eben Bochen, Lemberg Druck des J. M. Stand 1865.

8. י, (2), 112, (2) עמודים.

הספר מוקדש ליום טוב ליפמאן צונץ ליום מלאות לו שבעים שנה (ח' אב תרכ"ד). ומעבר להקדשה שיר מאת מיכל וואלף.

מתוך הקדמת יוסף כהן צדק: „...ועתה אחי הקורא! הנה אנכי נותן לפניך היום את הציונים אשר ציינתי בשולי יריעת הספר „אבן בחן", וקראתי את שמם „אבני מלואים" למלאות את משבצותיו. אם יועילו לקצת הקוראים והיה זה שכרי. ואולם חלילה לי להתברך בלבבי לאמר: „מלאכה גדולה עשיתי בזה"; הן איננה לא חכמה ולא מלאכה. חלקי י"י לא אמרה נפשי הפעם, ורק מקור דברי רב והכם קדמון העירותי, ולו הזרע. וחלילה לי להונות אותך לאמר לך: „רק בישע זכרוני ציינתי כל אלה על רגל אחת מדי קראי בספר הזה ותבט עיני במליצותי". אם בקצה המקומות לא

נלחצתי לחפש בספרים למצוא מקום מוצא, נלחצתי בקצתם לעשות זאת. יגעתי ומצאתי. והדבר אשר מלתא מני אזדא, מש מזכרונני ועתי לא נתנתני לחפש אחריו, לא בושתי ושאלתי את פי ידידי אשר עיניהם כיונים על אפיקי הש"ס והמדרשים ועתם אתם לחפש יותר ממני — ולהם התודה קבל עם על לקחם חבל במצות חסד של אמת. שמם לא נשאתי על המקומות המעטות אשר העירוני והזכירוני, אף כי דרכי ת"ל מעודי לאמר דבר בשם אומרו, כי דברים פשוטים וקלים כאלה אינם כדאי לדון עליהם בדיני שלי ושלך. ולולא הפציר בי ידידי השלם המשכיל היקר הר"ר מיכל וואלף נ"י לתת לו הרשיום לכתוב את שמי על השערה, בתקוותו כי על ידי זה ירביון לוקחי הספר כי יקנוהו, אוהבי ומכירי מרחוק ומקרוב, הלא עתה לא הרשיתי אותו לזה יכסיתי עבודתי הקטנה הזאת מעיני העדה. כי מה בצע מבקאות בדורנו? דור רבו ספרי המפתחות עד כי חדל לספר, עד אשר גם פחותים מערכנו אשר באמת לא ימצאו ידיהם ורגליהם בבית המדרש יצברו מראה מקומות כעמיר גורנה, על אבן אחת שבעה מאות עינים — לנקר עיני הקוראים. ובצדק המליץ מליץ אחד על איש ואיש מהם ומהמונם: „אלהים הבין דרכה — והוא ידע (רק) מקומה“... בסודם אל תבוא נפשי... במקומות אשר הביא המחבר ז"ל דברי חז"ל כצורתם, ציינתי רק מקום מוצא דבריו, וכן עשיתי במקומות היוצאות מגדר המוסר — ובמקומות אשר שנה את טעמם טעם מליצתם... ובהמקומות אשר הרכיב מלים אחדים ממליצות שונות ויעש מהן מליצה אחת מנחה בלולה, לא ציינתי מקום מוצא כל אחת ואחת... ואני ידעתי גם ידעתי כי אלו הרשני זמני היתה גם המלאכה הקטנה הזאת יותר מתוקנת ורצויה... אך כאשר מראש מלתי אמורה: עשיתי כל אלה בעת עתותי לא היו בידי עד אשר גם על ההגהה לא יכולתי להשגיח ובפנים ובהציונים נפלו איזה שגיאות וכבד עלי לעשות אף לוח הטעות... ואם ימצאו קצה

מבקרי זמנינו אשר כשמחים אלי גיל ישישו כי ימצעו טעיות ושגיאות זולתם, מקום להתגדר בו, מי יתן להם ולדבריהם לב? כל רואיהם יכירום כי המה זרע לא ברך י"י... ברוב המקומות הסרתי חרולי השגיאות והנוסחא הראשונה לא ציינתי, ורק בקצתן, במקום אשר גם בעיני לא היה הדבר ברור כשמלה, השארתי את הראשונה בפנים ואת השניה רשמתי בשולי היריעה והבוחר יבחר. ואם קצתן השארתי. גם אנכי אדם ולא אל, ושגיאות מי יבין. פתרון רוב המלות הזרות הגמצאות בהספר הזה לקחתי מדברי רש"י אבי התעודה ומהערוך דפוס פראג..."

אחרי הקדמתו של יוסף כהן צדק באה רשימה של שלמה ראבין, בשם "סגנון אחד לשני מליצים", בו הוא מוכיח אגב השוואה את השפעתו של רבי ידעיה הפניני בספרו "בחינת עולם" על ספר "אבן בחן".

קיצורים

[1] אבן בוחן... שחבר הרב המגיד... פנחס ב"מ יהודה שהיה מ"מ דק"ק פאלצק... יסודתו... מספר אבן בחן שחיבר ר' קלונימוס... ווילנא [בדפוס השותפים] תקנ"ט (1799).

12°. י"ב דף.

[2] אבן בוחן בחינות בדרכי האדם... קצרו... המגיד מוה' פנחס בן יהודה חמו"ד [קעניגסבערג תרי"ט — 1859?].

8°. יד דף.

[3] אבן בוחן... לסור ממוקשי היצר... קצרו... המגיד מוה' פנחס בר יהודה... ירושלים דפוס משה שמואל שעהנבלום תר"ס (1900).

8°. יח דף.

בתרגום יהודי אשכנזי

[1] ספר דרך הישר פירוש [תרגום] לספר אבן

בחן [יהודית אשכנזית מאת ר' משה אייזנשטאט] פראנק-
פורט דמיין תע"ז (1717).
8°.

פרידברג, בית עקד ספרים עמ' 4 סי' 88. ועי' מקור סי' 4.
[2] ספר דרך הישר פירוש [תרגום] לספר אבן
בחן... דז הייליג ספר... שיני משלים ודברי מוסר... איז מקדם
גדוקט ווארדן (בלשון הקודש) מיט דען דייטש דרבייא...
ולע"ע... נור אין דייטשן [מאת ר' משה אייזנשטאט]...
הירויגגעבין ע"י כמהר"ר מיכל שטערין כ"ץ... הומבורג
פאר דער ה"א דפוס אהרן דעסויא ושלמה לאג תק"ו
(1746).
8°. כד דף.

בתרגום גרמני

Der Prüfstein (אבן בחן) Sittenspiegel des Kalonymos
metrisch übersetzt von Dr. W. A. Meisel weil. Obberrabiner
der isr. Religionsgemeinde in Pest, herausgegeben von den
Rabbi-Meisel Unterstützungs-und Hilfs-Verein, Budapest
1878 Druck von W. Kunosy.

8°. וא, (1), 292, (4) עמ'.
עם הקדמה ותולדות ר' קלונימוס ב"ר קלונימוס לד"ר
מ. קייזרלינג. ועי' „המזכיר“ שנה י"ח עמ' 13—15.

קלונימוס בר קלונימוס וספרו „אבן בוחן“

[א]

על המחבר

אישיותו של ר' קלונימוס בר קלונימוס וחשיבותו כמתרגם וכמחבר שימשו חומר לכמה חוקרים שתיארו את חייו ואת מפעלו הספרותי. הוא עצמו הוסיף כמעט לכל אחד מחיבוריו תאריך כתיבתו ולפרקים גם את גילו הוא באותו זמן, ואף על פי כן, כל מי שבא לספר על חייו מתאונן על סתירות ואי דיוקים בתאריכים הנובעים כנראה מטעויות סופרים. ומובן, כי כל חיבור נוסף, המתגלה מזמן לזמן, מוסיף גם נדבך לתולדותיו של קלונימוס. פירסום „אגרת מוסר“ לקלונימוס על ידי ישעיה זנה, הנזכר להלן, יש בו משום תוספת של ממש לתולדותיו של קלונימוס. על קלונימוס כתבו מחברים אלה: יום טוב ליפמן צונץ *Gesammelte Schriften* III (Berlin 1876) p. 150—155 *Histoire Littéraire de la France XXXI* (Paris 1893) p. 417—460 מ. שטיינשניידר *Gesammelte Schriften I* (Berlin 1925) p. 215—196; ה. גרוס *MGWY* 28 (1879) עמ' 470—474, 541—563; 29 (1880) עמ' 58—60. מ. קייזרלינג ב־ *Der Prüfstein* תרגומו של י. א. מיזל (בודאפשט 1878), עמ' v—xi; פוגלשטיין־ריגר *Geschichte der Juden in Rom I* (1896) עמ' 442—444; ישראל צינבערג, די געשיכטע פון דער ליטעראטור ביי יידן, צווייטער באנד (ווילנע 1930) עמ' 297—306. ואחרון אחרון ישעיה זנה ב־ „קבץ על יד“ סדרה חדשה ספר א (יא) ירושלים תרצ״ו עמ' צג—צח. והוא מבסס את דבריו על חומר חדש („אגרת מוסר“, שם עמ' קא—קי).

תולדות המחבר

קלונימוס בר קלונימוס, המכונה בלועזית Maestro Calo וגם Callus, היה נצר למשפחה מצויינת בתורה וגדולה בפרובנצה, ואישיה נתכנו בתואר הכבוד „נשיא“¹). זקנו, ר' מאיר, ואביו, ר' קלונימוס, היו עשירי תורה ועשירי נכסים, ושמן נישא לתפארת בפי בני הדור. ר' אברהם בדרשי (לפני 1230—1300 לערך) כינה את ר' מאיר: „האשל האביר, תפארת הישישים והדר זקנים, הפטיש החזק, העמוד הימיני, מאור ארצו, הנשיא נשיא אלי"ם, ר' מאיר“²); ומכאן אנו לומדים, שהאריך ימים והגיע לזקנה וסיבה. ור' קלונימוס האב נקרא בפי ר' אברהם: „חכם ועשיר ועשירי לעזרא אביר הרועים... השוע הנעלה“³). והוא מהולל ומשובח בפיו: „בגדול זרועך פרת וכבר כמר מדלי תחשוב בשוא מפרשי גלי גאונך... מהודך נחלץ כבוד והדר, מעלות תורה וחכמה ומוסר מזקניך“⁴). והוא גם קונן על מותו: „אני גבר לכל שבר ושבר לכל חולם חלום מורך ורפיון“⁵).

קלונימוס נולד בשנת ה'מ"ו (1286) בארלי⁶), עיר של תורה וחכמה ואחת הקהילות העתיקות בצרפת. הוא למד תורה בעיר מולדתו ובשאלון⁷) הסמוכה לה, ומרביתו נודעים ר' אבא מארי אליגדור, המכונה שין אשטרוק דינובאש⁸) ור' משה דבלקירי⁹) בשאלון. הוא הצטיין בידיעותיו בתורה ובלשונות, והיה מפורסם במליצותיו. מלבד עברית, ארמית ופרובינצאלית, ידע קופטית (?), יוונית, לאטינית, ערבית, וספרדית, וקרוב לוודאי שידע גם איטלקית¹⁰). בקיאותו בלשונות קירבתו למלך רובירטו מאניו, המכונה „רובירטו החכם“ (1278—1343), ותירגם במצוותו דברים מערבית, ושם גם מעברית, ללאטינית; ואף חיבר ספרי מדע עבריים בשמו¹¹). והמלך כיבדהו מאד. הוא נדד מביתו לשם השתלמות בלשונות ולשם רכישת כתבי יד. וכפטררקה ובוקאצ'ו

בשעתם שהה אף הוא בארמינו של המלך רובירטו באוויגנו ובנאפולי. בשנים ה'ס"ז—ה'ע"ז (1307—1317) ישב בדרך כלל בארלי, והפסיק ישיבה זו לשנה אחת (ה'ע"ד—1314), שבה ישב באוויגנו. בשנת ה'ע"ח (1318) ישב בשאלון, ומצנת ה'ע"ט — ה'פ"ג (1319 — 1323) שהה בקאטלוניה. משם נסע בשנת ה'פ"ג (1323) בדרך לביתו — לאוויגנו, טארשקון, שאלון ועיר המים, Aix, עד שהגיע שוב לעיר מולדתו. מסתבר שלא שהה בה זמן רב, ושוב יצא למסעיו לנאפולי ולרומי.

בארלי ישבו אשתו ובניו ובנותיו וכן אחיו ר' שמואל. לאחד הבנים ("מחמד עיני ומחמד נפשי")¹² חיבר אגרת מוסר כנהוג בימים ההם¹³. באגרת הזאת, שתחילתה שיר שבח על אושר האנשים היושבים בבתיהם, "בקרב קרוביהם" ובסופה חרוזיו: "ואוי להפך", הביע האב את צערו: "עזבתי ביתי נטשתי הבנות בנותי והבנים בני... ולכה איפוא מה אעשה בני... אחר אשר לא חנני השם שתגדל בין ברכי"¹⁴. בנו זה הגיע ללימוד התלמוד עוד בהיות אביו בביתו, ובאגרתו זו הזכיר לו "מסכת שבת אשר הנחתך עוסק בה"¹⁵. מלבד מצוות, מנהגים טובים ומשלים הזכיר האב במיוחד מצוות כיבוד אם וזירו את בנו לכיבוד "הכבודה אמך תכלית הכבוד... כי באמת אין לך אוהב נאמן ממנה"¹⁶. והאגרת מסתיימת ביגון ואנחה: "לבי חלל בקרבי בוכרי אתכם... הלואי שאצא בעצמותי מן הארץ הזאת והמקומות האלו, אין יושב בהם איש מבני עמנו, עיר שכלה מתקדשים ומטפלים באמונתם עד מאד ויעשו להם במות טלואות בכל רחוב... לא אראה רק כורעים ומשתחוים, יוציאני ה' מהמבוכה אשר נפלתי בה, לא אנום ולא אישן ולא אטעם אשר אוכל ואשתה עד היותי בקרב ישראל... אביך... נבוכ בארץ, נעתק ממקומו. נפרד ממידעיו, נודד מקנו... אני הוא שהזמן חיי לארץ ירמוס, קלונימוס בר קלונימוס"¹⁷. על פי כתב היד היחיד,

שבו נמצאת האגרת הזאת, נכתבה: „בנאפולי העיר ההוללה
 קרית מלך רב י"ג סיון ס"ד לפ"ק (1304) אמנ"י¹⁸). וכבר
 העיר י. זנה במבואו ל„אגרת המוסר"¹⁹), כי לא יתכן
 שהאגרת הזאת נכתבה בשנת ס"ד, שבה היה קלונימוס רק
 בן שבע עשרה שנה (נולד בשנת מ"ו), שכן הוא מדבר בה
 כבעל בעמיו, מחבר ספר „אבן בוחן", בעל בנים ובנות וכו'.
 ומתקבלת מאד השערתו של זנה, כי במקום „ס"ד" צ"ל:
 פ"ד (1324). בנאפולי, שלא ישבו בה יהודים באותו זמן,
 הקפואו כנראה געגועים לבני עמו והביאוהו מזמן לזמן לרומי
 וחכמיה החשיבוהו וכיבדוהו מאד. אפשר שישב גם זמן
 מסוים בקביעות ברומי, ונתקרב לאמת אם נאמר, כי יהודי
 רומי השתמשו לפרקים ביחסיו לרובירטו לטובתם. עמנואל
 הרומי, שכיבדו ביותר, מספר בשבחו ב„מחברות עמנואל"
 מחברת כ"ג ואומר: „לו לשון הזהב והאדרת, וכל שר ומליץ
 זולתו כגנב נמצא במחתרת... ידו בכל החכמות הלימודיות
 ראשונה, ויד כל חכמי הדור באחרונה, לו המליצה הבתולה
 אשר לא ידע אנוש דרכה... לו מבחר החכמות וזמרת הידיעה...
 ידע על פה ספרי תלמי, וספרי כשדים וישבי לב קמי...
 ולהעתיק ללשון עברי ספרי לשון ערב... אמנם שיר שקול
 לא הראני ממלאכתו, כאשר הראני ממליצותיו את כל בית
 נכותו"²⁰).

כאשר ישב קלונימוס ברומי כתב אחיו שמואל מכתב
 אליו ואל אנשי הקהילה ובו התאונן על שהייתו של אחיו
 זמן רב רחוק מבייתו וממשפחתו. על מכתב זה ענה עמנואל
 בשם קהילת רומי ובשמו אגרת תשובה, ובה נאמר: „החכם
 הגדול הפילוסוף האלוהי ר' קלונימוס... עומד על משמרת
 מלאכת עבודת אדוננו המלך רובירטו שיחיה... ראינו איתן
 מושבו ובסלע קנו... אשר טוב עשה בתוך עמיו... ואלו האכילנו
 את מן אמרותיו, ולא טעמנו צוף יערת דבש העתקותיו,
 דיינו... ואלו גילה ערוות המקנאים היורדים עמנו לחיינו,
 ולא עשה בהם שפטים דיינו... ראינו אור באורו, בחותמת

אשר הוציא מאדוננו המלך ירום הודו ויגדל הדרו... ושאלתך
 ליעץ אל הנכבד אחיך... לשוב מהר אל נוהו ואל ארצו...
 אין צורך כי תמיד נראהו מיצר ודואג על עכבתו, ופלגי
 מים יורדות עיניו על גלותו... ומשתדל בכל עוז להשלים
 מלאכת אדוננו המלך שיחיה ואת אשר נגזר עליו, כדי לשוב
 אל מחוז חפצו ואל מעון רבצו לרחף על גוזליו... אמנם
 מלאכת אדוננו המלך שיחיה אשר בידו ארוכה מארץ מדה
 ורחבה מני ים, ומאמר המלך קיים, ולהניף ידו על מלאכת
 ההעתקה בעים, ולא ירפנה עד תומה" (21). גם ר' קלונימוס
 עצמו ענה במכתב אל אחיו "מגלה נאה מהתנצלות ר'
 קלונימוס שעזב אשתו וכל קרוביו כדי לגלות למקום תורה
 רחוק ממקומו" (22). לצערנו לא נתפרסם אותו מכתב בשלמותו
 ואלה הם הדברים הידועים לנו מתוכו: הוא מגן בכל עוז
 על "תאוות הנדוד שעלתה עליו" (23); והוא מוסיף ואומר:
 "הלא אנכי מורדף הצרות, מאז נשמה באפי נתכונו מיני
 תלאות אין מספר ובתוכם בימי קטנותי מצאוני מדוי מצרים
 במצרים הצרו (שחין?) הכתי אחרונה בשדפון, נותר לי
 לרושם ולאות עד היום מקריו המתחייבים ממנו, מתפעל אני
 מדאגה, יגון יהלמני, קוצר רוח יקצר משושי, יאסוף שמחת
 גילי". והוא מעיר, כי אחד המניעים שהניעו אותו ללכת
 לקאטלוניה הוא, מפני שלדעת הרופאים מזג האוויר שם
 מתאים למזגו וגם מפני שני "בני הסדאי נשיאי הלויה אשר
 חכמו והשכילו בכל מדע, וברפואה לקחו פי שניט" אשר בהם
 שם מבטחו" (24). ב"אגרת מוסר" הוא מדבר על "צרות אפפוני
 מנעורי" (25). וב"אבן בוחן" הוא אומר: "מנעורי ועד עתה
 סבוני גם סבבוני יתר על התלאות הטבעיות, השוות לכל
 אישי המין והעיתים אשר עברו עלי — אשר לא ראו אבותי
 ואבות אבותי כהם לרעה" (26). בלי שום ספק היה ספרו
 "אבן בוחן" אתו בשבתו ברומי. ואפשר שעמנואל הרומי
 רמו עליו באמר במחברת כ"ג בשבח קלונימוס: "כאשר
 הראני ממליצותיו את כל בית נכותו" (27) ו"אבן בוחן פינת

יִקְרָת מוֹסֵד מוֹסֵד" (28). והספר נזכר במפורש ב„אגרת מוסר" (29).

מלבד ספר זה נדפסו ספריו אלה: (2) הפארודיה „מסכת פורים" („מגילת סתרים"), שנדפסה ארבע פעמים (פיזור רע"ג; שם רס"ז—ר"פ; ויניציאה שי"ב; וינה תרל"א), וזכתה לחיקויים מרובים (30). (3) „תשובה שהשיב החכם הכולל מאיש' קאל' אל הפילוסוף האלהי אנבונפוש [יוסף] אבן כספי", מהדורת פרץ פערלעס, מינכען תרל"ט; והיא כתובה כנגד „ספר הסוד" של כספי. קלונימוס שהכיר את המחבר פנים אל פנים מספר: „ויהי בעברי משכן שילה י"ע, בחצי אב, הראוני רבותי כתבים יקרים מפנינים ושאלות ותשובות ממך ומהם. צווני שאעניין בם ושאשיב עליהם גם אני... יש בספרך גבירנו שגיאות רבות לפי דעתי... הייתי בוחר בהעדר חבורו יתר על חבורו... (31) קלונימוס בר קלונימוס בר מאיר... בעשרת ימי תשובה משנת ע"ט (1318) סופר" (32). (3) „אגרת בעלי חיים", תרגום מערבית, שזכה להרבה מהדורות בעברית ובתרגומים. המהדורה האחרונה יצאה לאור לפי המהדורה הראשונה ובהשוואה למקור על ידי י. טופרובסקי עם אחרית דבר והערות נוספות מאת א. מ. הברמן, ירושלים תש"ט, ושם עמ' קע"ב—קפ"א נרשמו עשר הוצאות עבריות, שמונה תרגומים ליידית, תרגום גרמני אחד ותרגום ספרדי אחד. (4) חלק מחיבורו של אבן רשד בתרגומו הלאטיני של קלונימוס. *Destructio Destructionis Venezia* 1497 (ואפשר וחיבורים אלה לא נדפסו עדיין: 1) „ספר המלכים" (ואפשר שנקרא גם בשם „כפר המלך"), בחשבון ובתכונה, ונתחבר במצוות המלך רובירטו („לפי כוונתנו ומה שנצטוינו מאת המלך הגדול אדוננו שיחיה ויאריך ימים בכבוד ובהשקט ובבטחה" (33). (2) „אגרת ארחית למהר"ר קלונימוס בר קלונימוס אשר עשה ליהודי אחד על מקרה שקרה לו, שהעלילו הגוים עליו בעדות שקר ויס(ו)רוהו בשוטים פצעי נאמנים עד אשר קטעו רגלו ועשה לו רגל עץ מעשה חרש

להשען עליו" ⁽³⁴⁾.. ישעיה זנה נטה ליחס לו גם את הפרודיה „מחול משחקים" ⁽³⁵⁾, אבל נמצאים בה גם שירים שקולים ⁽³⁶⁾ ואף אינה כתובה בסגנונו של קלונימוס.

למעלה משלושים מתרגומיו (בלאטינית נשאר בידינו רק תרגום אחד) נודעים כיום, עי' בספרם של רינן-נויבאואר עמ' 424—441 ובאנציקלופדיה יודאיקה כרך 9 עמ' 841—843 ערך „קלונימוס בר קלונימוס" (ד. מ. קאסוטו). ונודעים לנו חיבורים שתירגמם פעמיים: בספר „בכדור ובאצטוונא" לארשמידאס, העתקת קוסטא בן לוקא (שטיינשניידר Hebr. Uebersetzungen, עמ' 502) נאמר: „והוא העתקת קלונימוס בן קלונימוס האחרונה, שהוא העתיקו פעמים". וידוע כי גם „ספר העמוד בשרשי הרפואה" (שטיינשניידר שם עמ' 733) תורגם פעמיים: פעם ראשונה „בגלות צרפת" (ס"ו — 1306) ופעם שניה בארלי בשנת ס"ז (1307).

לפרקים העיר קלונימוס בתרגומו על מקור לקוי שהיה לפניו. ב„ספר גאלינוס בהקזה" (כ"י ליידן, ועי' ברשימה עמ' 357—358) נאמר: „נשלם ס' גאלינוס בהקזה ותהלה לאל ית'. ואני קלונימוס בר קלונימוס השיבותיו מערבי לעברי מספר מוטעה ומשובש תכלית השיבוש. על כן אחלה פני מעייניו, שלא יאשימוני רק על רתיחתו להוציא באומתנו מאמר מוטעה, ואמנם הכריחתני מעלת מולידו וחסרוננו לספרים".

השנה הראשונה הנזכרת בתרגומיו היא שנת ס"ח (1308). ובתרגום „בחקנא ובקולנג" לחונין בן יצחק (Hebr. Uebersetzungen עמ' 653) הוסיף: „בשתיים ועשרים ליום הולדת אותי" ⁽³⁷⁾. אבל אין ספק שתרגם ספרים גם לפני כן.

מלבד ידיעתו בלשונות היה בקי גם בחשבון ובתכונה. ואין שום יסוד לדיעה ששימש גם ברפואה. התאריך האחרון בחייו, הידוע לנו, נרשם בתרגום הלאטיני Destructio destructionis שנעשה בארלי, והיא יום שמונה עשר באפריל

שנת 1328 (עי' רינן-נויבאואר עמ' 400—441³⁵), ומאז נעלמו עקבותיו, ואף שנת מותו אינה ידועה לנו.

[ג]

ספר „אבן בוחן“

ספר „אבן בוחן“ אינו מעור אחד, ואין ספק שנכתב במשך כמה שנים. מלבד דברי תוכחה, מוסר ומשלי חכמה יש בו תיאור פני הדור וגם בקשות, אבל אין בו שום שיר. וזה תכנו של הספר:

הקדמה, בה מתנצל המחבר על שלקח על עצמו להוכיח את בני הדור („חרטה לחולף, מוסר להווה, תוכחה לבא“ — עמ' 7 : 3—8.

דברי מוסר וטענות ללב האדם על פיתוייו: 8—17.
טענת-הלצה של המחבר על שנולד זכר ולא נקבה: 17—20.

תיאור הדור ומומיו וסיפור מעשיו ומנהגיו לפי סדר ההגים בדרך הלצה: 21—35.

תיאור פני המעמדים השונים בדרך חייהם: 37—60.
מליצה מסודרת בלי חרוזים בשבח הבורא ובגנות הנברא: 61—100.

תוספות של מליצות, ויכוח בין אדם לנפשו ודברים על הגזירות הרעות שבאו על ישראל בזמנו („ויוסף המיסד“; „ויוסף עוד המיסד“; „אמר המיסד“): 100—116.

תפילות וידידי אלפביתי: 116—118.

דברי המחבר המודיע, כי יסד את ספרו לכבוד אלהי ישראל ולכבוד עשרה שליטים מכובדיו: 119—122.

המחבר מזכיר בספרו: ספרא, ספרי ותוספתא, תלמוד, חכמת ההגיון, חכמת המספר, חכמת המידות, חכמת הטבע, חכמת התכונה, חכמת השיעור, דרכי הדיבור, אפני ההטעאה, היקשים, חכמת האלוהות, שיעור קומה, ספר יצירה, בן כירא, קבלה, ספר רפואות, ספרי איפוקראט וגלינוס, חכמת הדקדוק

והמסורת, ספרי בן קמחי ובן ג'נאח וכן ספרי תפילה (ושירה³⁹). השפעת ספר „בחינת עולם“ לר' ידעיה הפניני בדרכי, שנתחבר בשנת ה'נ"ח (1298), ניכרת מאד בספר „אבן בוחן“, וכבר העיר על השפעה זו שלמה רובין ב„אבן בוחן“ מהדורת יוסף כהן צדק עמ' יב—יג.

מחצית הספר (עד עמ' 60) כתובה במליצה חרוזה. שם נפסקה המליצה החרוזה המכוונת, והמחבר העיר: „לפי שמליצת החרז צרה ודחוקה אצלי ואצל זולתי, ונשאר לי לתת שבח ותהילה לאל מלך יוצר כל ותוכחת לנפש... לכן ישר בעיני לגמור הדברים במליצה מסודרת, לא אחזר אחר חרזים, אם לא שיוזמן, או במקרה גמור עולה על רוחי“⁴⁰). לשון הספר היא לשון המקרא, מעורבת בלשון משנה, גמרא, תרגום אונקלוס ומדרשים, ואף על פי כן ניכרת בה גם השפעת לשון ערב ולשון התרגום העברי של ימי הביניים. לפרקים הרבה חוט של הומור דק משוך על פני הדברים: על יום הכיפורים הוא אומר: „אז יחלק העם לשנים. זה יתרומב ויתנשא, שהוא יקום על הכיסא. וזה יתפאר ויתהלל, שהוא יעמוד ויפלל. וזה יאמר אם לשוני לא הימק ואשורי לא תמעד, בקרובי אקדש ופלוגי קרובי הטוב יכפר בעד. וזה יאמר כנגד המשחיתים, או למפתים ומסיתים, לא כי אריוך רב טבחיא, נוקמיה רבא דמן חבריא. בין כך ובין כך ירבה החרון והתגר יגדל, השלוח תסור והשלום ידל. יבטל חתמיד והעבודה תחדל. מעשה היה לריב ומצה בתפילת היוצר. נשתברו כמה כלי קודש כשבר נבל ככלי יוצר. ובתפילת המוסף, שמחה וגיל נאסף. ובמנחה ערבה כל שמחה. ובנעילה, השחיתו התעיבו עלילה. ובתפילת ערבית, יאחזמו רעד אחזתם עוית. וביום מחר איש לעברו תעו על ימין אי על שמאל, לא זכרו קדושת יום שעבר ולא יחשו ליוזם אתמול... כאילו יום הכיפורים, כחנוכה ופורים“⁴¹).

חנוכה ופורים הוא מתאר: „יאספו הנשים החשובות, בקיאות לעשות הבריה וללכב הלביבות, עגולות גדולות כהקף

המרחשת, ומראיתן טוביני וארגמני כמראה הקשת, יאפו את הבצק מינים יעשו מטעמים מהעיסה, חביץ קדירה ובן דיסא, ועל הכל יקחו סולת חטין, ויעשו ממנו הסופגנין והאסקריטין... ובארבעה עשר לחודש אדר, בחורי ישראל לכבוד ולהדר, יתפארו ויתהללו, כי ישתגעו וכי יתהוללו, זה זכר יעשה לנפלאות ופרסום לנסים, כי יעטו כמעיל תפארת העכסים. וזה לכבוד מרדכי ואסתר, סחף דקולא ארישיה וכופה עליו פסכתר. זה ילבש שמלת אשה ולגרירותיו ענקים, וזה יתחקה כאחד הריקים. תוף ומחול שמחה ושלישים, אלו עם אלו אנשים עם נשים... אבל מתנות לאביונים מתמעטות בכל השנים... בלילה ההוא אל תאמרו מים מים, השותה היין חי אור כשלמה עוטה, ואשר אחר המים נוטה, כמדקרות חרב בוטה, ראוי לברוח ממנו כמי שנשכו כלב שוטה... כל אותה הלילה מספרים כבוד יין ושכר, ודורשים בהם דרוש וקבל שכר, בעידנא ההיא קרבה פקודות כל חבית וקנקן, מלא וריקן, והריק להרפות מנוה יגורש, והמלא יסיעו וגם דמו הנה נדרש, ישתו וימצו, אין אונס ומעכב אבל לשירצו, אדומים שרוקים ולבנים, חדשים גם ישנים... כללו של דבר, הגבור גבור לשתות יין ודאלים גבר, המשתכר משתכר עד שלא יכיר בין גבל לנבר, ובין עתיד לעבר, עד דלא ידע בין הימן, למהומן, ובין ברוך מרדכי לארור המן, ואשר ישתכר בתוך האהל, עד שלא ידע בין ימינו לשמאלו, מה טוב חלקו ומה נעים גורלו... אשריך ישראל מי כמוך ומי לך דומה לקיים מצוות, מחייב איניש לבכומי" (42).

על המלומד המתגאה הוא מתלוצץ ואומר: „בהביטו בד-לוג לעתות הפנאי שיטה אחת הנה ואחת הנה, יזיח דעתו עליו יתן כל בשר תחתנה, יתפלא בעצמו וישתאה, לאמר כמה בזמן קרוב חכמתי אני נעשיתי חכימא דיהודאי... במעט כללים מחכמת המספר בלי ידיעת שרשיהם ופריים, למנות עפר הארץ אצלו דבר שריר וקים, ולשער כמה טיפין

יש בים. ואם בחכמת השיעור יקרא יום או יומיים, בעצמו ישער למדוד בשעלו מים... יאמין שדבריו על קודש וצבא, אמרות טהורות הן הן המרכבה. ראיתי כאלה בקבצו הספרים, צוח ככרוכי וקולו ירים, צוהל כקול הסירים, נוער כאחד החמורים, נובח ככלבי העדרים, כמה מרבה ספרים שלא הרבה חכמה. מוסיף חיבורים, הוסיף מכאוב הבושת והכלימה... בטרם יבינו סירותיהם נזיד עדשים, עד שישכילו בדברים החלושים, יחברו חיבורים ופירושים, בדברים יקרים עמוקים וקשים" ⁴³).

את הרופא הוא מתאר: „יספר על עצמו לעשות נפלאות, וכי עמו סודות בקירות לבו חרותים, להחזיר נשמות לפגרים מתים... והמון הסכלים בראותם זבעתו בידי ועליו בגד ארגמן, יחשבוהו רופא מומחה ונאמן, יאמרו שארבע עשרה שנה גטמן, בבית עבר הגלעדי ראש רופאי גלעד... מפליא לעשות אחר היאוש במה שאין לו תקנה. אף כי איהו החולה נוטה למות, הולה שיש בו סכנה... כשיקרב לחילה ביום מפלתו, יאמר שהוא כסוכן כמורסא גדולה במוח תחת גולגלתו, בינותי יפה עניינו מתוך דפקי הידים, ועביט של מימי רגלים, אותיותי אותיות ידועים לא מאתמול ומאמש, ברור לי הדבר כשמש, ועתה הבו לי שכרי חמישים כסף ואם לא אדע מה חדל אני, מה אני בשכר אף אתם גם אתם כי לא בחינם מלמדי הורני, עשן אתם ראשונה פרעון חשוב, והנשאר — אחר אשר לבריאותו ישוב, בזאת אאות לכם להתעסק בו... כללו של דבר אין לו בושת, לבקש שכר גדול על המשקה ועל ההחבושת, בחלקלקות יבטיח לעשות מרקחת, להתין המורסא ולהסיר הקדחת, והעניים גואלי החולה אשר ברפואתו ירצו. כסף לא יחשבו וזהב לא יחפצו, ככל היוצא מפיו יעשו, מה שגמר אומר, ימודו בעומר, והרופא אחר שמעות משך והכל בכיסו שם. יקרא אל הבשם, לאמר כתוב זאת זכרון בספר: קח לך סמים נטף ושחלת הבאים מארץ חפר, ושחקת הדק כעפר ואפר, תערב עמהם

קימוש וחוח, ועפר תיחות, שרף ערלה ושורש רתמים, עלי זית וציפורת כרמים, קליפות צנונות, ומיץ חלב מעשר אתונות, פרח שושן וזרע מרעים ואבק לשון הרע, לא תוסיף על אלה ולא תגרע, תרדין לרפואה זרע וירק, והשים הכל במזרק, ותחבר אליהם שיבוש הסברא, ומעט קול הברה, ותעביר הכל בכברה... עשה ממנו מרקחת מופלאה כמו שתוכל, והבאת לחולה ואכל, ואיש אשר ירקח כמוהו לאכלה, לא ידע שכול ולא מילף תיכלא... והיה ככלות הרופא דבריו, ותחבולותיו וסקריו, ישוב לביתו שמח ישתה ויאכל, והאנשים קרובי החולה ימהרו אל בית הרוכל, להביא הרפואות, וכל אותן הנוסחאות, ולתועלת אשר יקו, יעשו כל מה שנצטוו... ועם כל זה בחצי הלילה המות יתפשנו, רוח עברה בו ואיננו, והרופא על זה לא יקפיד מאחר שנפרע, לא יבכה לו וקרוע לא יקרע... אף על פי שלקח ממנו קודם לכל היורשים, כן דרך רופאי זמננו עיניהם בממון ולא יחושו למה שיהיה, אם ימות גבר היחיה... ורעה מזאת יצעק חמס זה המזויף על הקרובים והידידים, לאמר, אתם המתם את האיש בדברים מתנגדים, אותו בידכם שויתי, ואתם מריתם פי בכל אשר צויתי, כולכם פשעתם בי בשומכם מצוותי לאין, והשקו את החולה יין⁴⁴).

על המשוררים הוא מתלוצץ ואומר: „יהגאה ויתמר, במשלי חן בחמודות המאמר... לעיני בני עמו ירים ראש יתיצב כחומה, כי ידבר בחידות ומשתעי בלשון חכמה... כי ישקול במאזנים אמרי נועם ודברים ערבים, יחשוב שיפול ארצה מן הצבא ומן הכוכבים, וכי יוציא מלבו מלים, כיד השירה הטובה עליו תילי תילים, בהם לדעתו יבנה עולם מלא... על כן יזבח לעטו, זבחי הבהבי וקטורת זרה יקטר למלאכת קסתו, זה החלי המגונה המית לפנינו רבים... גם היום בזמננו זה הנהפך כמהפכת זרים, מוכים בזה השגעון ותמהון לבב... יודע אני מאלו שכל ימיו זריז וחרוץ, להריק הניכיו ילידי עטו המונים המונים בעמק החרוז... הלוח וטפוף

ילך ידקדק בפסיעותיו בחוצות עיר ברחובותיה, עקב בצד
 גדול כיונה נחפה בכסף ואברותיה, כי הפליא השם חידוש
 לו מליצה משונה מחברותיה... וכי יקבץ מאלו מליצות
 נמרצות מגילת ספר בכתב רשום, חכמי ישראל בעיניו כקליפת
 השום... כילו ימיהם במה שאינו לא חכמה ולא מלאכה⁽⁴⁵⁾.
 אלה דבריו על פטירתו של אדם ומעשי יורשיו אחריו:
 „יום עליך יעבור כוס מרורות ומתה, מבחר אוהביך יורידוך
 מערש כבודך השכב אותך ארצה ושמוך בארון ובתיבה
 שוממה לאמה יכלו מלמעלה, ידיך לא אסורות — אין נודד
 בהם, ורגליך לא לנחושתים הוגשו — התפשוט בין ביד בין
 ברגל אף כי יציגוך עירום ועריה... והשליכוך באחת הפחתים,
 תחת היותך עליהם כאחת הפחתים... לקברות תיבל סחוב
 והשלך בגיא צלמוות בעמק הפגרים, והיה בשובם לקבור
 פגרך בניך ובנותיך יבעו מצפוניך, כל הון יקר אשר עמלת
 בו וגידלתו וחולק שללך בקרבם, הדברים היקרים, כל מחמדי
 עין ומטמוני מסתרים, אשר בחושך יגלו, כל יקר אשר אצלת
 מהם ורעה עינך להראותם למחמדי בטנך, החוצה יוצאי
 לעיני השמש במקום רואים... ואם יראו בשלל איזו חמדה
 שכיח תגדל תמרא בין אחיא בעודך יושב בעמק הבכא...
 יום מותך יצעקו, מרה יאנקו, כאנוק חלל, ומחרתו יגילו
 בחלקם שלל, ואם לכבודך במותך יזמינו שחורים מבחוץ,
 הלא המה מבפנים בלבותם כצמר יהיו, הרבית הבכי כי אחרת
 ללכת בית מועד לכל חי, הגדלת השמחה כי תורישמו בתים
 מלאים כל טוב... והאבן גדולה על פי הבאר כי אמרו יורשיך
 בלבם, פן ינחם האיש, כי עזב לאהרים חילו, ועלה מן הארץ,
 ישוב לביתו ונלחם בנו, וקרא זה אל זה ואמר: עתה הבה
 נתחכמה לו, לבל יצא עוד ממקומו ולא יוסיף עוד קום,
 זאת עשו, לקטו אבנים גדולות אבני מעמסה ושימו עליו
 גל אבנים גדול ושכן תחתיו בתוך העמק עד בלתי שמים
 לא יקיצו, ואנחנו על הארץ נאריך ימים על ממלכתו
 אחריו⁽⁴⁶⁾.

ולבסוף אביא עוד תיאור של תינוקות בבית רבם:
 „תינוקות של בית רבן לעיתות הפנאי, בקיץ בתוך צהרים,
 משחקים ברחובות עיר, כוונתם לשום עליהם מלך מקרבם.
 והיה הנער אשר יבחרו בו יהיה להם למלך, יקבלו כולם
 את עול מלכותו באימה רבה ובמוראים גדולים. וגם הנער
 ההוא תועה בעצמו, יתברך בלבבו, שעלה לגדולה, ישער
 בנפשו שהצליח למלוכה, ורם לבבו ושכח: אב הוא כבוד
 מתמיד או צחוק עשה לו אלוהים. עוד מעט בעבור המנחה,
 בקום המלמד ממשכב הצהרים, תחת גערתו בם כאותה ההזיה
 אשר המה עושים, בחרונו יבהלם, לבוא לפניו אל הלימוד,
 יפרדו איש מעל אחיו מהמעמד ההוא שווים במדרגה
 כבראשונה”⁴⁷).

משלי חכמה כמשלים שגורים אינם מרובים בספר. אבל
 יש בו מאמרות שיש בהם משהו מסוג המשל והפתגם. ואביא
 אותם כאן כפי סדרם יחד עם משלי החכמים הברורים:

קודם אספר קדמוניות עד שאגיד חדשות: 3
 לא לבשתי מלבוש יארך ממני ומדים לא כמידתי, פן
 בצעדי יפילוני, אכשל בהליכתי: 5

הדאגה במה שאי אפשר כאב אנוש וחבל: 19
 כל הבן הילוד כרבי יהודה בנציבין, כרבי אלעזר בן
 עזריה בלוד, וכל הבת תנחיל במשפחה עמל וכעס אלפים
 בת: 20

רביה נולדה לנו ושמה מחלה: 20
 תבלה ותחדש זבובים ויתושים, תחדש ותבלה כיניכ
 ופרעושים: 27

יש זרוע רשע תפילין בזרועו, וקרפתא דמנח תפילי
 בראשו נגעו: 41

כמה מרבה ספרים שלא הרבה חכמה: 43
 העולם בניין ישן רעוע: 68
 איך תיגע לחשוב מחשבות לעשות בזהב ובכסף מעשים
 ונסים — ברגע קטן קרוב או רחוק יעזובך או תעזבם: 69

מצוות המלך היא: יגורע כל בשר, אין נקי: 70
 כל הווה נפסד: 70
 כל מתחיל כלה וכל חדש בלה: 70
 המידה שוה, אין עול בחוקו: 70
 כל אפיא שווין: 70
 אל תשענו בבנים, בנינם סתירה: 77
 אל תאמינו בריע — רעה הוא מבקש ולבו יעשה און: 77
 אל תבטחו באלוף — יאלף עונו פיהו: 77
 אל תסמכו בקרובים — קרבות יחפוצון: 77
 בני אדם ארורים הם — אין תחבולה להשען בס: 77
 לחם עצלות — לחם עוני, ולחם זריזות — לשד השמן: 83
 למתרשלים לשחר לטרף לא ניתנה ארוחת תמיד: 83
 לשפלי ידים והנואש אין הברכה באסמיו: 83
 הזמן האכזר נתן הסכל במרומים רבים ובשאט בנפש
 יגרע מצדיק עינו: 84
 צר ואויב, הזמן הרע הזה, חשקה נפשו ברוע מעללים: 84
 הזמן ישלח חפשי הזבוב, ויתן הנשר בכלוב: 86
 איך יחיד יקרא קהילה?: 86
 אין בינה ודעת אם לא שידע האותיות בטרם תבואנה: 87
 בני שים המות בין עיניך: 94
 המות קשה ממה שלפניו ורך מכל מה שלאחריו: 94
 די במות תוכחת: 94
 אין בכל התלאות עזה כמוות: 94
 אין בכל המהומות קשה כשאיל: 94
 העולם ים גדול ורחב ידים והאדם ספינה משוטטת
 בתוכו: 96
 היציאה מרחם, לצדיק — לידת הגוף, והמוות — לידת
 הנפש: 100.

[ד]

המהדורה שלפנינו
 המהדורה הזאת מבוססת על כתב יד מינכן סי' 338,

דפוס נאפולי רמ"ט (1489) ודפוס ויניציאה ש"ו (1546).
 וכיוון שההוצאות שלאחר כך נדפסו רק על פי הדפוסים לא
 ראיתי צורך להשתמש בהן.
 בהערותי הבאתי רק מקורות לחלקי המקרא הארמיים,
 לדברי חז"ל ולדברים מספרות ימי הביניים; ולא הבאתי
 מקראות עבריים אלא לפרקים, כדי להראות על שימוש
 מיוחד או כשהפסוק קשה ואינו שגור. בהבאת מקורות מדברי
 חז"ל נסתייעתי במהדורת יוסף כהן צדק (לבוב תרכ"ה),
 אבל לא הלכתי בדרכו. יש דברים שהוא ציין ואני לא ציינתי,
 ולהפך: דברים שהוא לא ציין ואני ציינתי.
 ידידי, ר"י טופורובסקי, עמד לימיני בניקודו של הספר,
 ותודתי וברכת הקוראים עליו.

הערות

- 1 מיחסים אותו למשפחת הקלונימוסים אשר על אנשיהם מסר ר'
 אלעזר בעל הרוקח, כי „הביאם המלך קלא עמו מארץ
 לומברדיאה, והושיבם במגנצא, ושם פרו וישרצו וירבו במאד
 מאד עד אשר פקדה שם חרון אפו על קהילות הקודש בשנת
 תתנ"ו, ושם גוענו, אבדנו כולנו אבדנו, זולתי מתי מספר שנשאר
 מקרובינו עם רבנו קלונימוס הזקן משפירא, עי' Letterbode X
 עמ' 113.
- 2 31, MGWY עמ' 508.
- 3 שם.
- 4 שם. עמ' 506—507.
- 5 ח. בראדי מבחר השירה העברית, עמ' רצח סי' 2.
- 6 על הכתיבים השונים של שם זה עי' Gallia Judaica עמ' 73—75.
- 7 עי' שם עמ' 653—657.
- 8 עי' „תשובה שהשיב החכם הכולל מאיש קאל' אל הפילוסוף
 האלהי אנבונפוש אבן כספי", מינכען תרל"ט. עמ' ו.א.
- 9 עי' שם עמ' x.

10 בהקדמה ל„הפלת ההפלה“ לאבן רשד בתרגומו של קלונימוס
 ב"ר דוד נאמר על קלונימוס בר קלונימוס: „נשיא אלהים
 אשר שמי כשמו, אשר ברכני בטוב טעמו, הבקי בלשון הגרי,
 הצה מאד בלשון עברי, וילמוד ספר ולשון כשדי, יוני וגפטי.
 יד שהתחיל להעתיק זה הספר בלשון לטין והאיר עיני חכמי
 פרובינצא בהעתקותיו הברורות ויתן להם מבחר משנה ואלף...“
 (שטיינשניידר, כתבי יד שבברלין ו, 134).

11 כגון „ספר המלכים“ הנזכר להלן.

12 זנה עמ' קב. ומסתבר שיש כאן טעות סופר וצ"ל: ומחמל
 נפשי, על פי יחזקאל כד, כא.

13 עי' זנה עמ' צח—ק.

14 זנה עמ' קב.

15 זנה עמ' קה.

16 זנה עמ' קט.

17 זנה עמ' קי. מלבד החרוז הזה (ירמוס — קלונימוס) נודע חרוזו
 בסוף ספר „אבן בוהן“ שלפנינו (עמ' 122): „המשים תפלה
 תמיד בעד השארית סגולת אמתו גזרה ונמוס, קלונימוס בר
 קלונימוס“. ועמנואל הרומי הרז ב„מחברות עמנואל“ מחברת
 כג (עמ' 656—657) את כל החרוזים האפשריים לשם קלונימוס.

18 זנה עמ' קי.

19 זנה עמ' צד—צז.

20 „מחברות עמנואל“ עמ' 656.

21 שם עמ' 659—662.

22 עי' זנה עמ' צה הערה 2, עמ' קא הערה 20 ועמ' קב הערה
 23א. אגרת זו נזכרת בכ"י של הספריה הלאומית והאוניברסיטאית

סי' 2033 Heb. 8°.

23 זנה עמ' קא הערה 20א.

24 זנה עמ' קב הערה 23א.

25 זנה עמ' קא.

26 „אבן בוהן“ עמ' 113.

27 „מחברות עמנואל“ עמ' 656.

- 28 שם עמ' 659. ועל רמז זה כבר הוער בספרם של רנן-נויבאואר.
 29 זנה עמ' קד.
 30 הספר נתזהבר כנראה ברומי ויש בו רמזים ברורים לכך.
 31 „תשובה” עמ' 2.
 32 שם עמ' 27.
 33 עי' דברי מ. שטיינשניידר ב־*Judische Zeitschrift* לגייגר שנה ח' (1870) עמ' 118—122.
 34 כ"י שבספריית הקהילה בפראג, דף קיט, ב, ועי' *REJ* ix עמ' 117.
 35 זנה עמ' צד.
 36 כגון השיר:

חכמה אחותי אקרא כי בן / שכל אני מאז והוא אבי
 לכן לחכמי לב אני אשא / דעי ובן רעי וכל אבי
 להם לבדם אתנה סודי / כי לא צחוק לכסיל אני אביא.
 וראה דברי עמנואל שהובאו לעיל ו„אבן בוחן” עמ' 98—99.
 37 גם בתרגומים אחרים רשם לפרקים את גילו.
 38 וזה תרגום דבריו בסיום הספר: „תרגום הספר נגמר בעיר
 ארלי ביום 18 באפריל 1328 לספירת הנוצרים במצוות מלך
 המלכים הנעלה, עמוד האמונה, הנקרא באמת ובצדק שלמה
 השני, והוא מעשה ידי היהודי קאלוס, עבד קטני עבדיו, בן
 ביתו של האדון הנאור הנ"ל ומתרגמו.”

39 „אבן בוחן” עמ' 18, 42—44, 51.

40 שם עמ' 60—61.

41 שם עמ' 28—29.

42 שם עמ' 30—32.

43 שם עמ' 42—43.

44 שם עמ' 44—46.

45 שם עמ' 53—55.

46 שם עמ' 73—74.

47 שם עמ' 79—80.